

1 · Índex	1
2 · Introducció	3
3 · Metodologia	
3.1 · Com he treballat	5
3.2 · Estructura del treball	6
4 · Biografia de J.R.R. Tolkien	10
4.1 · La vida quotidiana	17
5 · Resum de <i>El Senyor dels Anells</i>	20
5.1 · L'argument	21
6 · Resum de <i>El Símaril·lion</i>	29
7 · Context històric	36
8 · Els personatges en la narració	38
9 · Anàlisi de les dones	
9.1 · Orifraula	40
9.2 · Arwen	55
9.3 · Galàdriel	80
9.4 · Éowyn	105
9.5 · Mullerents	135
9.6 · Ioreth	141
9.7 · Les dones hòbbit	145
9.7.1 · Roseta	146
9.7.2 · Lobèlia	150
10 · Conclusions	154
11 · Agraïments	155
12 · Bibliografia	

12.1 · Llibres consultats	156
12.2 · Articles consultats	157
12.3 · Pàgines web consultades	158

2 · Introducció

Des d'un bon principi la trilogia filmatogràfica de *El Senyor dels Anells* em va encantar, la trobava fascinant. Pel que fa al llibre, a primer d' ESO el vaig començar a llegir, però el vaig abandonar de seguida, i em vaig quedar amb que la pel·lícula era molt millor, i això vaig pensar durant tota l'ESO. El temps, però, va passar molt ràpid, i aviat va arribar el dia en que havia de triar un tema de treball de recerca, i jo vaig pensar fer-lo (ja que m' agradava tant) sobre *El Senyor dels Anells*. Davant meu es presentaven nombrosos camps on era possible treballar: al principi havia pensat fer un recull de tota la història de la Terra Mitja, amb cronologies, llegendes... Més endavant es va presentar l'opció de fer-lo sobre les fonts mitològiques, històriques i literàries... I així successivament: hi havia molts temes, tots molt interessants, però alhora molt treballats i estudiats. Va ser aleshores quan la meva tutora em va suggerir el tema de la dona. El primer que em va venir al cap van ser per suposat les dones de la pel·lícula; per tant, vaig decidir fer una comparació entre les dones de la pel·lícula i les del llibre. Però la meva visió va anar canviant a mesura que vaig anar llegint el llibre: el personatge de la dona em va impressionar i omplir tant que vaig descartar l'opció de fer la comparació abans esmentada.

El paper de la dona a l'obra de Tolkien em va sobtar per diverses raons: veia que totes les dones tenien alguna cosa en comú, totes eren personatges bondadosos, i totes atreien. A partir d'aquí em vaig proposar esbrinar si

realment aquelles dones eren molt importants, o simplement eren un personatge de més dins la novel·la, comparant alhora si la vida de Tolkien tenia alguna relació amb la visió que l'autor ofereix.

Tolkien va posar tots els personatges per alguna motiu; per tant, amb aquest treball m' he proposat descobrir quina és la importància i la funció de la dona a *El Senyor dels Anells* i d'aquesta manera respondre a la meva hipòtesi: les dones a *El Señor dels Anells* són personatges purament narratius?

Onen i-Estel Edain, aquest és el títol del meu treball de recerca, “porto esperança per als Dunedain¹”, això és el que fan les dones de *El Senyor dels Anells*, porten esperança a la Terra Mitja.

¹Homes

3 · *Metodologia*

3.1 · *Com he treballat*

Just després de triar el tema del treball, és a dir, abans de Nadal de 2009, em vaig començar a llegir *El Senyor dels Anells*. A l'hora de decidir quina adaptació del llibre utilitzaria, vaig optar per llegir la primera edició en castellà de Luís Domènec i Matilde Horne que està traduït seguint amb molta fidelitat la de Tolkien. A mesura que m'anava llegint la novel·la anava marcant amb un punt cada cop que sortia o es feia referència a alguna dona.

A l'hora de citar fragments de la novel·la al treball vaig utilitzar els llibres de la traducció catalana.

Mentre llegia el llibre vaig intentar contactar amb persones que coneguessin molt l'obra de Tolkien. Em vaig posar en comunicació amb la Patricia Díaz Santos, membre de la "Societat Tolkien", que em va assessorar sobre quina era la millor biografia sobre Tolkien i em va facilitar alguns articles que s'havien escrit al voltant de la dona a *El Senyor dels Anells*.

Em vaig fer membre de la "Societat Tolkien" per poder accedir a articles d'opinió sobre el tema.

Paral·lelament em llegia la biografia de Tolkien escrita per Carpenter; mentre me la llegia anotava tot allò que em semblava interessant per al meu treball.

Abans d'analitzar les dones buscava informació tant a Internet com a les biblioteques.

Buscant a Internet vaig descobrir la “free library” i allà vaig trobar molts articles d’opinió referents al tema. Me’ls imprimia en anglès i en la traducció de Word en castellà; un cop impresos me’ls llegia i subratllava el més important i ho relacionava tant amb les actuacions com amb la funció de la dona a què feia referència. També ho relacionava amb la vida de Tolkien, amb el context històric, amb l’apartat dels personatges, etc.

Normalment he seguit un esquema general a l’hora de fer l’anàlisi de cada dona: primer he fet una anàlisi formal, on he explicat quina classe de personatge és² i explicant el significat del nom. Després he explicat la seva trajectòria dins la novel·la per tal de situar-la dins l’obra. Després he dut a terme un anàlisi del personatge tot relacionant-ho amb articles, amb la vida de Tolkien, amb l’apartat històric... i per últim n’he extret unes conclusions.

Tot i tenir aquest esquema general, cada dona és completament diferent i algunes hi ha apartats que són imprescindibles i en altres no; per tant, he hagut de seguir un esquema diferent per a cada dona.³

3.2 Estructura del treball

El meu treball consta de: un resum de *El Senyor dels Anells*, que em va semblar indispensable per situar les dones que analitzava i el context en què es trobaven dins la novel·la.

Un resum de *El Silmarillion*: ho vaig trobar necessari donat que algunes dones que analitzava s’explica la major part de la seva història a *El Silmarillion*; tot i

²

³ Especificat a estructura del treball.

que jo només analitzo les dones a *El Senyor dels Anells* vaig arribar a la conclusió que era indispensable fer-ne un resum.

En tercer lloc apareix un resum de la biografia de Tolkien. Per dur a terme aquest apartat m'he basat estrictament en el llibre de Humphrey Carpenter: *J.R.R. Tolkien, una biografia*, ja que les diverses persones a qui vaig preguntar quina biografia em recomanaven, totes van coincidir en aquesta.

Seguidament hi ha l'apartat del context històric, el qual fa referència al paper de la dona a la societat i l'època que va viure Tolkien. Per dur a terme aquest apartat vaig parlar amb la Marta Costa, professora d'Història, que em va facilitar material sobre el tema; també amb vaig ajudar d'algunes fonts primàries com enciclopèdia, etc.

El següent apartat hi consten conceptes bàsics sobre els personatges de la novel·la: classes de personatges, etc.

Després ve l'apartat pràctic: l'anàlisi de les dones.

Com que no m'he regit per cap esquema general a l'hora d'analitzar les dones explicaré per a cada personatge femení com l'he analitzat.

L'ordre dels personatges és l'ordre en què hi surten a la novel·la.

La primera dona analitzada és Orifraula, a l'hora d'analitzar-la m'he basat en dos articles: "Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology" i "Fair Lady Goldberry, daughter of the river".

L'apartat d'Orifraula consta de la següent estructura: primer he fet una breu introducció ; en segon lloc l'he classificada dins les classes de personatges; després he explicat el seu origen (la informació per dur a terme aquest subapartat l'he tret del primer article, ja que hi ha diverses teories sobre això); després he explicat la seva trajectòria dins la novel·la. Aquest personatge

també surt a una altra obra de Tolkien: *Les Aventures de Tom Bombadil*. Tot i això, he decidit no fer-ne gaire referència ja que no és important per entendre la seva funció dins *El Senyor dels Anells*. Després he dut a terme l'anàlisi d'Orifraula i per últim he exposat les conclusions.

El següent personatge analitzat és Àrwen Undomiel. Per dur a terme l'anàlisi del personatge no he trobat articles gaire concrets.

Primer he exposat quin tipus de personatge era dins la novel·la. Després he analitzat el seu nom; també explico la seva ascendència (basant-me en *El Silmarillion*) i la de l'Àragorn; en el següent apartat explico la seva trajectòria dins *El Senyor dels Anells*, després faig l'anàlisi del personatge, i dins de l'anàlisi paral·lelament ho comparo amb Beren i Luthien, i Tolkien i Edith. Per últim exposo les conclusions que he tret del personatge.

El següent personatge analitzat és Galadriel: primer l'he classificat dins les classes de personatge, després explico el significat del seu nom; seguidament explico la seva ascendència (basant-me en el *Silmarillion*) i el seu paper dins el *Silmarillion* (aquest apartat és essencial ja que per entendre la seva funció a *El Senyor dels Anells* s'ha de conèixer primer la seva història.) Seguidament explico la seva trajectòria dins *El Senyor dels Anells* i faig l'anàlisi del personatge. Per últim n'extrec les conclusions.

El següent personatge és Éowyn. Per analitzar-lo m'he ajudat principalment de dos articles: "Finding woman's role in The Lord of the Rings" i "Battling the woman warrior females and combat in Tolkien and Lewis."

Primer he fet un breu apartat que inclou la classe de personatge que és i el significat del seu nom. Després he explicat la seva ascendència (la Casa de Ròhan) basant-me en els annexos de *El Retorn del Rei*. Després he dut a

terme la seva trajectòria dins el *Senyor dels Anells* i l'anàlisi del personatge; per últim n'he extret les conclusions.

Després he analitzat a les Mullerent, aquest apartat no és pròpiament un anàlisi ja que no són dones i a més, no surten elles mateixes sinó la seva història explicada per en Barbarbat, per tant m'he limitat a reproduir la història i fer una breu interpretació.

Seguidament he analitzat Ioreth. Primer l'he situat dins les dones de Gòndor, després he duta terme el seu anàlisi i per últim n'he extret conclusions. D'aquest personatge no n'he dut la seva ascendència perquè no l'he jutjat necessària per entendre el personatge.

En últim lloc consten les dones hòbbits: Lobèlia i Roseta. Malgrat la Lobèlia surt fins al principi del llibre he decidit ajuntar-la amb la Roseta perquè els trets característics de les dones hòbbits són els mateixos; per tant, l'anàlisi de Lobèlia i Roseta constarà de: un comentari sobre les dones hòbbits en general (que s'adapta perfectament a les dones ja esmentades); l'anàlisi del personatge (les seves accions, les seves converses...), i la funció que tenen a la novel·la i la conclusió (per separat). A l'apartat de les dones hòbbit no he inclòs el significat del seu nom i la trajectòria dins la novel·la perquè no m'ha semblat necessari per a entendre el seu paper dins la novel·la.

L'últim apartat del treball són les conclusions: he extret unes conclusions generals, ja que les conclusions específiques ja les he dut a terme al final de cada dona. A l'apartat de les conclusions he explicat la resolució de la hipòtesi i altres qüestions i comentaris que m'han semblat d'interès.

4 Biografia de J.R.R. Tolkien⁴

J.R.R. Tolkien va néixer a Bloemfontein (Sud-àfrica).

La seva mare, Mabel Suffield, va anar expressament a Àfrica per casar-se amb l'Arthur Tolkien, amb qui havia mantingut durant tres anys correspondència secreta.

A la Mabel no li agradava la vida a Àfrica; no obstant això es va acostumar a viure al desert per poder estar amb l' Arthur, tot i que ell s' absentava sovint a causa dels negocis.

A l'any 1894 va néixer Hilary. Durant aquell temps l' Arthur es va posar malalt i el metge els va dir que necessitava un clima més fresc; van anar de vacances a Ciutat del Cap on van fer els preparatius per fer un viatge a Anglaterra.

Arthur no els va poder acompanyar a causa dels negocis. Mentre la seva família estava absent va agafar la febre reumàtica i va morir. Per a Mabel va ser un cop molt dur.

⁴ Per escriure aquesta síntesi biogràfica m'he basat estrictament en el llibre de Humphrey Carpenter, *J.R.R. Tolkien Una biografia*

A partir d'aquell moment, Tolkien ja quasi no va tenir relació amb la família del seu pare i va créixer el seu afecte cap a la família Suffield.

Mabel va marxar de casa dels seus pares amb els seus dos fills i es va instal·lar a Sarehole; aquell indret va despertar la imaginació de Tolkien: estaven al camp, on hi havia rius, molins, grangers... Durant aquell temps Mabel es va ocupar de l'educació de Tolkien, qui demostrava tenir moltes aptituds per a les llengües. La seva mare va ser la que va fer créixer en ell les ànsies de saber i aprendre. Aquells anys a Sarehole van transcórrer amb molta pau i Tolkien va ser feliç amb l'amor de la seva mare.

Mabel va decidir convertir-se al catolicisme, malgrat l'oposició de la seva família, la qual li va retirar totes les ajudes econòmiques que li donava. Tot i això va continuar mantenint-se fidel a la seva fe.

Va matricular en John a la escola King Edward's; a causa d' això la família Tolkien va haver de canviar diverses vegades de vivenda per la llunyania del centre educatiu. El capellà de la parròquia que freqüentaven es deia Francis Morgan i es va fer molt amic de la família, i sempre els va ajudar molt.

A l' any 1904 Mabel es va posar malalta a causa del excessiu esforç que suposava cuidar els seus dos fills i sostenir la família, i el mes de novembre va morir de diabetis. Per aquest motiu, Tolkien va caure en una profunda tristesa; anys més tard va escriure:

“La meva estimada mare va ser verdaderament una màrtir, i no a tots Déu ens concedeix un camí tan senzill cap als seus grans dons com a en Hilary i a

mi, al donar-nos una mare que es va matar de treball i de preocupació per assegurar que conservéssim la nostre fe.”⁵

La gran influència que la seva mare va tenir en ell es reflecteix sobretot en la religió. Per a ell era una qüestió emocional; quan la seva mare va morir ell es va refugiar en la religió catòlica. El seu profund esperit religiós li ve donat per la Mabel, qui sempre va ser coherent amb la seva fe.

Al testament Mabel va encarregar la tutela dels nens al pare Francis Morgan, i li va confiar la seva educació; ell es va assegurar que estiguessin amb un membre de la família que no els influís negativament i els descaminés de l'Església Catòlica.

Hilary i Tolkien es van allotjar a casa de la seva tia Beatrice; allà Tolkien enyorava molt la vida al camp i la seva mare. Durant aquest temps va demostrar ser un excel·lent estudiant i sempre va tenir molt d'interès per les llengües nòrdiques i als dotze anys ja va començar a inventar-se llenguatges secrets.

Tolkien va conèixer Edith Bratt, una noia orfe tres anys major que ell que vivia al pis de sota seu, entre ells va començar a créixer una forta amistat, i més tard es van declarar el seu amor. Tolkien havia de fer les proves d'accés a la Universitat d'Òxford, però al tenir el cap ocupat per l'Edith i per la invenció de llenguatges no va aconseguir

passar l'examen.

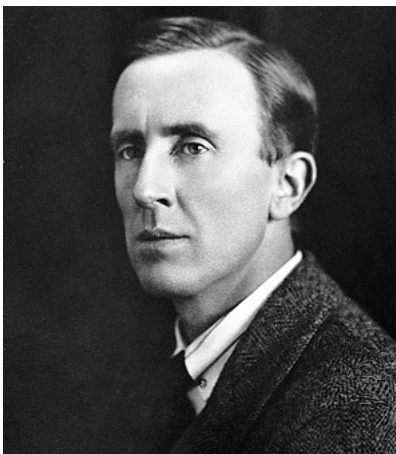
⁵ *J.R.R. Tolkien Una Biografia* pàg.43 text original consultat: "Mi querida madre fue en verdad una mártir, y no a todos nos concede Dios un camino tan sencillo hacia sus grandes dones como nos otorgó a Hilary y a mí, al darnos una madre que se mató de trabajo y de preocupación para asegurar que conserváramos la fe"

El pare Francis va assabentar-se del romanç entre Tolkien i Edith, i li va prohibir continuar amb la relació. Tot i això es van continuar veient; aquest cop el pare Francis li va prohibir veure-la fins que Tolkien tingués vint-i-un anys: això suposava tres anys d'espera. L'Edith va anar a viure a Cheltenham a casa d'uns parents llunyans, els Jessop.

Mentrestant, Tolkien es va continuar preparant a la King Edward's School on només es va relacionar amb nois. Tots els seus descobriments i les seves aficions les va compartir només amb gent del seu mateix sexe; per això, segons Carpenter, va tendir a associar les coses bones amb la companyia masculina.

Durant aquells anys va crear la T.C.B.S. amb els seus companys Wiseman, Robert Quilter Gilson i Geoffrey Bache Smith, on llegien obres literàries, els seus poemes.

El desembre del 1910 li van concedir la beca d'Oxford després de dedicar-se a l'estudi i de superar el difícil examen.

Després d'unes vacances a Suïssa amb el seu germà Hilary al 1911 Tolkien va anar a Òxford: allà va ser feliç; era molt sociable i va fer molts amics, sempre va estar envoltat de companyia masculina, ja que tot i haver algunes dones a Òxford no estava permès quedar amb elles i la majoria dels estudiants que venien de escoles de

nois, acceptaven el to masculí d'Òxford.

Els primers anys no va aprofitar gaire el temps, ja que les seves aficions principals eren les converses amb els amics, la literatura germànica, el Gal·lès i

la invenció dels seus llenguatges secrets. Durant aquest temps va afluir en la seva pràctica religiosa.

Van passar els tres anys d'espera, i Tolkien al 3 de gener del 1913 va complir vint-i-un anys; va escriure una carta a l'Edith expressant el seu amor, però l'Edith li va contestar que ja s'havia compromès amb en George Field. Tolkien va anar a Cheltenham per a que l'Edith desfés el seu compromís amb en George. Ella el va obeir ja que no estimava al seu promès; només havia accedit casar-se amb ell per agrair-li el que havia fet per ella.

Van decidir refer el compromís, tot i que primer calia resoldre el problema de la religió; durant els tres anys que havien estat separats, l'Edith havia col·laborat molt activament amb l'església anglicana, però Tolkien no hi estava d'acord; per tant, va aconseguir persuadir-la que es convertís al catolicisme. A causa d'això va ser rebutjada pels Jessop i va anar a viure amb la seva cosina.

Durant els tres anys de separació els joves enamorats havien canviat, ja que havien estat en societats totalment diferents, una totalment "masculina, jactanciosa y acadèmica" l'altre "mixta, amable y domèstica."⁶

Al març del 1916, Tolkien es va casar amb l'Edith a Warwick; al juny es va allistar a l'exèrcit i va servir com a oficial de senyals de batalló. Durant la guerra dos membres de la T.C.B.S. van morir, en Gilson i l'Smith; no obstant això, Tolkien va decidir no dissoldre el grup.

Tolkien va caure malalt per l'anomenada febre de les trinxeres i va haver de ser hospitalitzat. Al novembre del 1917 van tenir el seu primer fill, John Francis Reuel.

⁶ J.R.R. Tolkien *Una Biografia*. Pàg.81

Durant els anys que Tolkien va estar servint a l'exèrcit i l'anaven traslladant, l'Edith amb la seva cosina i el seu fill l'anaven seguint i s'anaven establint a diferents llocs cada cop que en Tolkien era desplaçat.

Finalment, al 1918, ja finalitzada la guerra, la família Tolkien es va establir a Òxford.

Durant les seves llargues hospitalitzacions Tolkien havia estat treballant en la seva mitologia. Primer va escriure *El Llibre dels Contes Perduts*, que més tard es va convertir en *El Silmaril·lion*.

El mes d' octubre del 1920 van tenir un altre fill; paral·lelament, Tolkien va ser

acceptat com a professor a la universitat de Leeds, on va buscar una modesta casa per a la seva família. Allà l' Edith era feliç, es va encarregar de la casa i va fer moltes amistats

amb les dones dels professors.

Durant aquell temps Tolkien va agafar una pneumònia i un cop recuperat van anar a passar un temps a casa del seu germà.

Al 1924 van tenir el seu tercer fill, Christopher Reuel. Ell va ser qui, un cop mort el seu pare, va editar el *Silmaril·lion*.

Al 1926, Tolkien va tornar a Òxford com a professor d'Anglosaxó; més tard, al 1929, va néixer el quart fill, la Priscilla, i poc després es van mudar a Northmoor Road.

Mentre va ser professor a Òxford, a l'any 1936, va escriure *El Hobbit*, que va ser publicat per l' editor Stanley Unwin el 1937 i va guanyar el New York Herald Tribune de literatura infantil. A l' any 1945 va ser contractat com a professor de Llengua i Literatura Anglesa, i més tard va decidir acabar la continuació de *El*

Hobbit per millorar la precària situació econòmica en que vivia la seva família. Aquesta continuació es va convertir en una trilogia de tres volums anomenada *El Senyor dels Anells*, que van ser publicades al 1955. Els tres volums es van convertir en una de les obres literàries més famoses de tots els temps. L'any 1972 va rebre el doctorat Honoris Causa en Lletres i va morir el 28 d' agost de 1973 als 81 anys.

4.1 *La vida quotidiana*

És molt fàcil que ens preguntem com pot ser que un home d'una imaginació tant sorprenent s'accontentés amb tenir una vida rutinària, acadèmica i familiar, Tolkien tenia dues vides diferents: a ell sempre li va resultar molt agradable, quasi indispensable, la companyia masculina: les seves converses amb els amics, les reunions amb els companys, i en aquestes trobades, les dones sempre van ser excloses. Hi ha hagut dones que han participat activament en el treball literari dels seus marits, però l'Edith no havia tingut mai una educació superior i els seus coneixements eren molt limitats; per altra banda, Tolkien tampoc li va donar l'oportunitat que estudiés més, ja que la funció de mestressa de casa li semblava suficient, i el fet que ella s'hagués d'incorporar al món laboral hagués suposat que no tenien prous recursos econòmics per a mantenir la família, i això no estava ben vist⁷. Mai va participar de les festes d'Òxford, ella no es trobava bé en aquell ambient, tot i que a Tolkien li hagués agradat que la seva esposa tingués una vida social dins l'estrica etiqueta d'Òxford. Ella només s'encarregava dels seus fills i de la cura de la casa.

Tolkien necessitava de la vida acadèmica i intel·lectual de la Universitat, però per altra banda també era feliç en la vida senzilla i domèstica de casa seva; amb l'Edith li encantava parlar de la vida dels seus fills i es tenien un afecte que es podia percebre molt fàcilment; per exemple, quan vivien a Sandfiel Road, l'Edith estava malament de salut i Tolkien sempre va estar molt atent.

⁷ Segons Carpenter.

Durant aquell temps la seva vida social va disminuir, i sovint estava deprimida trobant a faltar la companyia masculina, la quotidianitat rutinària de cada dia l'avorria ja que no la podia compaginar amb l'amistat dels seus amics: allà estaven lluny d'Òxford.

El 1968 van decidir mudar-se i van anar a viure a prop de Bournemouth; durant aquell temps l' Edith va ser molt feliç, va ser el primer cop que va tenir vida social, es sentia molt còmoda en aquell ambient, i no es considerava inferior, ja que durant els últims anys de la seva vida la seva situació econòmica va ser molt bona, i el seu marit era un cèlebre escriptor. Tolkien era feliç perquè veia que la seva dona es sentia realitzada, però trobava a faltar Òxford, les seves amistats, i la seva família. En una ocasió va escriure al seu fill Christopher:

“Estic molt bé, però tot i això, tot i això... No veig homes com jo. Enyoro en Norman, i sobretot t'enyoro a tu.”⁸

Tot i això ho va suportar amb paciència per l' Edith i l'enyorament d'Òxford estava compensat per les nombroses visites que rebien de familiars, amics i admiradors.

El 29 de novembre del 1971, l'Edith va morir de una inflamació de vesícula; quan Tolkien es va recuperar del cop que això li havia suposat, va decidir deixar Bournemouth i va ser convidat a residir a Merton Street com a membre honorari. Ell va acceptar entusiasmat i, segons Carpenter, tal com l'estància a Bournemouth havia estat com una recompensa per a Edith després dels primers anys de matrimoni, el temps que Tolkien va estar a Merton Street va ser una compensació després del temps que va haver d' estar a Bournemouth.

⁸ *J.R.R. Tolkien Una Biografia*, pàg.274 text original consultat: “Estoy muy bien, pero sin embargo, sin embargo... No veo hombres como yo. Extraño a Norman, y sobre todo te extraño a tí.”

Durant els seus dos últims anys a Òxford va ser feliç; sovint rebia visites dels seus fills i dels seus néts, va anar a veure el seu germà Hilary, va rebre molts honors i invitacions d'universitats...

Finalment, el 2 de setembre del 1973, als vuitanta-un anys d'edat va morir d'una infecció toràcica.

A la tomba hi havia la següent inscripció: *Edith Mary Tolkien, Lúthien, 1889-1971. John Ronald Reuel Tolkien, Beren , 1892-1973.*

5 · Resum de *El*

Senyor dels Anells

Tres Anells per als Reis Elfs sota el cel

Set per als Senyors Nans als palaus de pedra

Nou per als Homes Mortals, destinats a morir

Un per al Senyor Fosc, damunt la trona fosca

A la Terra de Mórdor, allà on s'extenen les ombres

Un anell per governar-los a tots. Un anell per trobar-los,

Un anell per poder atraure'ls a tots i lligar-los a les tenebres

A la Terra de Mórdor, allà on s'extenen les ombres.

El Senyor dels Anells és una obra escrita per J.R.R. Tolkien que està composta de tres parts: *La Germandat de l'Anell*, *Les Dues Torres* i *El Retorn del Rei*.

Cada part conté respectivament dos llibres en el seu interior.

El conjunt de la narració tracta sobre una lluita entre les forces del bé i les forces del mal, de la qual dependrà el destí de la Terra Mitja. Aquest destí depèn de la destrucció de l'Anell de Poder que corromp totes les persones que el tenen i que desitgen tenir-lo.

5.1 L'argument

La Comunitat de l'Anell

Llibre I

El llibre comença amb la festa del cent-onzè aniversari de Bilbo Saquet, un hòbbit de la Comarca. El motiu verdader d'aquesta festa és acomiadar-se ja que després empenirà el seu últim viatge. En Bilbo té una possessió molt estimada per ell: un Anell que fa anys que conserva. En Gàndalf és un amic d'en Bilbo i coneix la possessió de l'Anell, i sap el mal que pot arribat a causar; el mag sap que és necessari destruir l'Anell i per fer això s'ha d'anar al Mont del Fat, a Mórdor.

Després del discurs d'acomiadament, en Bilbo desapareix tot deixant tothom bocabadat i es dirigeix cap a casa seva, allà l'està esperant Gàndalf, el qual, després de molt insistir, aconsegueix que en Bilbo deixi l'Anell al seu nebot Frodo.

Finalment en Bilbo marxa i en Gàndalf dona a en Frodo l'Anell tot aconsellant-li que no reveli a ningú a seva existència. En Gàndalf també marxa i va a buscar més informació sobre l'Anell.

Al cap de vint anys en Gàndalf torna i explica a en Frodo tot el que ha descobert

sobre l'Anell: que era el mateix que Ísildur havia arravatat del Senyor Obscur i s'havia perdut; més tard va ser retrobat per Gòllum i després va anar a parar a mans de Bilbo.

Frodo i Gàndalf acorden trobar-se a Bree per portar l'Anell a Rivendell.

En Frodo parteix de La Comarca juntament amb en Sam, en Merry i en Pippin.

Després de creuar el Bosc Vell (on coneix en Tom Bombadil i l'Orifraula) i de passar els Túmuls arriben a Bree.

Allà coneixen en Gambús, que els diu que els conduirà cap a Rivendell. Els diu que en Gàndalf no ha pogut acudir.

Després de passar una nit a Bree i de salvar-se dels Genets Negres, els Hòbbits i en Gambús emprenen el camí cap a Rivendell. A mig camí, passen la nit a Amon Sûl on els Genets Negres tornen a atacar-los i li claven una espasa a l'espatlla de Frodo. Després d'escapar-se emprenen ràpidament la marxa cap a Rivendell, ja que la ferida de Frodo necessita ser guarida amb remeis èlfics.

Abans de creuar el riu es troben l'elf Glorfindel qui s'adelanta i porta en Frodo a la Casa d'Élrond.

Llibre II

Quan en Frodo es desperta, en Gàndalf ja ha arribat.

A Rivendell es fa un Concili per decidir qui portarà l'Anell fins a Mórdor per destruir-lo; es crea una companyia formada per els quatre Hòbbits, Àragorn (un Dúnedain), Gàndalf (un mag), Légolas (un elf), Bóromir (un home de Góndor) i Guimli (un nan).

Quan La Companyia està creuant la muntanya per Minas Mória és atacada per orcs i per un Bàlrog, que lluita amb Gàndalf i junts cauen a l'abisme.

La Companyia segueix fins a Lothlórien on són acollits per Galàdriel i Cèleborn,

art

els Senyors del Bosc.

Després d'estar un mes a Lothlórien emprenen la marxa, però arriba un moment que han de decidir quin camí seguir: el de Mórdor o el de Minas Tirith.

Quan en Frodo demana estar sol per

prendre una decisió Bóromir intenta prendre-li l'Anell però en Frodo escapa.

Paral·lelament són atacats pels orcs i Bóromir mor defensant Merry i Pippin, que finalment són segrestats pels orcs.

Frodo decideix continuar el viatge sol, i en Sam el convenç perquè se l'emporti amb ell.

L'Àragorn, en Légolas i en Guimli decideixen anar a rescatar Pippin i Merry.

Les dos Torres

Llibre III

En Merry i en Pippin estan empresonats pels orcs patint maltractaments i gana.

A mesura que els Orcs recorren camí, els Hòbbits van deixant pistes. En un moment de la marxa hi ha una batalla entre els Ròhirrim i els Orcs en la qual

els Hòbbits aconsegueixen escapar i s'endinsen al bosc de Fàngor, on troben Barbarbat, un Ent.

Barbarbat convoca un Concili on van tots els Ents i decideixen anar a atacar Ísengar (el lloc on viu el mag traïdor, Saruman).

Per altra banda Àragorn es troba amb Éomer, (un róhirrim), qui li diu que han destruït una banda d'orcs. Quan l'Àragorn, en Légolas i en

Guimli van a buscar-los, troben pistes i dedueixen que els seus amics hòbbits s'han endinsat al bosc; per tant ells també hi penetren. Allà es troben Gàndalf, que els diu que els Hòbbits estan sans i estalvis i els condueix cap a Meduseld. Allà alliberen al rei Théoden de la influència enemiga i van a La Gorja de Helm a lluitar contra l'exèrcit de Sàruman; gràcies a que Gàndalf arriba a temps guanyen la batalla. Després es dirigeixen a Ísengard que ha estat destruït pels Ents; allà també retroben en Pippin i en Merry.

Van a Òrthanc a parlar amb en Sàruman, que està empresonat a la seva pròpia torre. Quan volen marxar Pippin troba un Palàntir (pedra màgica), però en Gàndalf li pren i no deixa ni que el vegi.

Quan ja han emprés el viatge en Pippin no pot vèncer la seva curiositat, mira el Palàntir i queda empresonat per la mirada de Sàuron (el Senyor Obscur). Això obliga en Gàndalf a portar a en Pippin a Minas Tirith, capital de Góndor, per tal de protegir-lo i prevenir a la ciutat de l'imminent atac enemic.

Llibre IV

Després de separar-se de la Companyia i de prendre en Gòl·lum com a guia, en Sam i en Frodo creuen els Aiguamolls Morts i arriben fins a la Porta Negra on veuen que és impossible penetrar a Mórdor perquè aquella entrada està extremament vigilada. En Gòl·lum els diu que coneix un camí secret per penetrar a Mórdor i els Hòbbits deixen que els guiï.

Quan estan de camí són empresonats per Fàramir, el qual al conèixer la seva missió els allibera.

Després de pujar per l'escala que condueix a l'entrada a Mórdor, Gòl·lum els traeix i els abandona dins el cau de l'Aranyerra.

L'aranya li clava l'agulló a Frodo i després en Sam la aconsegueix matar.

En Sam li agafa l'Anell a en Frodo i l'abandona pensant que està mort, quan de sobte apareix una banda d'Orcs que s'emporten en Frodo. En Sam, amagat, escolta la conversa dels orcs que diuen que l'aranya quan clava el fibló no mata sinó que adorm.

Els orcs s'emporten a Frodo a Cirit Ungol i en Sam es queda al peu de la porta de la torre, que resta tancada.

El Retorn del Rei

Llibre V

En Pippin i Gàndalf arriben a Minas Tirith i parlen amb Dénethor, el senescal de la ciutat, que governa en nom del Rei.

En Pippin li explica la mort d'en Bóromir i li ofereix els seus serveis.

Mentrestant Àragorn i el Rei Théoden es troben als Dúnedain, que porten un missatge per l'Àragorn de part de Gàladiel; l'Àragorn juntament amb els Dúnedain, en Guimli i en Légolas emprenen el Camí dels Morts i els convoquen per anar a la guerra.

El rei Théoden reuneix tots els cavallers al Sagrari i des d'allà emprenen la marxa cap els Camps de Pelënnor.

Un cop han arribat al camp de batalla el Rei Théoden és atacat pel Nazgûl (un dels Genets Negres); quan està a punt de ser devorat per la bèstia, Éowyn, que s'havia disfressat de genet i havia portat amb ella en Merry, mata al Nazgûl i amb l'ajuda del hòbbit també mata el Genet Negre.

Aleshores arriben els vaixells corsaris governats per Àragorn i el seu exèrcit; també arriben els exèrcits dels homes del sud de Góndor i guanyen la batalla.

Mentrestant, Pippin avisa en Gàndalf que en Dénethor està a punt de cremar el seu fill Fàramir pensant-se que està mort. En Gàndalf intenta aturar a l'embogit Senescal i aconsegueix salvar en Fàramir però en Dénethor mor cremat.

Un cop la batalla ha finalitzat decideixen anar a la Porta Negra per cridar l'atenció d'en Sàuron i d'aquesta manera aconseguir que en Frodo i en Sam aconsegueixin complir la seva missió.

Llibre VI

La cota de malla d'en Frodo provoca baralles entre els orcs i s'acaben matant entre ells deixant la torre desprotegida, de manera que en Sam entra a la torre, rescata a Frodo i li torna l'Anell.

En Sam aconsegueix armadures dels orcs de la seva talla i inicien el seu viatge cap al Mont del Fat.

Quan estan a la meitat del camí són incorporats a una tropa d'orcs de la que aconsegueixen fugir.

Quan estan a punt d'arribar en Frodo està al límit de les seves forces i en Sam el carrega i comença a ascendir; de sobte els ataca Gòl·lum i en Sam l'aconsegueix distreure mentre en Frodo corre per llençar l'Anell al foc. Quan l'està a punt de tirar l'Anell s'apodera de la seva voluntat i el hòbbit se'l posa; en Gòl·lum l'ataca i li arrenca el dit de l'Anell i es queda amb l'Anell. Està tant content contemplant el seu Tresor que en Frodo l'empeny i en Gòl·lum cau a la lava. D'aquesta manera l'Anell queda destruït i en Sauron vençut. Immediatament el volcà comença a entrar en erupció i en Sam i en Frodo cauen rendits a una roca elevada de la muntanya.

Aprofitant el moment de desconcert, els cavallers de Róhan i de Góndor

contraataquen i surten victoriosos de la batalla.

En Gàndalf, amb Gwaihir, la reina de les àguiles, rescaten en Frodo i en Sam i els porten a Minas Tirith, on un cop curats

assisteixen a la coronació l'Àragorn i al seu casament amb Arwen. Éomer esdevé rei de Róhan i Éowyn es casa amb en Fàramir, que és nomenat senescal de la ciutat.

Els hòbbits retornen a la Comarca però quan arriben troben que està ocupada per homes, el cabdill dels quals és Sàruman. En Frodo, en Sam, en Pippin i en

Merry recuperen La Comarca reunint tots els hòbbits unint-se contra els ocupadors.

Un any després Frodo s'acomiada dels seus amics i abandona la Terra Mitja emprenent un viatge cap Aman juntament amb Gàladriel, Gàndalf, Elrond i Bilbo.

6 *El Silmarillion*

Ainulindalë

Erú, l'únic, fa abans de tot als Ainur o Valar, i els ensenya una melodia. Ells es posen a cantar, però Melkor la distorsiona, així que Erú els ha de donar un nou tema. També aquest és distorsionat i Erú es torna a alçar, i la seva música, més forta que abans, predomina sobre les altres. Després els ensenya als Valar la seva música, que és la terra, i fa que la terra sigui. Aleshores els dona l'oportunitat d'elegir entre anar a Arda a preparar la vinguda dels seus fills o quedar-se amb ell. Entre els qui decideixen anar a la terra hi ha Melkor.

Valaquenta

Explica com els Valar que han anat a Arda; hi ha Set senyors i set reines: Manwë, Ulm, Oromë, Mandes, Lòrien i Tulkas; Varda, Yavanna, Nienna, Estë, Vairë, Vana i Nessa. També parla dels Maiar o poders inferiors i de l'enemic, Melkor, que provoca guerres que remouen fins els ciments de la terra.

Quenta Silmarillion

En veure la bellesa de la terra feta pels altres Valar, Melkor, mort d'enveja, construí una fortalesa inexpugnable excavant Arda, i començà a destruir la obra dels Valar, i així acabà amb la primavera d'Arda. Els Valar, trobant inhabitable aquell lloc se n'anaren a la terra d'Aman, més enllà del mar, i s'establiren a Valinor. Allà Yavanna feu créixer dos arbres, un d'or i un de plata, que guardaven la llum; i Varda sembrà el cel nocturn d'estrelles, per quan arribessin els fills d'Ilúvatar. Aulë, que volia criatures per transmetre'ls-hi la seva saviesa va fer els nans, però Ilúvatar va ordenar que dormissin, perquè primer havien d'arribar els seus fills.

Els únics Valar que no havien abandonat la Terra Mitja eren Yavanna i Oröme, i l'enemic, Melkor, que habitava a la Fortalesa d'Angband. En una de les seves cavalcades Oröme va trobar els Elfs, i els Valar, per protegir-los, van atacar Melkor i el van derrotar i empresonar, i van dispersar els seus servents, però no van descobrir els llocs més recòndits de la seva fortalesa.

Un cop establerta la pau, els Valar van convidar els Elfs a anar a la terra d'Aman: els primers d'arribar-hi van ser els Vanyar o bells elfs, els més estimats per Manwë i Varda, i estaven governats per Ingwë; els segons foren els Noldor o elfs pregons, Amics d'Aüle i governats per Finwë; i els tercers, els Teleri que hi arribaren migpartits, ja que tenien dos senyors, Elwë i Olwë, i el primer es va perdre pels boscos de la Terra Mitja i allà va enamorar-se de Melian la Maia, i mai va arribar a les terres de la llum. A partir d'aquest viatge es classifica als elfs entre els de la llum, que són els que van creuar el mar, i els de la foscor, que són els que restaren a la Terra Mitja.

El fill de Finwë i Míriel fou Fëanor, i la seva mare morí en engendrar-lo, i el rei, incapaç de superar la pèrdua es casà de nou amb Indis, la Maia, i tingueren dos fills, Finarfin i Fingolfin. Fëanor fou el més gran dels elfs i el més destre dels Noldor, però no hi havia amor entre ell i els seus germans. Ell va fer els tres Silmarils, que tenien dins la llum dels arbres d'Aman.

En aquell temps van desancadenar Melkor, i va fingir arrepeniment, però anava semblant discòrdia entre els Elfs d'amagat, i quan el van descobrir va

fugir a la Terra Mitja, i allà va planejar amb Ungoliat, una criatura monstruosa en forma d'aranya, anar a Vàlinor, i ho van fer, i van destruir els arbres i van robar els Silmarils. Vàlinor es va enfosquir, i Faënor

va jurar juntament amb els seus fills no tenir repòs fins trobar els Silmarils, i va renegar dels Valar, i juntament amb gran part dels Noldor, entre els quals hi havia Fingolfin i els seus fills, i també els fills de Finarfin, van decidir anar a la Terra Mitja, però com que no tenien vaixells van robar els dels Teleri, i van matar als que els ho van intentar impedir. Aquesta fou la primera matança de germans, però no hi participaren tots, ja que les cases de Fingolfin i Finarfin es van mantenir al marge.

El viatge per mar va ser molt difícil, i es van perdre molts vaixells, així que es van aturar a Araman, i allà Faënor va abandonar les cases dels seus dos germans i va anar a Endor amb els que ell considerava fidels. I allà va cremar les naus perquè ningú pogués tornar enrere.

Mentrestant Yavanna va aconseguir fer sortir dels troncs morts dels arbres una flor de plata i una fruita d'or, i van escollir dos Maia per donar voltes pel cel

transportant el que quedava dels arbres sagrats, i així van sorgir la lluna i el sol. També van decidir amagar Valinor, perquè els exiliats no el poguessin tornar a trobar.

A la Terra Mitja els Noldor van desafiar Melkor, al qual Faënor anomenà

Morgoth, i Faënor va morir a mans dels exèrcits de l'enemic, que empresonà també Mahedres, el seu fill primogènit. Però la gent de Fingolfin va arribar a aquell lloc, i

Fingon, el seu fill, el va alliberar per posar pau al poble dividit, i Mahedres va renunciar al títol de rei dels Noldor, que va passar a Fingolfin, com a mostra d'arrepentiment. Tanmateix, Elwë, que es va dir més endavant Thingol, no va deixar entrar al seu regne amagat cap dels Noldor, llevat dels fills de Finarfin, ja que eren també fills d'Eärwen, dels Teleri, i per tant, parent llunyana del rei. Galàdriel, filla de Finarfin, hi va estar molt de temps i va aprendre molt de la saviesa de Melian.

Els primers homes van aparèixer quan va sortir el sol, a les regions orientals de la Terra Mitja. Algunes tribus, com ara la casa de Bëor o el poble de Haleth van emigrar cap a occident, pensant que trobarien la llum d'Aman, i es van fer amics dels elfs; no obstant això, molts altres es van aliar amb Morgoth quan ell els va cridar.

És important d'aquesta época la història de Beren i Lúthien, que van aconseguir arrencar un dels Silmarils de la corona de Morgoth, però la seva

història ja serà explicada més endavant.

Aquesta va demostrar que Morgoth no era

intocable, i Mahedres, Primogènit de Fëanor, va reunir tots els elfs que va poder i va presentar-li batalla, però van ser derrotats, i de tots els regnes que quedaven només van quedar el de Thingol, protegit per Melian, i la ciutat secreta de Gondolin, governada de Turgon, fill de Finarfin. A Gondolin hi va arribar Tuor, de la raça dels homes, enviat per Ulm, i es va casar amb Idril, i van tenir un fill que anomenaren Eärendil, el mig elf. I quan la ciutat de Gondolin va caure per la traïció ells van ser uns dels pocs que es pogueren salvar.

A Doriath, que era el regne de Thingol, aquest va fer-hi entrar uns nans perquè encastessin el Silmaril aconseguit per Beren i Lúthien a una corona, però ells, cobejosos dels dos objectes, el van matar. Melian aleshores va abandonar la Terra Mitja i va anar cap a Valinor, i la seva protecció va desaparèixer, i Doriath va caure. Beren, quan va saber de la mort del pare de Lúthien, va lluitar contra els nans i els va prendre el Silmaril, que va lluir Lúthien fins la seva mort, que va passar al seu fill Dior, que s'havia casat amb Nimloth.

Els fills de Fëanor, que no s'havien atrevit a prendre-li el Silmaril a Lúthien, van reclamar al fill que els hi donés, però ell s'hi va negar, i va ser atacat, i va morir juntament amb la seva esposa: aquesta va ser la segona matança de germans. Però la seva filla, Elwing la blanca, es va poder escapar amb les restes del seu poble, i es van anar a refugiar als ports grisos, juntament amb els supervivents de Gondolin. Així, Eärendil es va casar amb Elwing, que li va donar dos fills, Elrond i Elros.

Un dia que Eärendil estava al mar, els fills de Fëanor que quedaven vius, Mahedres i Maglor, van atacar el seu poble per recuperar el Silmaril, i es va produir la tercera matança de germans, però no van aconseguir el que volien,

perquè Elwing es va tirar al mar amb el Silmaril al pit. Tot i això, el Silmaril no es va perdre, perquè Ulm va treure Elwing de l'aigua, en forma d'un ocell blanc, i ella va anar a buscar Eärendil, i tots dos van dirigir-se a Valinor, la terra prohibida, per entregar als Valar el Silmaril i demanar compassió de la Terra Mitja de part de les dues races, perquè aquesta ja estava en la seva major part en mans de Morgoth.

Els Valar els van escoltar, i van anar amb els Vanyar, la resta dels Noldor i part dels Teleri a la Terra mitja, i van vèncer Morgoth i el van expulsar per sempre més d'Arda, i van recuperar els Silmarils. Però Mahedres i Maglor, impulsats pel jurament, van robar els Silmarils que els van cremar les mans, i Mahedres es va triar a una esquadra de la terra d'on sortia foc, i Maglor va llençar el Silmaril al mar i es va quedar sempre més cantant a la platja amb dolor i remordiment.

Els Valar van convocar aleshores als elfs de Belirand per anar a Valinor, però no tots hi van anar: entre els que es van quedar hi havia Celeborn i Galàdriel, i

Círdan, dels ports grisos, i el rei Gil-galad, descendent de Fingolfin, i amb ell Élrond, el mig elf, però el seu germà Élrós va decidir viure i morir amb els homes, i d'ell va

arribar als homes la sang dels primers nascuts.

Akallabeth

De la gent d'Elros va començar la raça dels Dúnedain, de llarga vida tot i no poder evitar la mort. Els Valar van construir per a ells Númenor, una illa des d'on es podia veure Valinor. Allà vivien amb la protecció dels Valar i l'amistat

dels elfs, i la seva glòria creixia a la vegada que dequeia la de la Terra Mitja. Però amb el temps els reis es van tornar cada cop més orgullosos, i molts desconfiaven dels elfs i els Valar. I en aquesta època Sauron, antic lloctinent de Morgoth, es va tornar a alçar, i va anar a Númenor fingint saviesa i humilitat, per incitar als dúnedains a rebel·lar-se contra els Valar. Quan aquests ho van fer hi va haver un gran cataclisme, i Númenor es va enfonsar, i Valinor va desaparèixer dels ulls dels homes, però Étlendil, amb els seus fills Ísildur i Anàrion, juntament amb altres Númenoreans encara fidels als Valar van aconseguir fugir i van fundar un gran regne a la Terra Mitja.

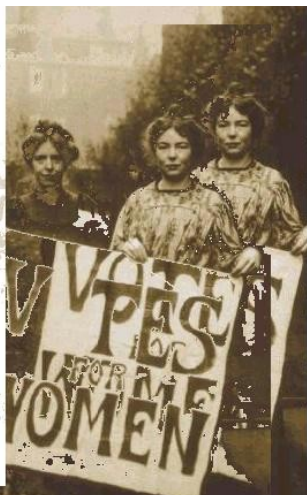
Dels anells de poder

En aquest llibre s'explica, resumida, la història de *El Senyor dels Anells*.

7· Context històric

El paper de la dona de finals de S. XIX, principis del XX

Els moviments feministes va començar a finals del segle XVIII sobretot a Anglaterra i a Estats Units.

Al S. XIX la moral i la ideologia de la dona a la societat la posava com a mare de família.

Les funcions d'una dona consistien en administrar la llar i educar els fills, és a dir: primer ser una bona filla, després ser una bona esposa i mare.

Per tant, la dona només s'havia de moure dins l'àmbit domèstic, ja que era allà on trobava "la calma d'esperit"⁹ i esdevenia "l'àngel de la llar"¹⁰ L'espai exterior era, doncs, un espai que estava ple de perills i vicis.¹¹

Al segle S.XIX van sorgir noves ideologies respecte la funció que havia de tenir la dona dins la societat industrial; es va començar a difondre per Europa el model de New Woman, que ofería una imatge de la dona soltera amb estudis

⁹ *Història del món contemporani* ed. Barcanova pàg:165

¹⁰ *Història del món contemporani* ed. Barcanova pàg:165

¹¹ *Història del món contemporani* ed. Barcanova pàg:165

superiors i ocupant un càrrec de treball, és a dir una dona econòmicament independent i amb les mateixes condicions que els homes.

Els primers moviments sufragistes van ser duts a terme per dones de la classe mitja. Al S.XX es va estendre per la classe obrera.

La primera acció feminista es va dur a terme a la segona meitat del segle XIX i reivindicava el dret de vot de la dona, aquest moviment es va anomenar sufragisme. Es va donar sobretot a Estats Units i a Anglaterra.

El moviment feminista va reivindicar el dret d'educació, el dret d'igualtat d'oportunitats en el treball de l'home i la dona, el dret a l'administració pròpia dels béns... Cap a finals del S. XIX va agafar un caire més polític.

8 · Els personatges en la narració¹²

Els personatges són éssers de ficció i que intervenen en un relat i solen portar un pes dins la narració narrativa.

Podem classificar els personatges en dos grups:

- ✓ Plans: es defineixen per un únic tret del seu caràcter; també es poden anomenar prototips. El personatge no pateix una evolució psicològica al llarg de la narració; el seu comportament és invariable.
- ✓ Rodons: són aquells personatges que tenen un caràcter més complicat i pateixen una evolució psicològica al llarg de la narració, poden canviar la seva manera de pensar segons les experiències que viuen.

Segons la funció que tenen en el relat els personatges es divideixen en categories:

- ✓ Principals: són els personatges que prenen major importància en la narració i els que apareixen més detallats. Solen ser personatges rodons.
- ✓ Secundaris: són els importants en el transcurs de la novel·la, però estan en segon pla. Solen ser personatges plans.
- ✓ Protagonista: és el personatge en el qual es centra l'atenció del lector.

¹² *Nuevo Aldaba* pàg:219

- ✓ Antagonista: és el personatge que s'oposa al protagonista ja sigui amb la seva manera de pensar o d'actuar.
- ✓ Altres: personatge testimoni, personatge col·laborador, personatge col·lectiu...

També podem fer una tercera classificació tenint en compte la intenció del autor dins la narració:

- ✓ Realista: un personatge realista és aquell que té uns trets creïbles, que podria ser una persona existent.
- ✓ Fantàstics: personatges imaginaris.
- ✓ Simbòlics: són aquells que representen una idea determinada, són la reencarnació de coses abstractes.(la primavera, la mort...)
- ✓ Històrics: recreen la personalitat d'algú que ja ha existit.

9.2 · Orifraula

Orifraula és una dama anomenada també *Filla del Riu*, viu feliçment casada amb en Tom Bombadil i habita la riba oriental del Bosc Vell, al costat del riu Tombasalzar, del qual procedeix.

*Anàlisi formal*¹³:

Ens trobem davant d'un personatge simbòlic ja que representa una idea determinada, reencarna una entitat abstracta: la naturalesa.

De la mateixa manera és un personatge pla: al llarg de la novel·la no pateix una evolució.

¹³ Em centro només en el llibre del *Senyor dels Anells*; si em referís al personatge en sí, a *Les aventures de Tom Bombadil* se la presenta com una nimfa de les aigües, ja que és trapella i juganera; per tant, si no em referís estrictament a la novel·la del *Senyor dels Anells*, podríem dir que és un personatge rodó.

*Origen d'Orifraula*¹⁴

Orifraula va néixer da la primera música dels Ainur, abans que Melkor contaminés la música.¹⁵

En *El Silmarillion* s'explica que els fills d'Iluvatar, elfs i homes, van ser creats en el tercer tema i no en el tema de l'inici. El segon tema el va crear Melkor; per tant és impossible que Orifraula en formi part, perquè ella està massa plena de llum i de bondat, ja percebuda des de bon principi per en Frodo, el qual, el primer cop que la veu, sent que Orifraula posseeix una màgia especial natural primitiva, que és la que la separa dels altres éssers de la Terra Mitja i la acostava més al primer tema de la música dels Ainur.

La màgia d'Orifraula és diferent que la dels elfs; la seva màgia és més com les cançons dels Maiar que s'ocupen de la creació i de la bellesa.

El Simarillion ens diu que de tot el que va crear Iluvatar, l'aigua va ser l'element més elogiat, i entre els Eldar es diu que en l'aigua encara hi viu l'eco de la Música dels Ainur, més que en cap altra substància de la Terra.

Per tant, Orifraula va ser creada per la Musica dels Ainur i en ella encara hi viu la Música, "la seva veu és tan jove i tan vella com la primavera."¹⁶

¹⁴ Cfr. "Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology."

¹⁵ Vegeu: el resum del *Silmarillion*.

¹⁶ *La Germandat de l'Anell* pàg.178

Trajectòria dins la novel·la¹⁷

Quan en Sam i en Frodo estan demanant ajuda per alliberar en Pipin i en Merry de l'Home Salze, apareix Tom Bombadil cantant, i salva als amics d'en Frodo.

El primer cop que coneixem l'existència d'Orifraula és a través d'una de les cançons de Tom Bombadil: la descriu com una nimfa i diu que li porta lliris d'aigua.

Un cop l'Home Salze ha alliberat en Merry i en Pippin, en Tom Bombadil els convida a anar a casa seva.

Quan entren a la casa d'en Tom és quan veuen per primera vegada Orifraula asseguda a un extrem de la sala.

Quan l'Orifraula es presenta, diu que és "la filla del riu".

Un cop Frodo s'ha presentat, Orifraula els reconeix com a amics dels elfs.

Després que els prepari el menjar, en Tom Bombadil els diu que ja poden anar a la taula i un cop nets i refrescats, s'asseuen i gaudeixen d'un excel·lent sopar.

Acabat l'àpat, l'Orifraula es retira a dormir i en Tom Bombadil es queda parlant amb els Hòbbits.

L'endemà al matí està plovent; per tant han de retardar la sortida.

Durant aquell dia, els Hòbbits van mantenir una llarga conversa amb en Tom Bombadil, qui els va explicar els secrets del bosc, de les plantes i dels animals.

¹⁷ M'he centrat en el llibre del *Senyor dels Anells*, però a *les Aventures de Tom Bombadil* també apareix; concretament, surt com en Tom i Orifraula es coneixen i s'enamoren.

Després de sopar, va parlar una estona més i van planejar el viatge que havien d'emprendre el dia següent.

Després d'esmorzar van emprendre el camí; al cap d'una estona, en Frodo s'adonà que s'havien descuidat d'acomiar-se d'Orifraula, però en aquell moment la va divisar dalt de la carena i després de dir-los adéu i de donar-los consells van continuar el seu camí cap a Bree.

Anàlisi d'Orifraula

Per a entendre el personatge d'Orifraula, primer hem de fer una classificació de les dones de la Terra Mitja: hi ha les dones d'elevat estatus, com Gàladriel, Àrwen i Éowyn, i les dones més rústiques com Roseta Cabanellas i totes les dones hòbbit. Tots els personatges femenins de la novel·la poden ser netament classificats excepte Orifraula, qui constitueix un pont entre els dos tipus de personatges.¹⁸

Per tal d'esbrinar quina és la funció de l'Orifraula i la seva importància dins la novel·la, m'he basat principalment en dos articles: “ Fair Laidy Goldberry, daughter of the river” i “Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology.”

La primera vegada que coneixem l'existència d'Orifraula en el llibre és a través de Tom Bombadil:

*“Sota el turó, com un sol resplendent,
Vora el llindar sota el fred capvesprenc,
allí s'està la meva bella dama,
filla, en el riu, de la dama d'aigua.
Esvelta és com un branquilló de salze,
Tan clara que vora l'aigua es realça;
En Tom li duu lliris d'aigua,
Saltironejant a casa.”¹⁹*

¹⁸ C.f.r. “Fair Lady Goldberry, daughter of the river”

¹⁹ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.174

Tom Bombadil està casat amb l'Orifraula i ha anat a buscar lliris d'aigua al riu per portar-los-hi.

En Tom no vol fer tard, ja que l'està esperant l'Orifraula: tots dos semblen gaudir d'un feliç matrimoni.

Orifraula habita en una regió màgica de la Terra Mitja: quan en Tom els va guiant cap a casa seva senten que "tot aquell país era irreal, i que caminaven a batzegades per un somni horripilant del qual mai no arribarien a despertar."²⁰

Un cop estan entrant a les terres d'en Tom "s'adonaren que el terreny s'elevava suaument. I l'aigua començà a mormolejar. En l'obscuritat copsaren la brillantor clara de l'escuma, allà on el riu formava una petita cascada. Aleshores, tot d'una, s'acabaren els arbres i les boires quedaren enrere. [...] Tot d'una un raig gros i groguenc sobreixí refulgent d'una porta que s'havia obert. [...] Tots s'apressaren endavant, hòbbits i ponis. La meitat de llur lassitud i de totes les seves temences ja havien quedat enrere."²¹ És una terra separada però contigua a la Terra Mitja. Quan en Tom parla als hòbbits "Els hòbbits sota els encanteris de les paraules d'en Tom potser havien perdut un o diversos àpats." A casa d'en Tom, no tenen noció del temps.

Un cop els hòbbits i en Tom Bombadil ja han arribat a casa, els espera Orifraula: "En una cadira, a l'altre extrem de l'estança, de cara a la porta que donava a fora, hi havia una dona asseguda. Els cabells llargs i enrinxolats li cobrien les espatlles; duia un vestit verd, del vers dels canyars joves, recamat d'argent com si fossin gotes de rosada, i duia un cinturó daurat, amb la forma d'una cadeneta de lliris encastada amb els ulls blau pàl·lid de les miosotis. Al

²⁰ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.177

²¹ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.177

costat dels peus, en grans bols de terrissa verda i marró, flotaven lliris d'aigua blancs, de manera que semblava trobar-se en un torn al bell mig del llac.”²²

Orifraula és l'única dona presentada sense cap home (a Éowyn se la presenta amb el Rei Thèoden; a Gàladiel amb en Cèleborn i a Àrwen amb Elrond; en canvi, a l'Orifraula la troben completament sola).

Seguidament en Frodo i els seus amics entren a la casa i immediatament Orifraula s'acosta instintivament cap a en Frodo, li dona la mà, es presenta i els convida a entrar.

“Llavors passà amb lleugeresa pel seu costat, anà fins a la porta, la tancà, i s'hi repenjà d'esquena, amb els braços en creu, tapant-la.

-Deixem la nit enfora! –va dir-. És possible que encara estigüeu espantats per la boira i per les ombres dels arbres i de les aigües pregones, i per les coses selvàtiques. Res no heu de témer! Aquesta nit us trobeu sota el taulat d'en Tom Bombadil.”²³

És Orifraula qui simbòlicament tanca la porta i deixa els perills i la foscor a fora. El seu poder és tant fort que en Frodo sent “el cor ple d'un goig que no acabava de comprendre.”²⁴ I diu: “Ara comprenc clarament la joia que amagaven les cançons.”²⁵

Per un costat, Orifraula representa hospitalitat i vida domèstica, ja que espera al seu marit amb la taula parada, impecablement vestida i acull els convidats

²² *La Gemendat de l'Anell*, pàg.178

²³ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.180

²⁴ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.180

²⁵ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.180

mostrant molta simpatia; a més, es retira quan, després de sopar, els homes van a parlar: “Llavors l’Orifraula s’acostà fins a ells, amb una palmatòria a la mà, i els desitjà bona nit i que tinguessin un son reparador.”²⁶

La seva actitud pot ser comparada amb les dones de casa dels anys 50. Segons Candice Frederick i Sam McBride, “en molts aspectes s’assembla a l’Edith Tolkien, el seu home la idealitzava com d’una gran bellesa, però en el sentit pràctic, ella cuinava i feia de criada, retirant-se oportunament quan els homes havien d’emprendre una conversa seriosa.”²⁷

Però també ens hem de fixar amb la contribució d’en Tom després de sopar en dos ocasions: “Finalment, en Tom i l’Orifraula s’alçaren i desapararen taula amb celeritat.”²⁸

En una altra ocasió, en Tom ajuda a l’Orifraula a parar la taula i a preparar el menjar: “Llavors en Tom i l’Orifraula van parar la taula.”²⁹

Per tant les accions d’Orifraula reflecteixen més hospitalitat que submissió.³⁰

Al matí següent es va despertar tapat i grisenc, quan van baixar a esmorzar ni en Tom ni l’Orifraula no hi eren. En Frodo estava content perquè gràcies a aquella pluja podrien endarrerir el viatge, més tard en Tom els va dir: “-És el dia de la beguda de l’Orifraula –va dir-, i de fer la neteja de tardor.”³¹

Orifraula canta sobre la “pluja, dolça com ho són els aiguats als pujols eixuts”³², amb la seva cançó Orifraula invoca a la pluja però no la mana, de la mateixa manera que Tom no és amo del bosc ni del temps, tampoc ho és Orifraula.

²⁶ *La Gemendat de l’Anell*, pàg.182

²⁷ “Women among the Inklings.”

²⁸ *La Gemendat de l’Anell*, pàg.182

²⁹ *La Gemendat de l’Anell*, pàg.191

³⁰ “Fair Lady Goldberry, daughter of the river.”

³¹ *La Gemendat de l’Anell*, pàg.188

³² *La Gemendat de l’Anell*, pàg.187

Durant la pluja de la neteja, en Tom els explica “contes d’abelles i de flors, de coses dels arbres, i de les estranyes criatures del Bosc Vell, de les bones i de les dolentes, de les simpàtiques i de les esquerpes, de les coses cruels i de les amables, i dels secrets amagats sota els esbarzers.”³³

En Tom els dóna coneixements sobre el que és bo i el que és dolent en la natura; gràcies a la pluja d’Orifraula i a les històries d’en Tom els hòbbits “Tot escoltant-lo començaren a entendre les vides del bosc, independents de les seves, i fins i tot a sentir-se estrangers en aquell indret on les coses tenien llur casa.”³⁴

A l’hora de sopar, tant Orifraula com en Tom van parar la taula: “tan clara era la gràcia de l’Orifraula i tan alegres i tan sorprenents les cabrioles d’en Tom. Tanmateix, en certa manera, els dos semblaven teixir una dansa, mai destorbant l’altre, entrant i sortint de la sala, i girant entorn de la taula; i amb gran celeritat col·locaren les menges, els vasos i les llums.”³⁵

Tal com veiem, estan perfectament compenetrats.

Al matí següent, en Tom els va acomiadar, però quan ja havien començat a emprendre la marxa en Frodo va recordar que no s’havien acomiadat de l’Orifraula: “estava tant dessolat que va fer mitja volta, però en aquell moment un crit clar baixà cap a ells com les onades de l’aigua. L’Orifraula era a dalt la carena i els feia senyals: duia els cabells al vent, i quan el sol hi queia brillaven i resplendien. Una llum, que semblava una fulgor d’aigua en l’herba gebrada, es desprenia dels seus peus mentre ballava.”³⁶

³³ *La Gernendat de l’Anell*, pàg.188

³⁴ *La Gernendat de l’Anell*, pàg.188

³⁵ *La Gernendat de l’Anell*, pàg.191

³⁶ *La Gernendat de l’Anell*, pàg.196

El fet que Orifraula surti molt poc al llibre, no significa que sigui menys important. El seu paper no és només representar joia i bondat, sinó també alegrar i animar als hòbbits i despertar en ells el poder de l'amor i del coneixement³⁷. Gràcies a en Tom i a l'Orifraula els hòbbits penetren en els secrets de la naturalesa i l'entenen.

Orifraula també els ensenya a conèixer-se a ells mateixos i la seva potencialitat³⁸: "Havent sopat, l'Orifraula els cantà moltes cançons, cançons que començaven alegrement als turons i anaven davallant dolçament cap al silenci; i en el silenci van veure en llurs ments aigües i estanys més dilatats del que mai havien conegut, i emmirallant-s'hi descobriren el cel als seus peus i estels com joiells a les profunditats."³⁹

L'última vegada que els Hòbbits veuen Orifraula ella els fa mirar tot el voltant, i ells veuen "des del pujol totes les terres per on s'estenia el matí"⁴⁰ i "els semblà que d'un saltiró i quatre gambades anirien a parar on volguessin."⁴¹ Orifraula fa

que els hòbbits continuïn el viatge sentint-se capaços de tot, havent après lliçons importants que els serviran al llarg de tot el camí.

Quan els hòbbits ja estan a punt d'emprendre el camí plens d'alegria, Orifraula els recorda la presència de la foscor i els diu: "no defalliu en la vostre comesa!"

³⁷

³⁸ Cfr. "Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology."

³⁹ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.192

⁴⁰ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.196

⁴¹ *La Gemendat de l'Anell*, pàg.196

Quan deixen Orifraula, ella els dóna una última visió d'esperança: "Quan arribaren al fons de la clotada verda, es giraren enrere i divisaren l'Orifraula, que ara semblava petita i fràgil com una floreta que el sol il·luminés i retallés damunt del cel: continuava dempeus, contemplant-los, i tenia les mans esteses cap a ells. Mentre la miraven els dirigí un crit molt clar i, tot aixecant una mà, va fer mitja volta i desaparegué darrere la carena."⁴²

Aquesta imatge simbolitza que sempre hi haurà "beautiful, joyous things to behold despite the evil and darkness that is awaiting the hobbits."⁴³

Els ensenyament de l'Orifraula es fan presents quan en Frodo i en Sam estan a les terres de Mordor. En Sam mira el cel a la nit i divisa una estrella blanca brillant. "The beauty of it smote his heart, and he looked up out of the forsaken land, and hope returned to him"⁴⁴. En aquest moment, en Sam recorda la potencialitat de la bellesa i de la bondat dins d'una terra plena de maldat i de fosc, aquesta lliçó l'havia après primer de Orifraula⁴⁵, en Sam reconeix que "the Shadow was only a small and passing thing: there was light and high beauty for ever beyond its reach"⁴⁶.

Tot i que es destruí la terra de Tom Bombadil i Orifraula, la bondat no s'extingiria, ja que viuria a través dels ecos de la primera Musica dels Ainur.

Els hòbbits constantment treuen esperances dels coneixements que els va proporcionar Orifraula, i això és el que els permet derrotar la ombra, ja que per més petita que sigui la llum sempre conté esperança⁴⁷.

⁴² *La Gemmendat de l'Anell*, pàg.197

⁴³ " Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology." (coses alegres i boniques per mirar tot i la crueltat i la fosc que està esperant als hòbbits.)

⁴⁴ " Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology." (la seva bellesa va afligir el seu cor i va mirar fora de la abandonada terra i l'esperança va tornar a ell)

⁴⁵ Cfr. " Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology."

⁴⁶ " Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology." (la sombra era només quelcom petit i passador: hi havia una llum i una gran bellesa més enllà del que podia abastar.)

⁴⁷ Cfr. " Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology."

“Thus are the lessons of Goldberry, the mysterious being of Faerie who instills in the hobbits the wisdom, love, and hope of Iluvatar as they were passed to the Original Music.”⁴⁸

Tal i com diu Ann McCauley, podem establir una relació i apreciar una semblança entre Orifraula i Gàladriel. Les descripcions dels personatges són molt similars i el significat dels seus noms també tenen una estreta relació: Gàladriel significa “Dama de la llum”, on *galad* és “llum” i *riel* equival a “dama”; Orifraula (Goldberry) significa “baya de oro”⁴⁹, per tant, temàticament signifiquen el mateix.

Tal i com diu Eugene Startzman Tolkien introdueix Orifraula com una figura de la naturalesa:

“En una cadira, a l’altre extrem de l’estança...”⁵⁰

Si ens hi fixem la introducció de Gàladriel és molt semblant:

“La cambra era inundada per una llum suau; les seves parets eren verdes i platejades, i el sostre daurat.[...] En dos setials, i sota el tronc de l’arbre, cobricelats per les branques, seien, de costat, En Cèleborn i Na Gàladriel.[...] Anaven totalment vestits de blanc; i el cabell de la Senyora era d’un or fosc [...]”⁵¹

També hi ha altres semblances entre Gàladriel i Orifraula, com l’habilitat que tenen per la música; al llibre diu que la veu de Na Gàladriel és “clara i musical”⁵², i abans de marxar els canta una cançó.

⁴⁸Cfr. “ Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien’s mythology.” (Totes aquestes són les lliçons de Orifraula, el misteriós ésser de Faerie que infundeix els hòbbits la saviesa, l’amor i l’esperança d’Iluvatar, com li va ser passada de la Primera Música.)

⁴⁹ Cfr. “La traducció dels noms propis a *El Senyor dels Anells*” pàg.84 i 91

⁵⁰ *La GERMENDAT DE L’ANELL*, pàg.179

⁵¹ *La GERMENDAT DE L’ANELL*, pàg.488

⁵² *La GERMENDAT DE L’ANELL*, pàg.489

Però la semblança més espectacular és la descripció de les dues dames quan les perden de vista en la llunyania:

“Quan arribaren al fons de la clotada verda, es giraren enrere i divisaren l’Orifraula, que ara semblava petita i fràgil com una floreta que el sol il·luminés i retallés damunt del cel: continuava dempeus, contemplant-los, i tenia les mans esteses cap a ells. Mentre la miraven els dirigí un crit molt clar i, tot aixecant una mà, va fer mitja volta i desaparegué darrere la carena.”⁵³

Quant Na Galàdriel amb la Companyia, en Frodo la veu com s’allunya:

“Ben aviat la silueta de la Senyora Gàladriel esdevingué petita i llunyana. Brillava com una finestra de vidre en un turó llunyà sota el sol de ponent, o com un llac remot entrevist des d’una muntanya. I aleshores en Frodo cregué veure que aixecava els braços en un últim adéu, i, amb el primer cop de vent, molt allunyat, però terriblement clar, arribà el so de la seva veu que cantava.”⁵⁴

Startzman també ha reconegut la semblança de Tom i Orifraula amb el Gènesi⁵⁵: “Tom and Goldberry simply are, an Adam and Eva, free and unfallen, caretakes, left in the world as reminder of mans true state”.⁵⁶

Orifraula representa una via entremig entre els dos tipus de dona, ja que ella té característiques de les dues: ens recorda a Eva en el seu paradís, i prepara els hòbbits i els lectors per a les meravelles que han de veure; per altra banda, la seva feliç vida de casada ens recorda la idea que tenia Tolkien sobre el matrimoni; també ens recorda a la vida feliç i despreocupada dels hòbbits. No és com els elfs ja que en Frodo quan la va veure i la va escoltar va tenir una

⁵³ *La Gemendat de l’Anell*, pàg.197

⁵⁴ *La Gemendat de l’Anell*, pàg.519

⁵⁵ “Fair Lady Goldberry, daughter of the river.”

⁵⁶ “Goldberry and Galadriel: the quality of joy.” (Tom i Orifraula són simplement uns Adam i Eva, personatges lliures i invencibles, deixats al món com a record del verdader estat de l’home.)

altre sensació: “I va romandre com alguna vegada havia romàs, bocabadat, davant les clares veus dels elfs; en aquesta ocasió, però, l’encanteri era diferent: el goig era menys amable i elevat, però més profund i més proper al cor mortal; meravellós però no estrany.”⁵⁷

Els hòbbits simbòlicament creuen el llindar de la porta cap a un altre món; Orifraula els prepara per a la visió d’altres espectaculars personatges femenins com Galàdriel, Arwen i Éowyn.⁵⁸

Conclusió:

Orifraula és un personatge tant misteriós com important: prepara als hòbbits per les meravelles que encara han de veure i els posa dins el cor la llavor de l’esperança i de l’alegria que els acompanya al llarg de tot el camí.

A més, a diferència de quasi tots els personatges de la novel·la, ni l’Orifraula ni en Tom busquen el poder ja que quan en Frodo li pregunta a Orifraula si a en Tom li pertanyen els boscos, ella diu: “De cap de les maneres –va respondre, i el seu somriure desaparegué-. Això si que fora una responsabilitat –afegí en veu baixa, com si parlés amb si mateixa-. Els arbres, i les herbes i totes les coses que creixen i viuen a la terra pertanyen cadascuna a ella mateixa. En Tom Bombadil és Senyor.”

Per això són tan feliços, ni ells ni el seu entorn està pertorbat per Melkor⁵⁹, provenen del tema inicial, de la música dels Ainur, no cobicien el que hi ha al seu voltant, són feliços tal com són.

⁵⁷ *La Gemendat de l’Anell*, pàg.180

⁵⁸ “Fair Lady Goldberry, daughter of the river.”

⁵⁹ Vegeu l’apartat del *Simarillion*

9.2 *Arwen*

Descripció formal:

Arwen ve d'*Ar* que significa “alt, noble, reial” i de *wen* que equival a “donzella”. És a dir, significa “donzella reial”, pel fet de ser princesa, la filla d'Élrond.⁶⁰

El personatge d'Arwen és un personatge pla ja que no pateix una evolució psicològica al llarg de la narració; el seu comportament és invariable.

⁶⁰ Cfr. *La traducció dels noms propis en El Senyor dels Anells*. Dolors Rus Pujol.

Ascendència d'Arwen⁶¹:

Hi havia tres races d'elfs quan van abandonar la Terra Mitja: els Vanyar, els Noldor i els Teleri. No tots els Teleri van abandonar la Terra Mitja, sinó que Elwë es va quedar, ja que es va enamorar de Melian, que era Maia; per tant qui va governar als Teleri va ser Olwe.

Finwe era el cap dels Noldor, i un cop a Vàlinor es va casar amb Míriel i van tenir Fëanor; després Míriel va morir i Finwe, per apaivagar el seu dolor, es va casar amb Indis, que era dels Vanyar, i van tenir Finarfin i Fingolfin.

En aquells temps Melkor va planejar juntament amb Ungoliat anar a Vàlinor i robar els Silmarills; per aquest motiu Vàlinor es va enfosquir i els Noldor van jurar venjança. Els qui van anar a la Terra Mitja van ser gran part dels Noldor amb els fills de Fingolfin i els fills de Finarfin -entre els quals hi havia Gàladiel (filla de Eärwen i de Finarfin)-, que tot i voler anar a la Terra Mitja per governar i tenir el seu regne, no va pronunciar el jurament. Com que els Noldor no tenien vaixells per anar fins a la Terra Mitja, van robar els dels Teleri; d'aquesta manera es va produir la primera matança entre germans. En aquesta matança no hi van participar les cases de Finarfin i Fingolfin

Un cop a la Terra Mitja es van enfrontar a Melkor, anomenat Morgoth, Fëanor va morir i el seu hereu va donar la corona a Fingolfin.

Gàladiel es va casar amb Celebron i i van tenir Celebrian, que es va casar amb Elrond i van tenir Arwen.

⁶¹ Remarcaré especialment els fragments que no estiguin gaire especificats a l'apartat del resum de *El Silmarillion*

Per altra banda, Élrond és fill de Eärendil i Elwing. Eärendil és descendent de Fingolfin, i Elwing és net de Beren i Luthien. Luthien és filla de Melian (la Maia) i Thingol o Elwë (Teleri, dels Sindar)⁶².

Per tant, en la ascendència d'Arwen trobem diverses reïes; Maia, Noldor, Teleri, Vanyar (tots tres elfs) i homes (de la tribu de Beren, amics dels elfs).

⁶² Es va quedar a la Terra Mitja i no va anar a Valinor; per tant és un elf de la foscor.

Ascendència d'Àragorn

Elwing i Eärendil van tenir dos fills: Élrond i Élros. Élrond va escollir formar part dels Primers Nats, per tant va posseir la vida dels Èldar; en canvi Élros va escollir tenir una vida mortal i va ser el primer rei de Númenor, una terra preparada

pels Vàlar per tal que hi visquessin els Edain (homes), allunyada dels perills de la Terra Mitjana.

Tot i que als descendents d'Élros se'ls va concedir una vida tres vegades més llarga que la dels homes comuns, van lamentar l'elecció que havia fet Élros i van desitjar el destí dels Èldar; per tant, a la meitat de la Segona Edat es van rebel·lar contra els Eldar i contra els Valar. També havien anat guanyant poder a la Terra Mitja construint fortaleses.

A l'hora de la traïció, hi va haver alguns dels Númenóreans que es van mantenir fidels als Vàlar i als Éldar, que es van anomenar Fidels. La majoria van desafiar els Valar i els Éldar, tot desitjant més poder i la vida immortal.

El poder dels Númenóreans va ser tal que van desafiar el poder de Sàuron- l'antic servent de Melkor- i el van derrotar. Tot i això Sàuron va demenar clemència i els Númenóreans se'l van endur a Númenor; allà va enganyar al

Rei i el va fer creure que qui posseís les Terres Imperibles aconseguiria la immortalitat.

Els Númenóreans van preparar les forces més grans que mai s'havien vist i els Vàlar "recorregueren a l'Únic i el món canvià. Númenor s'enfonsà i fou engolit per la Mar, i les Terres Imperibles quedaren seperades per sempre dels cercles del món. Així acabà la glòria de Númenor."⁶³

Élendil, el darrer líder dels Fidels tornà a la Terra Mitjana amb nou vaixells i allà establiren Gòndor i Àrnor. Élendil governava al Nord i Ísildur i Anàrion al Sud.

Per als habitants del Nord els anys següents foren de guerres ja que els reis cobejaven els regnes veïns.

Va arribar un punt que es va acabar el regne del Nord ja que els Dúnedain eren pocs, tot i que el llinatge dels reis va continuar pels capitans dels Dúnedain; el seu poble va esdevenir secret i nòmada.

Per als habitants del Sud va arribar un moment que el seu poder i el seu esplendor van ser molt grans, però aviat va arribar el declivi produït pels tres mals⁶⁴. Cada vegada els reis van tenir menys fills i va haver un moment que es van quedar sense descendència i aleshores van prendre el poder els Senescals: "Cada Nou Senescal, de fet, assumia el càrrec amb el jurament següent: 'Prenc la vara i el càrrec en nom del rei, fins que ell torni'. Però molt aviat aquestes paraules esdevingueren pur ritual, perquè els Senescals exercien tot el poder dels reis. Tanmateix, molts a Gòndor creien encara que en temps a venir certament tornaria un rei; i alguns recordaven l'antiga dinastia del Nord, de la qual corria la brama que vivia encara a l'ombra. Però els Senescals sobirans feien el cor fort davant d'aquests pensaments."⁶⁵

⁶³ *El Retorn del Rei* pàg. 414 apèndix

⁶⁴ Vegeu *El Retorn del Rei* apèndix "Gòndor i els hereus d'Anàrion" pàg 423

⁶⁵ *El Retorn del Rei* pàg 433

Del any 1621 al 3000 a Gòndor van governar vint-i-sis Senescals; l'últim va ser Denethor.

Història d'Arwen

La història d'Arwen està recollida a l'epíleg de *El Senyor dels Anells*.

Arwen era la filla d'Élrond i Celebrian i un dia quan estava passejant pels boscos Àragorn la va veure i es va enamorar.

Arwen li va explicar que havia estat vivint durant molt de temps a les terres de la seva mare Lothlórien.

En aquells dies Gilraen va cridar el seu fill Àragorn i li va dir que seria molt difícil casar-se amb Arwen perquè ella era d'un alt llinatge i tot i ser ell rei era molt difícil que N'Élrond consentís en el matrimoni.

També N'Élrond va parlar amb Àragorn i li va dir que el llinatge d'Arwen estava

molt per sobre del seu, i que per aconseguir Arwen primer hauria de recuperar el tro de Gòndor. També li va dir que si s'unien, Arwen hauria d'elegir entre marxar de la Terra Mitja i separar-se eternament d'Àragorn o

quedar-se, tot renunciant a la vida immortal i separant-se eternament del seu pare.

Després d'això Àragorn va marxar a lluitar contra Sauron durant trenta anys tornant-se el més valent i intrèpid dels Homes.

Després va anar a passar un temps a Lothlórien i allà es trobava també Arwen.

Es van comprometre i Arwen va decidir que arribat el moment no marxaria amb el seu poble, sinó que es quedaria.

Van arribar els temps de la guerra de l'Anell i N'Élrond va marxar amb la seva gent mentre que Arwen es va casar amb Àragorn, patint d'aquesta manera la vida mortal i arribat el moment Àragorn va morir i Arwen va anar a Lothlórien on van acabar els seus dies.

Trajectòria dins la novel·la

Primer de tot cal dir que en la novel·la de *El Senyor dels Anells* Arwen apareix molt poques vegades. Primer de tot, quan en Frodo la veu a Rivendell i al casament de l'Àragorn tot i això, també surt citada: quan l'anomenen a la bandera d'Àragorn i quan Éomer l'escull com la més bella.

On coneixem la seva història del cert és a l'epíleg del final del llibre.

Al llibre, Tolkien presenta Arwen de la següent manera: quan els hòbits són a Rivendell i van al menjador, al costat d'Élrond en Frodo veu Arwen "Al bell mig de la taula, contra les robes teixides que penjaven de la paret, hi havia una cadira sota un baldaquí, i allí seia una dama que feia goig de mirar, i tant similar, en la seva forma femenina, a N'Élrond, que en Frodo suposà que era algú de la seva família més pròxima. Era jove, però no tant. Les tresses del seu cabell fosc no tenien ni un toc de gebre, els seus braços blancs i el rostre clar eren impecables i suaus, i la llum dels estels niuava als seus ulls brillants, grisos com una nit sense núvols; i, amb tot, tenia un aspecte de reialesa, i la seva mirada era sàvia i entenimentada, com algú que ha conegut moltes coses en el transcurs dels anys. Per damunt del front duia el cap cobert amb una birreta de puntes d'argent entreteixides amb petites gemmes, d'un blanc enlluernador; però el seu abillament era d'un gris suau i no tenia altre ornament que un cinyell de fulles cisellat en argent."⁶⁶

⁶⁶ *La Comunitat de l'Anell* pàg 316

En aquesta descripció podem percebre la bellesa i la reialesa d'Arwen; per això es deia d'ella que "havia tornat a la terra el viu retrat de Lúthien; i era anomenada Undómiel, perquè era l'estrella vespral del seu poble".⁶⁷

Frodo, al sentir-se envoltat de tan nobles personatges "se sentí sorprés i avergonyit en descobrir que tenia un lloc parat a la taula de N'Élrond"⁶⁸.

Més tard, al final del sopar, en Frodo es sorprèn al veure el comportament d'Àragorn: "En Frodo s'aturà un moment i mirà enrere. N'Élrond seia a la butaca i el foc resplendia al seu rostre com la llum de l'estiu damunt els arbres. Prop d'ell seia la Senyora Arwen. Amb gran sorpresa per part seva, en Frodo veié que l'Àragorn era dret al seu costat, la seva capa negra era tirada enrere, i semblava anar vestit amb una cota de malla èlfica, i un estel li brillava al pit. Parlaven entre ells, i llavors, de cop, a en Frodo li semblà que la Senyora Arwen es girava vers ell, i la llum dels seus ulls el tocà des de lluny i li travessà el cor."

Quan la companyia es troba a Lothlórien, Frodo veu Àragorn "que estava quiet i callat com un arbre; però a la mà hi tenia una floreta daurada d'*élanor* i hi havia una llum especial a la seva mirada. Estava absorbit per algun bell record; i, mentre en Frodo els contemplà, s'adonà que en Gambús recordava coses que havien ocorregut en aquell mateix indret."⁶⁹

Més tard es torna a citar Arwen a la batalla dels Camps del Pelènnor quan Àragorn arriba amb els morts i desplega la seva bandera: "S'hi veia florir l'Arbre Blanc i allò representava Góndor; però al seu voltant hi havia set estels i al demunt una corona alta, els símbols d'Eléndil, que ningú no havia emprat d'ençà d'anys immemorables. I els estels flamejaven a la llum del sol, perquè

⁶⁷ *La Comunitat de l'Anell* pàg 316

⁶⁸ *La Comunitat de l'Anell* pàg 316

⁶⁹ *La Comunitat de l'Anell* pàg 485

havien estat brodats amb pedres precioses per Arwen, la filla de N'Élrond; i la corona brillava amb el matí, perquè era cisellada de mithril i or.”⁷⁰

El següent cop que Àragorn veu a Arwen és quan la guerra ja ha acabat i els elfs arriben a Minas Tirith: “i tancava el seguici N'Élrond, poderós entre els homes i els elfs, que duia el ceptre d'Annúminas, i al seu costat, en un gran palafre, venia l'Arwen, la seva filla, l'Estel Vespral del seu poble.”⁷¹

Més tard parla amb en Frodo i li entrega una Pedra Èlfica perquè el conforti.

⁷⁰ *El Retorn del Rei* pàg 153-154

⁷¹ *El Retorn del Rei* pàg 325

Anàlisi d'Arwen

El personatge d'Arwen dins el context de *El Senyor dels Anells* ens pot semblar poc important i fins i tot prescindible, degut a les poques vegades que surt a la novel·la; no obstant, és un personatge molt important i imprescindible. Amb l'anàlisi em proposo demostrar-ho.

Hi ha diversos aspectes que analitzaré d'aquest personatge, i són: per què se l'anomena Estrella Vespral; quina importància tenen les seves decisions, sobre tot la de quedar-se a la Terra Mitja per amor a Àragorn; el fet de ella és la peça que mou Àragorn -i podríem dir que gràcies a ella Àragorn aconsegueix el tro-; i finalment la gran similitud entre la història de Beren i Luthien i la història d'Àragorn i Arwen.

Així doncs, començaré explicant per què se l'anomena Estrella Vespral del seu poble.

Al llarg de la novel·la, nombrosos cops es substitueix el seu nom per Estel Vespral o Undómiel. S'anomena Estel Vespral perquè assenyala l'abandonament dels elfs de la Terra Mitja perquè s'ha acabat la tercera edat s'ha acabat i comença la edat dels homes.

Ella és la filla de N'Élrond, considerada la més bella, tal com es diu a *El Senyor de els Anells*:

“Arwen, filla de N’Élrond, de qui hom deia que havia tornat a la terra el viu retrat de Lúthien; i era anomenada Undómiel, perquè era l’Estel Vespral del seu poble.”⁷² La bellesa de Lúthien, tal com diu a *El Silmarillion* era “com l’alba a la primavera”⁷³, i també “Lúthien era la més bella de tots els fills d’Ilúvatar.”⁷⁴ De la mateixa manera, d’ Arwen en la novel·la i en l’epíleg es diu que era la més bella i Àragorn el primer cop que la veu la confon amb Lúthien: “I heus aquí que Lúthien caminava davant dels seus propis ulls a Rivendell, portava una capa de plata i atzur, bella en el crepuscle en la Casa dels Elfs; els cabells foscos li flotaven moguts per una brisa suau, i una diadema de gemes que semblaven estrelles li cenyia el front.”⁷⁵

Arwen és considerada l’Estel Vespral per al seu poble, marca el final de l’edat dels elfs a la Terra Mitja i l’inici de esplendor dels homes; el crepuscle dels elfs, el matí dels homes.

El següent apartat que explicaré tracta de la importància que té el fet que Arwen s’uneixi amb Àragorn.

Com s’explica al llinatge d’Àragorn, els Capitans dels Dúnedain del Nord vivien d’incògnit i eren nòmades,

Àrathorn, Capità dels Dúnedain i pare d’Àragorn es va casar amb Gilraen. Quan Àragorn tenia tot just dos anys, Arathorn va ser mort pels orcs i aleshores Àragorn va esdevenir hereu d’Isildur. Quan Àragorn tenia vint anys va tornar a

⁷² *La Comunitat de l’anell* pàg 316

⁷³ *El silmarillion* pàg 107

⁷⁴ *El silmarillion* pàg 185

⁷⁵ *El Senyor de los Anillos* epíleg p1089

Rivendell després d'haver acomplert grans gestes acompanyat pels fills de N'Élrond; allà va conèixer Àrwen, a qui primer havia confós amb Lúthien a causa de la seva bellesa. Després ella li va dir que era filla d'N'Élrond però que havia estat molt de temps a Lothlórien, a la terra de la seva mare; Àragorn es va estranyar ja que la veia molt jove per haver viscut tant i l'Arwen li va explicar que els fills d'Élrond tenien la vida dels Eldar, per tant ella tenia una vida immortal:

“Llavors Àragorn s'averkonyí, perquè veié en els seus ulls la llum èlfica i la saviesa de molts dies; tanmateix, a partir d'aquell moment va estimar Arwen Undómiel, filla d'Élrond.”⁷⁶

Àragorn, tot i saber que són parents llunyants perquè el seu avantpassat Elros i el pare d'Arwen Elrond eren germans, es va sentir inferior a ella, però es va enamorar.

Des d'aquell moment Àragorn la va estimar; la seva mare va parlar amb ell li va dir: “Fill meu, és una alta aspiració fins i tot per al descendent de molts reis. Perquè aquesta dama és la més noble i bella que hi ha avui sobre la terra. I no s'escau que un mortal s'esposi amb la raça dels elfs.”

Un dia Élrond li va dir a Àragorn: “Àragorn, fill d'Arathorn, Senyor dels Dunedain, escolta'm! T'espera un gran destí, alçar-te més amunt que tots els teus avantpassats des dels dies d'Elendil, o caure a la foscor amb tot allò que queda de la teva raça. Tens molts anys de proves al davant. No tindràs esposa ni et comprometràs amb cap dona, fins que arribi el teu moment i te n'hagis demostrat digne.”⁷⁷ Les paraules de N'Élrond profetitzen les possibilitats que té

⁷⁶ *El Retorn del Rei* pàg 441

⁷⁷ *El Retorn del Rei* pàg 441

Àragorn, si recupera el tro de Gòndor i Arnor serà el més poderós dels dies d'Élendil, però si fracassa en la seva missió, amb ell caurà tota la seva raça.

Després Élrond fa referència a la seva filla i li diu: "Arwen la Bella, Senyora d'Ímladris i de Lórien, Estel Vespral del seu poble, és d'un llinatge més gran que el teu, i ha viscut tant temps en el món que per a ella no ets més que un petit brot al costat d'un jove bedoll de molts estius. Ella és molt per damunt teu."⁷⁸

Després N'Élrond li diu que el destí d'Arwen és el de marxar amb el seu pare de la Terra Mitja quan arribi el moment, a no ser que algú s'hi interposi: "Però no hi haurà elecció per a la meva estimada Arwen, a no ser que tu, Àragorn, fill d'Àrathorn, t'interposis entre nosaltres i ens condueixis a un dels dos, tu o jo, a una separació més enllà del món."⁷⁹

Aleshores Aragorn va marxar i va lluitar durant trenta anys contra la causa de Sàuron: "així esdevingué el més intrèpid dels Homes, expert en els seus oficis i coneixements, però molt superior a ells; perquè tenia la saviesa èlfica, i hi havia una llum en els seus ulls que, quan s'encenia, pocs podien suportar. Tenia un semblant trist i sever pel destí que pesava damunt d'ell i, tanmateix, sempre hi havia esperança en el fons del seu cor, de la qual de vegades brollava l'alegria com una font de la roca."⁸⁰

Aquesta esperança és la que Arwen li dona, podem dir que gràcies a aquesta esperança Àragorn va esdevenir el més savi i poderós dels Homes.

Després va tornar a Lothlórien a descansar; casualment Arwen es trobava també allà i es van prometre amor etern: "I allà, sobre aquell turó, miraren l'Ombra cap a l'est i el Crepuscle cap a l'oest, i es juraren fidelitat i foren feliços.

⁷⁸ *El Retorn del Rei* pàg 442

⁷⁹ *El Retorn del Rei* pàg 442

⁸⁰ *El Retorn del Rei* pàg 442-443

I Arwen digué: -Fosca és l'Ombra, i tanmateix se m'omple el cor de joia; perquè tu, Estel, seràs entre els grans el valor dels quals la destruirà.

Però Àragorn respongué: -Ai las! No puc pas veure-ho, i se m'oculta com arribarà a passar. Però la meva esperança em fa confiar. I rebutjo l'Ombra de tot cor. Però tampoc, senyora, el Crepuscle és per a mi; perquè jo sóc mortal i, si t'uneixes a mi, Estel Vespral, també has de renunciar al Crepuscle.

-M'uniré a tu, Dúnedan, i m'allunyaré del Crepuscle. Tanmateix, allà hi ha la terra del meu poble i la morada eterna dels meus parents".⁸¹

Àragorn, tal com li diu a Arwen, no pot fer amb ella el viatge ja que és mortal i el Crepuscle no és per a ell; tot i això, sap que si Arwen es casa amb ell no podrà fer el llarg viatge i haurà de renunciar al Crepuscle, a la terra del seu poble i al seu pare, i per a ella aquesta elecció és dura; però el seu amor envers Àragorn és tal que conscientment assumeix el destí dels homes i renuncia a la vida immortal.

Quan Élrond se'n va assabentar de la elecció d'Arwen li va costar molt acceptar-la i li va dir a Àragorn: "Potser ha estat escrit que amb la meva pèrdua es recuperarà el reialme dels Homes. Per tant, encara que t'estimo, et dic que Arwen Undómriel no ha de reduir la gràcia de la seva vida per una causa menor. No serà esposa de cap Home, a no ser que sigui el rei de Góndor i Àrnor. A mi, doncs, fins i tot la victòria em portarà només pesar i separació, però a tu et durà l'esperança de joia durant algun temps. Ai las, fill meu! Em fa por que al final el Destí dels Homes pugui fer-se-li feixuc a Arwen".⁸²

Després esdevingué la Guerra de l'Anell i al llarg d'aquesta Àragorn va recuperar el tro, sempre alenat per la esperança i el desig de unir-se a Arwen;

⁸¹ *El Retorn del Rei* pàg 443

⁸² *El Retorn del Rei* pàg 444

ella, durant els anys de separació “de lluny el mirava en els seus pensaments; i amb esperança li féu un estàndard gran i reial com el que només exhibiria aquell que meresqués ser senyor dels Númenóreans i hereu d'Élendil”⁸³.

Per a Arwen, tot i ser molt dur haver de renunciar a la vida mortal, va escollir unir-se a Àragorn i gràcies a la seva elecció i al seu amor envers ell li va donar esperança i Àragorn va recuperar el tro: Àragorn recupera el tro i dóna esperança als homes.

Durant el camí de la Companyia, Arwen surt poques vegades: primer quan se la presenta a Rivendell, després Àragorn quan està a Lothlórien recorda quan es va prometre amb Arwen -“l el vespre del solstici d'Estiu, Àragorn, fill d'Àrathorn, i Arwen, filla d'Élrond, anaren a la bella muntanya, Cerin Àmroth, al bell mig de la terra, i caminaren descalços per l'herba eterna amb élanors i niphedrils sota els peus”⁸⁴-.

“Al peu del monticle en Frodo trobà l'Àragorn, que estava quiet i callat com un arbre; però a la mà hi duia una floreta daurada d'*élanor* i hi havia una llum especial en la seva mirada, estava absorbit per algú bell record.”⁸⁵ Àragorn es troba al lloc on s'havia promès temps abans amb Arwen, aquest record li porta esperança i el rejuveneix: “Els anys tristos havien marxat del seu rostre, i semblava vestit de blanc, un jove senyor, alt i formós”.⁸⁶

Al final de la novel·la, als camps de Pelènnor, quan la batalla estava a punt de ser perduda i l'esperança dequia en veure que els vaixells corsaris s'aproximaven, “al vaixell insígnia es desplegà un estàndard enorme i el vent el feu voleiar quan la nau virà cap a Hàlrond. S'hi veia florir l'Arbre Blanc i allò

⁸³ *El Retorn del Rei* pàg 444

⁸⁴ *El Retorn del Rei* pàg 443

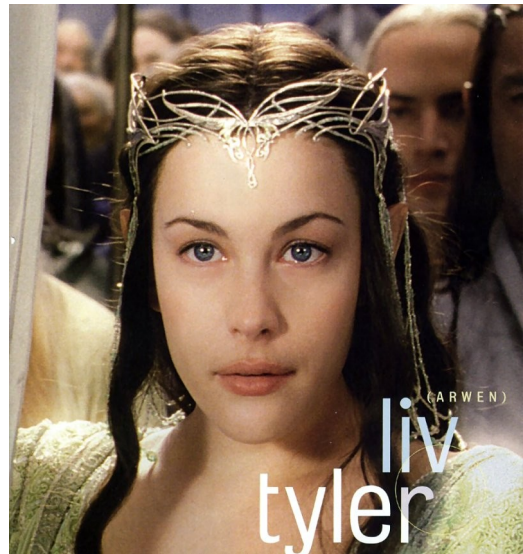
⁸⁵ *La Comunitat de l'Anell* pàg 485

⁸⁶ *La Comunitat de l'Anell* pàg 485

representava Góndor; però al seu voltant hi havia set estels i al damunt una corona alta, els símbols d'Élendil, que ningú no havia emprat d'ençà d'anys immemorables. I els estels flamejaven a la llum del sol, perquè havien estat brodats amb pedres precioses per Arwen, la filla de N'Élrond; i la corona brillava amb el matí, perquè era cisellada de mithril i or."⁸⁷

Era l'estàndard que havia estat teixint Arwen: "li féu un estàndard gran i reial com el que només exhibiria aquell que meresqués ser senyor dels Númenóreans i hereu d'Élendil"⁸⁸.

Al veure aquest estàndard "la joia dels Ròhirrim va esdevingué una cascada de riures i un espurneig d'espases i l'alegria i l'embadaliment de la Ciutat va ser una música de trompetes i un repicament de campanes."⁸⁹

Al veure l'estàndard d'Àragorn, fet per Arwen, els Ròhirrim reprenen esperançats la batalla i les hosts de Mórdor fugen espantades.

Al teixir l'estàndard Arwen havia posat tota la seva esperança i la seva fe en Àragorn, qui l'acompleix.

Quan la batalla ja s'ha acabat i Àragorn ja havia estat coronat rei Arwen va arribar a MinasThirit:

⁸⁷ *El Retorn del Rei* pàg.153-154

⁸⁸ *El Retorn del Rei* pàg 444

⁸⁹ *El Retorn del Rei* pàg 154

“I Àragorn, el Rei Eléssar, esposà Arwen Undómiel a la Ciutat dels Reis el dia mateix del solstici d’estiu, i el relat de llur llarga espera i de llurs treballs arribà així a la plenitud”.⁹⁰

Abans que la Companyia repregui el seu camí de tornada Arwen li diu a Frodo: “I no m’aniré amb ell quan ara marxi cap a les rades, ja que he seguit les passes de Lúthien i he elegit el que ella va elegir, allò que és agre però que també és dolç. Però, quan arribi el moment, si així ho voleu, vós anireu en el meu corser, Portador de l’Anell. Si les ferides encara us fan mal i el record de la vostre càrrega esdevé feixuc, aleshores podeu anar-vos-en cap a l’Oest, fins que us refeu totalment de les vostres ferides i del vostre abaltiment”⁹¹.

Gràcies a l’elecció d’Arwen, Frodo pot marxar de la Terra Mitja ja que -com li va dir a en Sam un cop a La Comarca-: “ Estic ferit [...] en realitat és una ferida que no es curarà mai.” I a La Comarca mai no hagués estat feliç ja que -com li va dir a en Gàndalf-: “Encara que torni a La Comarca ja no em semblarà igual; perquè jo no seré el mateix. [...] On puc trobar repós?”

La Dama Arwen també li va fer un present a en Frodo “-I ara poseu-vos això, en record de la Pedra Èlfica i de l’Estel Vespral, amb qui la vostra vida ha quedat estretament lligada!-

I agafà una gemma blanca semblant a un estel que li penjava del pit amb una cadena de plata i va col·locar la cadena al voltant del coll d’en Frodo.”⁹²

Aquesta gemma el reconforta un cop a La Comarca “ El tretzé d’aquell mes, el granger Caballanes havia trobat en Frodo allitat; i aferrava una gemma blanca que duia penjada al coll i semblava mig submergit en un somni.”⁹³

⁹⁰ *El Retorn del Rei* pàg 325

⁹¹ *El Retorn del Rei* pàg 327

⁹² *El Retorn del Rei* pàg 327

⁹³ *El Retorn del Rei* pàg 397

Com diu l'epíleg: "La tercera edat acabà així amb victòria i esperança; i, tantmateix, un dels moments més tristos entre els dolors d'aquella Edat fou la separació entre N'Élrond i Arwen, perquè foren separats per la Mar i per un destí més enllà de la fi del món." A *El Senyor dels Anells* en diu: "Ningú no va presenciar la darrera reunió amb el seu pare N'Élrond, perquè van anar-se'n amunt dels pujols i allí van parlar llargament tots dos, i llur separació va ser molt cruel, perquè havia d'allargassar-se més enllà de les fins del món."⁹⁴

Com va dir ella, havia triat alhora allò dolç i allò amarg; tot i el dolor de la separació del seu pare "visqué amb Àragorn cent vint anys de glòria i felicitat"⁹⁵, i arribat el moment Àragorn va saber que s'acostava a la vellesa i que havia arribat el moment que s'acabés la seva llarga vida, Arwen li suplicava que no marxés abans d'hora i que restés encara una mica més amb ella, però ell li va respondre que no marxava pas abans de temps ja que si no marxava ara voluntàriament hauria de marxar per força.

Aleshores va estirar-se al llit que li havia estat preparat a la Casa dels Reis i es despedí dels seus fills: "i després va sortir tothom tret d'Arwen, que romangué sola dempeus al costat del llit. I malgrat la seva saviesa i el seu llinatge, no podia estar-se de suplicar-li que esperés encara una mica. Ella no estava cansada dels seus dies, i així va haver de tastar l'amargor de la mortalitat que havia elegit per ella mateixa." I les paraules de N'Élrond es van complir: "Em fa por que al final el Destí dels Homes pugui fer-se-li feixuc a Arwen"⁹⁶. Ella digué a Àragorn: "he d'acceptar el destí dels Homes, tant si vull com si no."⁹⁷

⁹⁴ *El Retorn del Rei* pàg 331

⁹⁵ *El Retorn del Rei* pà

⁹⁶ *El Retorn del Rei* pàg 444

⁹⁷ *El Retorn del Rei* pàg 446

Realment Arwen va entendre aleshores als homes: “Però et dic, Rei dels Númenóreans, que fins ara no havia entès la història del teu poble i la seva caiguda. Me’n burlava com si fossin ximples i malvats, però ara finalment me’n compadeixo. Perquè si això és realment, com diuen els Éldar, el do que l’Únic concedeix als homes, és ben amarg de rebre.”⁹⁸ Aleshores, malgrat les insistències d’Arwen, Àragorn es va acomiadar d’ella i es va adormir.

A Arwen “se li havia apagat la llum dels ulls, i a tots els qui la veieren els semblà que s’havia tornat freda i gris com una nit d’hivern sense cap estel”⁹⁹.

Després es va acomiadar de tothom qui estimava i va marxar sola a Lórien, on no va trobar ni Galàdriel ni a Cèlebron. “I finalment, quan queien les fulles de màl-lorn però encara no havia arribat la primavera, s’ajagué a descansar sobre Cerin Àmeroth; i allí es troba la seva tomba verda, fins que canviï el món, i tots els dies de la seva vida han estat oblidats del tot pels homes que passen, i ja no creixen èlanors ni niphredils a l’est de la Mar.”¹⁰⁰

Un altre tret que analitzaré d’Arwen és la semblança entre la història de Beren i Lúthien i la d’Àragorn i Arwen.

Beren era fill de Barahir, rei entre els homes, qui va ser mort pels orcs, igual que Àrathorn, pare de Àragorn.

Beren es va venjar dels assassins dels seus pares i va anar sol a Dungortheb i va arribar a Doriath on un dia va veure Lúthien: “Portava una capa blava com el cel sense núvols, però els seus ulls eren grisos com la nit il·luminada d’estrelles; la capa estava brodada amb flors d’or, però els seus cabells eren foscos com les ombres del crepuscle. Com la llum sobre les fulles dels arbres,

⁹⁸ *El Retorn del Rei* pàg 446

⁹⁹ *El Retorn del Rei* pàg 446

¹⁰⁰ *El Retorn del Rei* pàg 447

com la veu de les aigües clares, com les estrelles sobre la boira del món; així eren la glòria i la bellesa de Lúthien; i tenia a la cara una llum resplendent.”¹⁰¹

De la mateixa manera veu Àragorn a Arwen, i la semblança entre Arwen i Lúthien és tal que Àragorn fins i tot la confón: “vestida amb un mantell d’argent i atzur, bella com el crepuscle a la Llar dels Elfs; un vent sobtat li feia voleiar els cabells negres i una cinta de gemmes com estrelles li envoltava el front.

Durant un moment l’Àragorn la contemplà en silenci, però temorós que passés de llarg i no la tornés a veure més, la cridà: Tinúviel, Tinúviel! Com havia fet Beren en els Dies de l’Antigor.”

Lúthien es va escapar; en canvi Arwen es va quedar. Però un dia Lúthien va mirar a Beren i “la ma del destí va caure sobre ella i el va estimar”. De la mateixa manera quan a Lothlórien Arwen va veure Àragorn “ella féu la seva elecció i decidí el seu destí”.

Beren va ser portat a la força davant del pare de Lúthien, el rei Thingol, casat amb Melian la Maia. Beren es va mostrar orgullós i va anunciar el seu amor envers Lúthien, el rei Thingol, que menyspreava els humans no el va matar a causa d’un jurament que li havia fet a Lúthien però no creia que Beren fos digne de la seva filla i li va dir que si aconseguia recuperar els Silmarils que estaven incrustats a la corona de Morgoth, a Angband la hi concediria.

La història d’Arwen és diferent ja que N’Élrond estimava Àragorn tot i que no creia que sense ser rei tingués el dret de casar-se amb la seva filla; però N’Élrond no es mostra tan orgullós com el rei Thingol. N’Élrond li diu a Àragorn que per tal de casar-se amb la seva filla ha de complir amb el seu destí i recuperar el que li pertoca, és a dir, el tro de Góndor i Àrnor. La diferència és que Àragorn igualment havia de recuperar el tro; tanmateix Arwen és un

¹⁰¹ *El Silmarillion* pàg 185

incentiu perquè surti victoriós i no defalleixi en la seva tasca; en canvi Beren va a buscar els Silmarills només per ser digne de Lúthien però aquesta tasca no li pertoca realitzar-la a ell.

Després, Beren es va dirigir a Nargothrond on regnava Felagund, fill de Finarfin. El rei va donar suport a Beren, però Celegion i Curufin es van oposar a ajudar-lo; per tant, Felagund va cedir la corona i va prometre que ajudaria Beren: només van ser fidels al Rei deu elfs. Tots van anar a la Torre de Sauron. Després que Felagund i Sàuron s'enfrontessin, Sàuron els va tirar a les foses. En aquell moment Lúthien va sentir com Beren estava a les foses de Sàuron i es va voler escapar, però va ser descoberta i se la va tancar a una casa. Ella va aconseguir escapar i quan estava al bosc va trobar Curufin i Celegion que la van enganyar i la van conduir a Nargothron, on la van deixar en captiveri. Les verdaderes intencions de Celegion eren esperar que Beren i Felagund morissin i després casar-se amb Lúthien i convertir-se en el més poderós dels Noldor.

Celegion tenia un gos anomenat Huan que li era molt fidel, però al veure que havien enganyat Lúthien es va compadir d'ella i la va ajudar a escapar-se.

Aquí podem veure una altra gran diferència entre Lúthien i Arwen. Lúthien va a cercar Beren quan pressent que es troba en perill; en canvi d'Arwen el llibre només diu que sempre vetllava per ell, però en cap moment va córrer a salvar Àragorn quan es trobava en perill.

Després Lúthien i Huan van arribar a les portes de Sàuron, i després que Huan superés tots els obstacles i matés tots els llops que li enviava Sàuron, Sàuron mateix es va convertir en llop i es va enfrontar amb Huan, qui amb l'ajuda de Lúthien el va vèncer.

Després van rescatar Beren i van anar a Angband, on Lúthien va cantar a Morgoth i ell es va adormir. Aleshores Beren va agafar un dels tres Silmarils de la corona de Morgoth i van sortir d'Angband, però a la

porta els esperava Carcharoth –el llop que vigilava la porta i havia estat burlat a la entrada- a qui Beren va mostrar el Silmaril, i el llop li va arrencar la mà i es va empassar el Silmaril i es va escapar: va esdevenir com endimoniat i per tot on passava semblava el terror.

Les àguiles van anar a buscar Beren i Lúthien i els van portar a les fronteres de Doriath.

Gràcies a en Huan, Lúthien va aconseguir curar la ferida de Beren i van anar davant del Rei Thingol, qui es va entendre davant la història i va decidir que Beren era digne de Lúthien. Beren va dir que volia matar Carcharoth primer i van anar a la caça del llop. Quan el van trobar, Carcharoth es va enfrontar primer amb Beren, qui va resultar greument ferit i després amb Huan que va matar Carcharoth però ell també va morir.

Beren va abandonar la Terra Mitja, però per desig de Lúthien va esperar-se a les estàncies de Mandos on al cap d'un temps Lúthien es va retrobar amb ell i Mandos li va deixar decidir a Lúthien si preferia anar a Valinor on s'oblidaria de totes les penes o tornar a la Terra Mitja on podria viure amb Beren amb cap seguretat de vida o d'alegria, i on es tornaria mortal i la seva bellesa no seria més que un record.

Lúthien va escollir la segona opció i d'aquesta manera els Dos Llinatges es van unir.

Per tant, Arwen tal com diu ella mateixa: “he seguit les passes de Lúthien i he elegit el que ella va elegir, allò que és agre però allò que també és dolç”¹⁰². Ha seguit el camí de Lúthien renunciant a la vida immortal. Però l’amor d’Àragorn i Arwen és un amor més semblant al cavalleresc ja que Arwen no ajuda activament a Àragorn; en canvi Lúthien sí.

La semblança més rellevant és que tant Àragorn com Beren van necessitar de l’ajuda d’Arwen i Lúthien per portar a terme la seva comesa. Arwen el va ajudar donant-li esperança i Lúthien activament.

¹⁰² *El Retorn del Rei* pàg 327

Conclusió

Tot i que Arwen ens pot semblar a la novel·la un personatge poc rellevant a causa de que surt molt poc, ens trobem davant d'un personatge imprescindible ja que és un incentiu per a què Àragorn surti victoriós a la seva comesa.

L'Àragorn mateix diu que si no li és permès casar-se amb Lúthien de cap manera “amargs seran doncs els meus dies, i hauré de caminar per la salvatjor”¹⁰³. Per tant probablement sense Arwen no hagués aconseguit recuperar el tro de Góndor. Arwen rejuveneix la descendència d'Àragorn.

¹⁰³ *El Retorn del Rei* pàg 441

9.3 · *Galàdriel*

Descripció formal

El nom de Galàdriel significa “dama de llum”, on *galad* és “llum” i *riel* significa “dama”.¹⁰⁴

Es tracta de un personatge pla ja que al llarg de la novel·la no pateix evolució psicològica.

¹⁰⁴ Treball de recerca de la Dolors Rus pàg 84

Ascendència de Galàdriel i trajectòria dins El Silmarillion

Hi havia tres races d'elfs quan van abandonar la Terra Mitja: els Vanyar, els Noldor i els Teleri. No tots els Teleri van abandonar la Terra Mitja, sinó que Elwë es va quedar ja que es va enamorar de Melian la Maia; per tant qui va governar els Teleri va ser Olwe.

Finwe era el cap dels Noldor i un cop Vàlinor es va casar amb Míriel i van tenir Fëanor, Míriel va morir. Finwe, per apaivagar el seu dolor, es va casar amb Indis, que era dels Vanyar i van tenir Finarfin i Fingolfin.

Finarfin es va casar amb Eärwen de Alaqualondë, que era Teleri, germana de

Olwe i Elwe. Finarfin va tenir a Felagund, Ordoreth, Angrod, Aegnor i Galàdriel.

En aquell temps Melkor va planajar juntament amb Ungoliat anar a Valinor i robar els Silmarills d'aquesta manera Valinor es va enfosquir i els Noldor

van jurar venjança, els que van anar a la Terra Mitja van ser gran part dels Noldor amb els fills de Fingolfin i els fills de Finarfin entre els quals hi havia Galàdriel, "era la més bonica de la casa de Finwë; tenia els cabells il·luminats d'or, com si hagués atrapat en una reixa el resplendor de Laurelin"¹⁰⁵.

Tots van fer el jurament que consistia en perseguir Morgoth fins el final i recuperar els Silmarils.

Galàdriel no va pronunciar aquest jurament però estava ansiosa per arribar a la Terra Mitja i governar un regne.

¹⁰⁵ *El Silmarillion* pàg 67

Com que els Noldor no tenien vaixells per anar fins a la Terra Mitja, van robar els dels Teleri, d'aquesta manera es va produir la primera matança entre germans. En aquesta matança no hi van participar les cases de Finarfin i Fingolfin.

Tots els que van abandonar Vàlinor van renegar dels Valar i aquests els van dir que no podrien tornar mai més a Vàlinor.

A la Terra Mitja Galàdriel va ser acceptada a la casa del rei Thingol a Doriath perquè tenia sang dels Teleri (filla de Earwen) on va fer amistat i va aprendre molt de Melian la Maia. El germà de Galàdriel va construir Nargothron i va acollir amb ell molts de la seva família, però Galàdriel es va quedar a Doriath perquè estava enamorada de Celeborn, parent de Thingol.

A Galàdriel se li va confiar l'anell d'aigua, Ninya, que tenia incrustat un diamant. Els tres anells dels elfs eren els que Sàuron més desitjava ja que impedièen el deteriorament i demoraven la fatiga del món. Galàdriel va viure a Lothlórien fins que va tornar a Valinor al final de la Tercera Edat.

Durant la Guerra de l'Anell va refusar prendre l'Anell Únic.

Trajectòria dins la novel·la

El primer cop que surt Galàdriel dins *El Senyor dels Anells* és quant la Companyia arriba a Lórien després d'haver perdut en Gàndalf a Mòria.

Allà se'ls presenta a Galàdriel, que observa a cada membre de la Companyia llargament i després els diu que vagin a descansar.

La Companyia va estar uns quants dies a Lórien i un vespre la Senyora va anar a buscar a en Frodo i en Sam i els va ensenyar el Mirall de Na Galàdriel, en Frodo va veure en Sàuron i

després li va oferir l'Anell a Galàdriel. Després de una dura prova Galàdriel el va refusar.

El dia següent els Senyors els van reunir i els van dir que era el moment de marxar, tot i que la Companyia no sabia quin camí seguir.

Abans de marxar els elfs els van donar aliments i capes per al viatge i els Senyors es van acomiadar d'ells tot donant-los regals: a Àargorn Galàdriel li va donar una pedra en forma d'àguila -la pedra verda de la casa d'Eléssar- i la beina d'una espasa; a en Boromir li donà un cinturó d'or; a en Merry i en Pippin els donà cinturons d'argent; a en Légolas un arc i un carcaix de fletxes; a en Sam una caixeta amb terra del seu jardí; a en Guimli tres cabells daurats i a en Frodo un flascó amb la llum d'Eàrendil.

Al segon Llibre només es fa referència a ella i en *El Retorn del Rei* consta com arriba a Minas Tirith i com reprèn el viatge cap a Valinor.

Tot i això al llarg de la novel·la se'n fa referència i la utilitat dels regals que fa és de gran importància i apareixen durant el transcurs de la novel·la.

Anàlisi de Galàdriel

Del personatge Galàdriel hi ha diversos aspectes que són interessants d'explicar i analitzar.

Primer de tot l'ambició que tenia a *El Silmarillion* de governar terres la refusa a *El Senyor dels Anells*; després la relació que té amb la llum: ella és la estrella del matí del seu poble i il·lumina el camí dels hòbbits; també tenen molta importància els regals que fa a la Companyia.

Després que La Companyia hagi sortit de Mòria i d'haver perdut en Gàndalf, l'únic camí possible d'emprendre és el del Bosc Daurat, habitat per elfs. Quan ja estan al marge del bosc en Bóromir expressa la seva contrarietat per emprendre aquest camí al·legant que a Gòndor es diu que és una contrada perillosa i que són pocs els que en surten i els qui surten no són els mateixos.

Àragorn li respon que no tenen cap altre camí i Bóromir diu: “-Si així és, endavant! [...] però és perillós.

-Ho és –Acceptà l'Àragorn-, és bell i perillós; però només el mal l'ha de témer, o aquells que duguin maldat en ells.”¹⁰⁶

De moment en Bóromir és la única persona que s'oposa a creuar el Bosc Daurat; tots els altres ho veuen amb esperança. En principi en Bóromir rebutja el bosc a causa del que ha sentit dir a Gòndor, però es pot veure que té quelcom amagat que li impedeix gaudir de la bondat i la bellesa del lloc. En Guimli també tindria motius per rebutjar entrar al bosc ja que és un nan, però no diu res.

¹⁰⁶ *La Germandat de l'Anell* pàg.465-466

Després La Companyia es troba els elfs que vigilen els llindars dels bosc i els elfs mostren oposició davant la petició que en Guimli sigui portat també a Lothlórien però al final en Légolas els aconsegueix convèncer.

En un moment de la conversa, Héldir (l'elf guardià) els expressa que Àragorn té el favor de la Senyora. Aquí podem començar a veure el poder de Na Galàdriel perquè sempre remarquen la seva opinió per sobre de les altres coses, com si fos el més important; d'ara endavant podrem veure que sempre es té molt en compte la seva opinió i la seva persona.

Després de dormir als *flets*, al matí següent els elfs van dir que el nan havia d'anar amb els ulls embenats i en Guimli s'hi va oposar; finalment, davant la seva tossuderia van embenar els ulls de tots. Al capvespre en Hàldir els va dir que podien treure's tots les benes, fins i tot el nan, que, per desig de la Senyora seria el primer nan que veuria Lothlórien.

Quan els destapen els ulls tots exclamaren frases joioses i en Hàldir va dir: “-Sentiu el poder de la Senyora dels Galàdhrim”¹⁰⁷

Després de reprendre el camí van arribar a Caras Galàdon i en Hàldir els va dir: “-Aquesta és la ciutat dels Galàdhrim on viuen el Senyor Cèlebron i Na Galàdriel, la Senyora de Lórien”¹⁰⁸.

De moment, com hem pogut observar, a Galàdriel és a qui es dona més importància ja que se l'anomena a ella, no a en Cèlebron, Senyora de Lórien.

Un cop han arribat a dins a l'interior Lórien van a veure els Senyors: “Eren molt alts, i la Senyora no ho era menys que el Senyor; i tenien aspecte seriós i bell. Anaven totalment vestits de blanc; i el cabell de la Senyora era d'un or fosc, i el del Senyor Cèlebron era argentat, llarg i brillant, però no oferien cap mostra

¹⁰⁷ *La Germandat de l'Anell* pàg.484

¹⁰⁸ *La Germandat de l'Anell* pàg.486

d'edat, si no era en la profunditat dels seus ulls, perquè llur mirada era intensa com llances sota la llum dels estels i, tot i això, profunda com pous sadolls de records.”¹⁰⁹

Na Galàdriel és l'única elf a de la llum que queda a la Terra Mitja; ella és la única de la Terra Mitja que ha vist Vàlinor. Com ja he explicat va marxar de Vàlinor renegant dels Valar però no va fer el Jurament.

Després que en Cèleborn fes les presentacions, va preguntar on estava el novè acompanyant i Galàdriel li va respondre: “En Gàndalf el Gris es posà en camí amb la Germandat, però no ha traspassat els confins d'aquesta terra. Ara podeu dir-nos on és, perquè he desitjat moltíssim tornar a parlar amb ell. Però no el puc veure de lluny, llevat que vingui a aquest costat de Lothlórien: hi ha una boira grisa que l'envolta, i els camins dels seus peus i de la seva ment em resten ocults.”¹¹⁰

Aquí es pot veure el do d'endevinació de Galàdriel, un do que segurament va aprendre en l'antigor de Melian la Maia, esposa del rei Thingol.

Una gran consternació va envair els elfs quan van saber que en Gandalf havia estat abatut pel Bàlrog de Mòrgoth, i en Cèleborn va acusar els nans d'haver despertat el terror de Mòria i de que en Gàndalf havia esdevingut boig per haver conduït la Germandat per aquells camins. En aquell moment Galàdriel va intervenir i va dir: “-Em sembla precipitat parlar d'aquesta manera [...] En vida,

¹⁰⁹ *La Germandat de l'Anell* pàg.488

¹¹⁰ *La Germandat de l'Anell* pàg.465-466

cap de les empreses d'en Gandalf no fou injustificada. Els que el seguien no coneixien el seu pensament i no podem informar-nos de totes les seves intencions. Fos quin fos el destí que el guia, els seus seguidors no en tenen cap mena de culpa. No ten' has de penedir, d'haver donat la benvinguda al nan. Si la teva gent hagués viscut exiliada molt de temps ben lluny de Lothlórien, quin dels Galàdhrim, inclòs en Cèlebron el Savi, hauria passat a prop i no hauria desitjat contemplar la seva antiga pàtria, encara que s'hagués convertit en un catau de dracs? Fosca és l'aigua del Kheled-zâram, i freds són les fonts del Kibil-nala, i formosos eren els salons de columnes de Khazad-dûm als Dies de l'Antigor abans que poderosos reis caiguessin sota la pedra.

Na Galàdriel mirà cap a en Guimli, que seia amb el front arrufat i trist, i li somrigué. I el nan, en sentir els noms pronunciats en la seva antiga llengua, alçà la mirada i es trobà amb els seus ulls, i de cop li semblà que mirava al cor de l'enemic i hi trobava comprensió i amor.”¹¹¹

En Guimli, que s'havia sentit ofès per les paraules hostils envers els nans de Cèlebron, va recuperar la alegria quan Galàdriel va pronunciar aquelles paraules en la seva pròpia llengua i va

desfer les rancúnies que podia haver en el cor de Cèleborn envers els nans: “Que en Guimli oblidi la duresa de les meves paraules: he parlat amb el cor torbat.” ¹¹²

¹¹¹ *La Germandat de l'Anell* pàg.490-491

¹¹² *La Germandat de l'Anell* pàg. 491

A en Guimli només li van caldre unes paraules amables per canviar els seus judicis envers Galàdriel, ja que “el seu rostre mostrà el seu astorament, i després va somriure com a resposta.”¹¹³

Després Galàdriel va dir: “Coneixem la vostra missió [...] segurament no serà debades que hàgiu vingut en aquesta terra a la recerca d’ajut, com era, ben clarament, intenció d’en Gàndalf. Perquè el Senyor dels Galàdhrim és tingut pel més savi dels elfs de la Terra Mitjana, i atorgà presents que ni els reis no poden fer. Ha viscut a l’Oest dels dies de l’alba, i jo he viscut amb ell durant anys fora de tot compte”¹¹⁴

Tal com diu Galàdriel, en Cèleborn forma part dels elfs Grisos, dels Sindar, una part dels Teleri que no van anar a Vàlinor; per tant la saviesa de Cèleborn envers la Terra Mitja és suprema ja que fins i tot hi ha estat més temps que Galàdriel. Per aquest motiu Galàdriel diu que els regals que fa són els més útils i superen els regals dels reis.

Després els va mirar a cada un per separat en silenci per torns i “ningú, excepte Légolas i l’Àragorn, no pogué sostenir gaire temps la mirada [...] i aleshores tots sospiraren i se sentiren sobtadament cansats, com algú que els ha estat interrogant molt a fons i molt de temps.”¹¹⁵

Aquesta és la sensació que van tenir tots ja que, com diuen més tard, “tots havien sentit que els oferia elegir entre una ombra plena de terrors, que era el que els esperava al davant, o alguna altra cosa que cadascú desitjava en gran manera.”

La reacció envers aquesta dura prova va ser molt diferent en cadascun dels membres: a en Sam se li havia presentat l’oportunitat de tornar a La Comarca,

¹¹³ *La Germandat de l’Anell* pàg.491

¹¹⁴ *La Germandat de l’Anell* pàg.491

¹¹⁵ *La Germandat de l’Anell* pàg.492

en Merry va decidir no parlar, en Bóromir es va mostrar orgullós i no va dir el que la Senyora li havia ofert ja que es va mostrar molest amb l'interrogatori: "No cal dir que m'he negat a escoltar-la, els homes de Minas Tirith saben mantenir llur paraula"¹¹⁶

En Bóromir, com sempre, es va interessar molt pel que Galàdriel li havia ofert a Frodo i finalment li va dir: "Jo no me'n refiaria gaire, d'aquesta Senyora èlfica i ses intencions". Aquí es pot veure clarament que en Bóromir era l'únic membre que tenia el cor pertorbat i que no confiava en la Senyora.

Van estar uns quants dies a Lórien i un vespre quan la partida havia de ser immediata la Senyora va conduir en Sam i en Frodo al Mirall de Na Galàdriel i els va dir que allà s'hi veien "coses que foren i coses que són, i coses que encara poden ser"¹¹⁷.

En Sam va ser el que primer es va decidir a mirar i va veure La Comarca devastada; en comptes d'arbres hi havia xemeneies i el seu oncle havia de marxar de casa seva... Quan la visió es va esvair, esbalaït va dir que volia tornar a La Comarca. Després Galàdriel li va recordar que el que havia vist no havia de passar forçosament. Després en Frodo va mirar al Mirall i després de veure imatges consecutives va veure el Gran Ull que el mirava, i el hòbbit, un cop acabada la visió es va quedar assentat a terra espantat i esbalaït. Galàdriel li va dir: "Sé el que heu vist al final [...] a vos us puc dir, Frodo, que fins i tot ara, mentre us parlo, percebo el Senyor Fosc i conec el seu pensament, o tot allò del seu pensament que afecta els elfs. I ell sempre intenta veure'm i conèixer el meu pensament. La porta, però, continua tancada!"¹¹⁸.

¹¹⁶ *La Germandat de l'Anell* pàg.493

¹¹⁷ *La Germandat de l'Anell* pàg.498

¹¹⁸ *La Germandat de l'Anell* pàg.502

Després li va mostrar l'Anell que portava al dit i li va dir: “En veritat és a la Terra de Lórien, i al dit de Na Galàdriel, que encara es troba un dels Tres. Aquest és Nenja, l'Anell d'Àdamant, i jo en sóc el guardià.”¹¹⁹

Després de veure la seva saviesa i el seu poder en Frodo li va oferir l'Anell a Na Galàdriel, que li va dir: “amablement us vengeu de la prova a què vaig sotmetre el vostre cor al nostre primerencontre”¹²⁰.

Galàdriel compara l'elecció que havia de fer Frodo quan ella li va oferir entre una cosa que desitjava, o el seu camí, encara que fos incert i fosc; ara en Frodo li dona a escollir a Galàdriel entre el Poder de l'Anell que ella ha desitjat o el seu camí, que com ella mateixa havia dit era: “si fracasseu, quedarem exposats a l'Enemic. I si triomfeu, el nostre poder es veurà disminuït, i Lothlórien es marcirà i les marees

del temps hi posaran fi. Hem de partir cap a l'oest, o resignar-nos a esdevenir gent camperola de valls i coves, que oblidarà lentament i que lentament serà oblidada.”¹²¹

Per tant, l'elecció que se li presentava era crucial, ja que ella diu: “no nego que el meu cor ha desitjat molt demanar el que m'oferiu. Durant molts anys m'he preguntat què podria fer, si el Gran Anell vingués a parar a les meves mans, i , compte! si venia on jo el pogués agafar.”¹²²

Ella havia vingut a la Terra Mitja precisament perquè “anhelava veure terres amples sense custòdia i governar allà un regne a la seva pròpia voluntat.”¹²³

¹¹⁹ *La Germandat de l'Anell* pàg.502

¹²⁰ *La Germandat de l'Anell* pàg.503

¹²¹ *La Germandat de l'Anell* pàg.502

¹²² *La Germandat de l'Anell* pàg.503

¹²³ *El Silmarillion* pàg.93

Ara ja governava un regne, -Lórien-, però se li presenta l'oportunitat de posseir l'Anell de poder.

"I ara, per fi, el tinc aquí. Me l'oferiu lliurament! Al lloc del Senyor Fosc hi instal·lareu una Reina. I jo no seré fosca, sinó bella i terrible com el Matí i la Nit! Formosa com la Mar i el Sol i la Neu a la Muntanya! Temible com la Tempesta i el Llamp! Més forta que els fonaments de la terra. Tots m'estimarien i se'n desesperarien!

Alçà la mà i de l'anell que duia en sortí luminescència que l'enlluernà només a ella i deixà la resta en l'obscuritat. Restà davant d'en Frodo, i ara semblava alta fora de tota mesura, i més bella del que hom pot imaginar, terrible i adorable. Després deixà caure la mà, i la llum s'esvaí, de sobte tornar a esclafir una rialla i vet aquí que havia empetitit: tornava a ser una esvelta dona èlfica, senzillament abillada de blanc, amb una veu amable, dolça i entristida.

-He passat la prova -va dir-. M'empetitiré, i aniré cap a l'oest, i continuaré essent Na Galàdriel."¹²⁴

Aquesta escena és crucial: primer ens mostra el seu poder, però després té la suficient humilitat per dir que li atrau

l'Anell però que no és prou poderosa i l'Anell acabaria per dominar-la a ella i accepta la seva disminució, ja que després de mostrar que podria suplantat al Senyor Fosc, apareix com una dona èlfica normal; ella en la seva estada a la Terra Mitja ja ha après aquesta missió.

¹²⁴ *La Germandat de l'Anell* pàg.503

Aquí es pot identificar clarament amb el *Magníficat* de la Mare de Déu, que diu “cal que jo disminueixi.” Igualment Galàdriel està disposada a ser humiliada.¹²⁵

Després Galàdriel diu: “Tornem! [...] perquè ara ja hem triat i les mareas del destí ja estan en moviment.”¹²⁶

Tant en Frodo com en Sam han triat continuar el camí i Galàdriel ha rebutjat l'Anell; per tant, ara ja només els queda prosseguir. Lórien ha acabat la seva tasca.

En el capítol *Adéu-siau a Lórien* en Cèleborn els va regalar barques perquè de moment només sabien que seguirien el curs de l'Ànduin, també els va regalar lembas, cordes i unes capes apropiades de viatge fetes per Galàdriel i les seves donzelles.

Quan ja havien començat a emprendre la marxa va aparèixer un cigne a les aigües i després van veure que era una embarcació on hi havia en Cèleborn i Na Galàdriel, que estava cantant una cançó.

Van gaudir de l'últim banquet amb els Senyors i després de menjar i de donar-los alguns consells els va atorgar un regal per a cadascú: a l'Àragorn li va regalar una beina i un penjoll de color verd en forma d'àguila; era un present que li havia donat Arwen a Galàdriel per a ell: “Llavors Àragorn agafà la pedra i la subjectà el fermall al pit, i els qui el veieren es meravellaren, perquè abans no havien advertit fins a quin punt era alt i reial son posat.”¹²⁷

A en Bóromir li va donar un cinturó d'or i a en Merry i en Pippin d'argent.

A en Légolas un arc i un carcaix dels Galàdhrim, a en Sam li donà una capseta amb terra del seu jardí. A en Guimli li va donar tres cabells daurats ja que el

125

Cfr. *The Fall and Repentance of Galadriel*

¹²⁶ *La Germandat de l'Anell* pàg.503

¹²⁷ *La Germandat de l'Anell* pàg.516

nan li va demanar i a en Frodo li va donar un flascó amb la llum de l'estel d'Eàrendil.

Després van marxar de Lórien: “ben aviat la silueta de la Senyora Galàdriel esdevingué petita i llunyana”¹²⁸.

L'estància a Lórien de La Companyia podem dir que els va servir, per una banda, per recuperar-se físicament, i perquè els equipessin per al llarg viatge i per els regals, que com després veurem els van ser de gran utilitat.

Però per altra banda els va servir a tots per reafirmar que volien continuar el viatge, ja que tots van passar la prova de Galàdriel; per tant, els va enfortir la voluntat de continuar endavant, tot i les temptacions que havien tingut i les coses que deixaven enrere. A en Frodo i a en Sam Na Galàdriel els va posar a prova d'una manera més dura ja que primer els va examinar i després els va portat a veure el mirall de Na Galàdriel. Podem dir que el motiu pel qual els va fer passar la segona prova és que al llarg del camí ells haurien de suportar encara moltes més penalitats i superar proves molt difícils; per tant, havien d'estar totalment disposats a tirar endavant sabent el que deixaven enrere.

Per a Galàdriel, com hem dit, l'estada de La Germandat a Lórien també va ser un fet important ja que va rebutjar l'Anell, una acció que cap elf ni cap home havia estat capaç de fer, i ella –es sent una

dona elfa poderosa i havent estat a la joventut ansiosa de tenir poder-, rebutja l'Anell, i assumeix les conseqüències que comporta.

Ara especificaré la influència que va tenir Galàdriel sobre alguns membres de la Germandat.

¹²⁸ *La Germandat de l'Anell* pàg.519

Començaré per en Frodo i en Sam. Per a ells els va suposar ser plenament conscients del que anaven a fer i van decidir tirar endavant tot i saber la poca esperança que hi havia en complir la comesa.

El regal que Galàdriel va atorgar a Frodo fou indispensable per al viatge dels Hòbbits. El primer cop que torna a sortir després que Na Galàdriel li regalés a Lórien és quan estan a Morgul i comencen a sortir les hosts de Mórdor per les portes; en aquell moment Frodo sentí que l'Anell l'atreia i li demanava que se'l posés; amb molta dificultat "lentament forçà la mà a enretirar-se i l'obligà a buscar una altra cosa, una cosa que duia amagada damunt del pit. Quan aconseguí aferrar-la li semblà fresca i dura: el flascó de la Senyora Galàdriel, atresorat durant tant de temps i gairebé oblidat fins aquell instant. En tocar-lo, durant uns instants tots els pensaments referents a l'Anell se li esbandiren de la ment."¹²⁹

Gràcies al flascó de Galàdriel nombrosos cops els hòbbits van sortir amb vida de situacions; per a ells va ser com un tercer acompanyant del viatge.

Mes tard, "Agafà el bastó amb una mà i el flascó amb l'altra. Quan va veure que la llum clara començava a brollar d'entre els dits, se'l tornà a guardar al pit i el premé contra el cor."¹³⁰

Podem dir que el fet de portar el flascó era com si el poder, la bondat i la saviesa de Galàdriel els acompanyés.

Després el Flascó va ser oblidat fins que es van trobar en una situació molt desesperada. Estaven acorralats per l'Aranyera: "des de darrere se sentí un so, corprenedor i horrible en aquell silenci espès i compacte[...] van fer mitja volta,

¹²⁹ *Les Dues Torres* 425-416

¹³⁰ *Les Dues Torres* pàg.417

però no es veia res. Van romandre quietes, petrificats, esguardant, esperant allò que desconeixien.

-És un parany –va dir en Sam [...] Després, mentre es posava ben dret, amb aquelles tenebres que l’envoltaven i una negror de desconhort i de rabia al fons del cor, li semblà veure una llum: [...] I després la llum esdevingué color: verd, daurat, platejat, blanc. Molt lluny, com en una miniatura dibuixada per dits èlfics, va veure la Senyora Galàdriel dempeus a la gespa de Lórien, amb les mans plenes de presents. `I a vós, Portador de l’Anell`, va sentir que deia, molt llunyana però amb gran claredat, `per a vós he disposat això`.”¹³¹

Després en Sam va pressentir que alguna cosa “enorme i amb articulacions es mogué lentament i intencionadament a la foscor. Una fetor repugnant la precedia.

-Senyor, senyor! –Cridà en Sam, i la vida i l’angoixa van retornar-li a la veu-. L’obsequi de la Senyora! El flascó de l’estel! Ella va dir que us seria `una llum als llocs tenebrosos`. El flascó de l’estel!

-[...]Ah, sí! Com me’n puc haver oblidat!

[...] La mà d’en Frodo es dirigí lentament al pit i, a poc a poc, va treure’n el flascó de Na Galàdriel i l’enlairà. Aquest resplendí uns segons, feble com un estel que apareix i lluita contra el boiram espesseït de la terra, però després el seu poder augmentà i a l’enteniment d’en Frodo les esperances van multiplicar-se i el flascó es posà a cremar i s’encengué fins a esdevenir una flama argentada, una llar diminuta de llum engegadora, com si el mateix Eàrendil hagués davallat dels alts viaranys del crepuscle amb el darrer Silmaril al front.”¹³²

¹³¹ *Les Dues Torres* pàg.434

¹³² *Les Dues Torres* pàg.435

Després en Frodo “-*Aiya Eàrendil Elenion Ancalima!* –crijà, sense saber el significat d’allò que acabava de dir, perquè li semblava com si una altra veu

hagués parlat a través d’ell, una veu clara, immune a l’atmosfera repulsiva d’aquella caverna”¹³³.

Podem pensar que aquestes paraules van ser posades a la boca d’en Frodo per Galàdriel, ja que diu

que li semblava que una veu hagués parlat a través d’ell. Però l’Aranyera ja havia sentit aquests mots una altra vegada i no s’havia acovardit, per tant va avançar cap als hòbbits i ells van arrancar a córrer, la aranya els seguia i en Frodo li va dir a en Sam: “-Atura’t, atura’t –va cridar, desesperat-. Córrer no serveix de res!

Pausadament els ulls s’arrossegaven cap a ells.

-Galàdriel! –crijà en Frodo, i tot armant-se de valor tornà a enlairar el flascó. Els ulls es deturaren. La seva mirada , durant alguns segons, es relaxà, com si hagués passat el vel d’un dubte.[...] Llavors, amb la llum estel·lar ben alta i brandint una l’espasa lluent, en Frodo, hòbbit de La Comarca, avançà fermament a l’encontre dels ulls.

Aquests titubejaren. A mesura que la llum se’ls acostà s’ompliren de vacil·lació. Un a un s’apagaren i lentament es van fer enrere.”¹³⁴

Aquest és un dels nombrosos exemples en què si no arriba a ser pel flascó que Na Galàdriel va donar a en Frodo, els hòbbits no haurien aconseguit dur a terme la seva missió ja que més tard el flascó va tornar a ser imprescindible per

¹³³ *Les Dues Torres* pàg.435

¹³⁴ *Les Dues Torres* pàg.436

derrotar definitivament l'Aranyera; malgrat tot, en Frodo si que va ser derrotat per l'Aranyera i en Sam, pensant que estava mort, li va treure l'Anell per complir la missió, però en Sam amb esglai va veure que s'acostaven orcs i que agafaven el cos d'en Frodo tot portant-lo cap a la torre i els orcs van dir que l'Aranyera no matava, adormia i després es menjava la presa.

De manera que en Sam es va dirigir a la porta, però al embastir-la "sentí un gran impacte[...] no veia cap obstacle, però alguna cosa massa forta perquè la seva voluntat la superés li barrava el pas."¹³⁵ Aleshores en Sam recorrent a el flascó "l'enlairà. La llum blanca s'intensificà veloçment i les ombres de sota aquella arcada fosca desaparegueren,[...] va córrer i passà a l'altra banda."

Per sortir de la torre va haver de recórrer altra vegada al flascó, i gràcies a aquest va salvar a en Frodo.

Com hem pogut veure el flascó va ser indispensable per als hòbbits.

El fet que fos tan útil pot ser una manera de dir que no es pot vèncer només amb la força, amb l'espasa, -tot i que també va ser de molta utilitat-, sinó que es necessita la bondat per dur a terme les empreses, i la Senyora Galàdriel ho sabia molt bé.

A en Sam el seu regal no li va ser útil al llarg del camí; tot i això el va conservar com un tresor ja que Galàdriel li va dir: "I a vos, petit jardiner i aimador dels arbres –va dir a en Sam-, només tinc un petit present [...], en aquesta capseta hi ha terra del meu jardí, i tantes benediccions com Na Galàdriel és encara capaç de donar. No us servirà per mantenir-vos en el vostre camí, ni us defensarà de cap perill, però si la guardeu i al cap i a la fi torneu a veure la vostra casa, aleshores potser us recompensarà."¹³⁶

¹³⁵ *El Retorn del Rei* pàg.226

¹³⁶ *La Germandat de l'Anell* pàg.517

Quan els hòbbits van tornar a La Comarca van haver de reconquerir-la ja que havia estat envaïda per gent grossa. La havien malmès i havien arrencat tots els arbres; allò va entristir molt a en Sam ja que s'estimava molt els arbres. Durant la reconstrucció de La Comarca en Sam un dia se'n va recordar de la caixeta de Na Galàdriel i quan la va obrir va veure que a "dins era plena de pols grisa, suau i molt fina, al bell mig hi havia una llavor, com una nou petita de closca platejada"¹³⁷.

En Sam la va escampar pels llocs més significatius i la resta de la pols la va deixar volar lliurement; la llavor la va plantar al Camp de la Festa.

La primavera següent "superà les seves expectatives més agosarades. Els arbres van començar a brotar i a créixer, com si el temps tingués pressa i volgués que un any servís per vint. Al Camp de la Festa va sortir un plaço molt bell: tenia l'escorça argentada i fulles allargades i, a l'abril, esclatava amb tot de flors daurades. Era naturalment un *màrl·lon*"¹³⁸

"Tot plegat, l'any 1420 va ser, a La Comarca, un any extraordinari. No sols van tenir un sol meravellós i una pluja deliciosa[...] sinó que semblà que hi hagués alguna cosa més: un aire de riquesa i de prosperitat i una lluentor superior a la dels estius mortals, que a la Terra Mitjana, arribaren i ja han passat. Tots els infants nascuts o engendrats aquell any, i van ser molts, van ser de bon veure i forts i una gran part tenia uns bonics cabells rossos que fins aleshores havien estat poc comuns entre els hòbbits."¹³⁹

Podem dir que el regal que la Senyora va atorgar a en Sam va ser una recompensa per a tota La Comarca, ja que no només ell se'n va beneficiar a

¹³⁷ *El Retorn del Rei* pàg.395

¹³⁸ *El Retorn del Rei* pàg.396

¹³⁹ *El Retorn del Rei* pàg.396

causa de la seva generositat; en comptes de plantar-ho només al seu jardí, ho va escampar per tota La Comarca.

El fet que la Senyora Galàdriel li fes aquest regal era un símbol de l'esperança que posava en els dos hòbbits, perquè sabia que no necessitarien res més material (li hagués pogut regalar a en Sam quelcom per al viatge), sinó la esperança de que la missió es duqués a terme. Ella mateixa els va proveir d'aquesta esperança i de la seguretat i la voluntat per tirar endavant, ja que a Lothlórien els va fer passar per una dura prova; a banda d'aquests “regals immaterials” els va donar presents materials, capes, cordes, un flascó i una caixeta. El present del flascó va ser com un símbol de que ella els va acompanyar durant el viatge i va vetllar per ells des de Lothlórien, i les llavors van ser una recompensa tant per a ells com per a la seva estimada Comarca.

Ella va beneir amb els seus presents una terra i un poble que per molta gent era poc important, i amb això demostrava que l'abundància la mereixien aquells que van acabar amb l'Enemic.

Per a Guimli la trobada amb Galàdriel va ser molt significativa; ella li va atorgar tres cabells, ja que el nan els havia demanat per guardar-los com a tresor; per tant, a Guimli el rastre material no va ser útil per al viatge, però sí que el fet d'haver conegut Galàdriel va fer que canviés el seu parer respecte els elfs, de la mateixa manera que els elfs van canviar la seva actitud envers ell. En Légolas a partir d'aquell moment es va fer molt amic seu: “Moltes vegades

sortia amb en Guimli i se n'anaven tots dos plegats per aquella contrada, i els altres es meravellaven d'aquest canvi"¹⁴⁰.

Quan en Guimli li demana a Galàdriel els tres cabells d'or, la Senyora li demana el motiu d'eixa petició i el nan diu: "Atresorar-lo Senyora –respongué el nan-, en record de les vostres paraules al nostre primerencontre. I si mai torno a les fragües de la meva llar, l'encastaré en un vidre immortal perquè sigui l'herència de la meva casa, i penyora de bona voluntat entre la Muntanya i el Bosc fins a la fi dels dies."¹⁴¹

En Guimli li demana els tres cabells com a record i com a tresor, però també com a senyal de reconciliació entre els elfs i els nans, i Galàdriel accepta.

És a dir que la amabilitat i la comprensió que Galàdriel mostra al principi cap a Guimli són suficients per reconciliar dues races.

A partir de l'encontre Guimli l'elegeix com a dama més bella i la defensa allà on sigui: quan es troben amb Éomer ell mostra els seus prejudicis envers la Senyora i el Bosc i en Guimli surt a la seva defensa: "No malparleu d'allò que és bell més enllà de l'abast del vostre pensament, perquè l'única cosa que pot disculpar-vos-en és la vostra manca de seny."¹⁴²

Després de la Guerra de l'Anell i de que els elfs arribessin a Minas Thirit, Éomer va dir a Guimli: "jo no diria pas que és la més bella de totes les dones vives[...] Si l'hagués vist en una altra companyia n'hauria dit tot el que vulgueu. Però ara posaria en primer lloc la Reina Arwen, l'Estel Vespral."¹⁴³ "Vos heu elegit el Vespre, mentre que els meus sentiments es decanten cap al Matí. I el cor m'anuncia que aviat desapareixerà per sempre."¹⁴⁴

¹⁴⁰ *La GERMENDAT DE L'ANELL* pàg. 494

¹⁴¹ *La GERMENDAT DE L'ANELL* pàg. 518

¹⁴² *LES DUES TORRES* pàg.38

¹⁴³ *EL RETORN DEL REI* pàg.328

¹⁴⁴ *EL RETORN DEL REI* pàg.328

Galàdriel és anomenada Estel del Matí perquè va simbolitzar el principi de l'etapa dels elfs a la Terra Mitja, va ser la primera dona que hi va arribar després d'anar a Vàlinor.

A Légolas el present que li atorga li serveix tot just sortir de Lothlórien quan el Nazgûl els sobrevolava: “Aviat aparegué com una gran criatura alada, més negra que els pous en l'obscuritat [...] Tot d'una el gran arc de Lórien brunzí. Estrident sortí la sageta de la corda èlfica. En Frodo mirà amunt. Gairebé damunt seu la forma alada giravoltà. Se sentí un xiscle, com un grall agut, i l'ombra s'esfondrà en l'aire, i desaparegué en les tenebres de la riba oriental. [...] –Beneït sigui l'arc de Na Galàdriel, i la mà i l'ull d'en Legolas”¹⁴⁵

És la primera acció que es duu a terme derrotant el mal gràcies als objectes de Galàdriel; podem dir que simbolitza la utilitat dels presents envers el poder de Sauron.

A Aragorn el present més preuat és la pedra verda d'Eléssar, tal com va dir-li Galàdriel: “Potser això us reviscolerà el cor [...] i aleshores aixecà de la falda una gran pedra d'un verd clar, muntada en un fermall d'argent que estava treballat en forma d'àguila amb les ales obertes[...] –Aquesta pedra la vaig donar a la meva filla, Celebrían, i ella la va passar a qui me l'ha donat; i ara ve a les vostres mans com a penyora d'esperança. En aquesta hora pren el nom que fou disposat per a tu, Eléssar, la pedra èlfica de la casa d'Élendil!

Llavors Àragorn agafà la pedra i es subjectà el fermall al pit, i els qui veieren es meravellaren, perquè abans no havien advertit fins a quin punt era alt i reial son

¹⁴⁵ *La Gemendat de l'Anell* pàg.533

posat, i els semblà que molts anys d'angoixa havien estat foragitats de les seves espatlles.”¹⁴⁶

Per a Àragorn aquest últim present li recorda la seva promesa i li dona esperança; per altre bande Galàdriel li fa un segon present que li recorda el seu deure: “li lliurà una beina que havia estat forjada especialment per a la seva espasa [...] –L’espasa que surti d’aquesta beina no serà tacada ni trencada, ni tan sols en la derrota.”¹⁴⁷

A Bóromir l’estada a Lothlórien no li és plaent ja que sap que Galàdriel coneix els seus pensaments; un cop ell és mort pels orcs i l’Àragorn, en Guimli i en Legolas es retroben amb en Gàndalf, ell els duu missatges de part de Galàdriel i diu: “Pobre Bóromir! No podia veure què li havia ocorregut. Va ser una prova massa dura per a un home com ell: guerrer i senyor entre els homes. Na Galàdriel em va dir que estava en perill. Però a la fi se n’escapa. Me n’alegro.”¹⁴⁸

Com hem vist Galàdriel proveeix als membres de la Germandat el necessari per a dur a terme la seva missió.

Al final de la novel·la Galàdriel va emprendre el camí cap a Vàlinor i finalment va abandonar la Terra Mitja on va viure tant

de temps, i va tornar a la terra dels elfs que havia abandonat temps ençà, quan era jove i el seu cor estava encès per les paraules de Feanor.

Conclusió

El personatge de Galàdriel té un paper imprescindible, i aquest fet no és difícil de veure. La seva missió a la Terra Mitja va acabar quan va haver renunciat l'Anell; sabia que era el seu últim temps a la Terra Mitja i el temps dels elfs s'acabava. A ella li va tocar prendre una de les últimes decisions sobre l'Anell i va vèncer a la seva atracció com molt poca gent va ser capaç de fer. A més, va proveir la Germandat de suport tant físic com de l'esperit i els va fer reafirmar la seva voluntat de tirar endavant.

Aquest personatge invalida l'acusació de que Tolkien no donava a les dones un paper important; ella, -essent una dona- posseïa un dels tres anells, va protagonitzar la rebel·lió dels Noldor i va fer possible la destrucció de l'Anell.

9.4 Éowyn

Anàlisi formal:

És un personatge rodó, ja que pateix una evolució al llarg de la novel·la.

El nom d'Éowyn està escrit en anglosaxó, que Tolkien va utilitzar en els seus escrits per representar la llengua dels rohírim. Pot ser traduït com: “amant dels cavalls” o “senyora dels cavalls”.

(eoh - éo- =cavall de guerra +wyn = alegria, plaer)

*La Casa de Ròhan*¹⁴⁹:

El poble d'Éowyn provenia del naixement de l'Ànduin, al costat de les Muntanyes Boirosses. En una ocasió que el poble de Góndor necessitava ajuda, Eorl el Jove i els seus cavallers, anomenats els Genets del Nord van descendir fins a Góndor per ajudar-los, i gràcies a ells, Góndor va guanyar la batalla contra els homes salvatges en els camps de Celèbrant.

Com a recompensa, el Senescal els va cedir les terres d'entre l'Ànduin i el Foldest, on s'hi van establir. Va anomenar-les Marca de la Cavalleria i ells mateixos s'anomenaren Eorlingas, però a Góndor la seva terra es deia

Ròhan, i el seu poble ròhirrim (és a dir, senyors dels cavalls). Malgrat era un poble independent, sempre va mantenir relacions d'amistat amb Góndor.

D'entre tots els reis que van regnar a Ròhan (a banda d'Éorl i Théoden), del qui se'n va parlar més va ser d'en Helm Mà-de-Martell.

Durant el seu regnat hi havia un home anomenat Freca; va esdevenir ric i poderós, i tenia moltes possessions i terres. Tot i que Helm se'n malfiava d'ell el convidava als seus Consells; en una ocasió li va demanar la mà de la seva filla per al seu fill Wulf, però en Helm va rebutjar l'oferiment i el va matar, ja que en Wulf no era digne de la seva filla i en Helm sabia que en Freca tenia males intencions.

¹⁴⁹ *El Retorn del Rei*, Apèndix pàg. 447-446

Més tard, quan Ròhan es va veure en perill, en Wulf s'en va aprofitar, va atacar als Rohirrim i els va expulsar. En Helm i els seus homes es van refugiar a la Gorja d'en Helm on van ser assetjats. Durant el setge en Helm va morir, i Fréalaf, fill de Hild, germana d' en Helm va vèncer els enemics i van recuperar Édoras.

Théoden, fill de Théngel i Morwen de Lossàrnach, el segon i únic mascle de tres germans, va regnar a Édoras durant 71 anys. Va caure durant un temps sota els encanteris de Saruman, però Gandalf el va guarir i l'últim any de la seva vida va participar a la gran batalla dels camps de Pelènnor, on va morir davant de les portes de Múndburg. El van enterrar al vuitè túmul d'Édoras. A continuació començà un nou llinatge.

Théodwyn, germana de Théoden, es va casar amb Éomund de Foldest i van tenir dos fills: Éomer i Éowyn.

En aquell temps, Rohan estava en guerra contra Sàuron i Éomund sovint anava a atacar als orcs, i en una de les escaramusses va morir.

Théodwyn, poc temps després, també va morir, i Théoden va acollir l' Éomer i

la Éowyn com a fill i filla; “L' Éomer era com els seus avantpassats; però l' Éowyn era alta i prima, amb una gràcia i un orgull propis del Sud que li venien de Morwen de Lossàrnach, a la qual els rohírim anomenaven Lluentacer.”¹⁵⁰

El dia que Théoden va caure als camps de Pelènnor, va nomenar rei l' Éomer. Aquell dia

Éowyn també va guanyar reconeixement perquè “va intervenir en la batalla

¹⁵⁰ *El Retorn del Rei*, Apèndix pàg. 445

cavalcant sota disfressa i, des d'aleshores, se la conegué a la Marca com la Senyora de l'Escut al Braç"¹⁵¹

Éomer va regnar durant seixanta-cinc anys; al darrer any de la tercera edat es va casar amb Lothíriel filla d' Ímrahil, amb qui havia fet amistat a la Guerra de l'Anell.

El regnat d'Éomer va ser pròsper, i amb el Rei Eléssar va sotmetre els enemics, ja que tot i que Sàuron era mort, els odis i els mals que havia cultivat encara existien.

¹⁵¹ *El Retorn del Rei*. Apèndix pàg. 445

Éowyn de Ròhan, trajectòria dins la novel·la

Filla de Théodwyn, germana de Théoden i Éomund de Foldest; germana de Éomer.

La seva mare va morir quan era petita, i el seu oncle, el Rei Théoden la va adoptar juntament amb el seu germà com si fos la seva filla.

Quan en Théoden va caure sota l'embriox d'en Saruman, a través de Grima Llenguadeserp, ella en va tenir com si fos el seu pare. Mentre en Grima afeblia el rei Théoden, Éowyn sempre el va cuidar, tot i la tristesa que li suposava veure el Rei que enguany havia estat valent i coratjós i ara s'afeblia sota l'encanteri d'en Saruman. A més Grima desitjava Éowyn d'amagat, i el seu germà Éomer va ser expulsat de Róhan perquè l'havia desafiat per protegir la seva germana i el Rei.

Va ser aleshores quan van arribar Gàndalf, Àragorn, Légolas i Guimli al castell.

En Gàndalf va curar al Rei Théoden i va expulsar en Grima de Róhan.

Allà va ser quan la Dama Éowyn va veure per primera vegada Àragorn, “l'alt hereu dels reis, amb el seny prudent de molts hiverns i la capa

grisa, bo i ocultant un poder que, tanmateix, l'Éowyn pressentia.”¹⁵²

I igualment Àragorn va veure per primera vegada Éowyn: “El seu rostre era molt bell i la cabellera llarga era com un riu d'or. Era esvelta i alta dins el vestit blanc recamat d'argent que l'envoltava; però semblava forta i dura com l'acer,

¹⁵² *Les Dues Torres*, pàg. 152

veritable filla de reis. Així fou com l'Àragorn va veure per primer cop a plena llum del dia l'Éowyn, Senyora de Ròhan, i pensà que era bella, bella i freda, com un matí pàl·lid de primavera que encara no ha assolit la plenitud."¹⁵³

Quan els cavallers de Ròhan van anar a la batalla de la Gorja d'en Helm i a Òrthanc a lluitar contra Sàrumen, Éowyn es va quedar cuidant del seu poble a Meduseld.

Quan el Rei Théoden amb els Genets de Ròhan tornaven cap a Meduseld després d'haver guanyat la batalla de la Gorja d'en Helm i d'haver trobat Ísengard ja destruïda pels Ents, es van trobar amb els Dúnedain; li van dir a l'Àragorn que havia d'emprendre els Camins dels Morts; l'Àragorn juntament amb els Dúnedain, Légolas i Guimli van anar amb rapidesa cap Puigdelara. Allà la Dama Éowyn els estava esperant; quan va saber que marxaven al Camí dels Morts, li va demanar a l'Àragorn d'anar amb ells per tal de poder lluitar a la guerra i de no quedar-se a Édoras mentre tots els cavallers combatien; l'Àragorn li va dir que no els podia acompanyar ja que la seva tasca era protegir el seu poble mentre el Rei era absent, i no anar a lluitar.

L'Àragorn, malgrat li va fer molta pena haver de deixar enrere a Éowyn, va emprendre el Camí dels Morts.

Quan el Rei Théoden va arribar a Puigdelara, un cavaller de Góndor va portar un missatge on es reclamava l'ajuda de Ròhan per a la batalla.

Malgrat que no li era permès a Éowyn d'anar a la guerra, es va disfressar de genet sota el nom de Celatelm i va portar amb ella en Merry, a qui també se li havia prohibit anar a lluitar.

¹⁵³ *Les Dues Torres*, pàg. 151-152

Quan van arribar a Góndor, es van dirigir als camps de Pelènnor contra els nombrosos enemics.

Quan la batalla es veia perduda, l'Éowyn va es va interposar entre el Rei Théoden, que jeia ferit a terra, i el Genet Negre que estava a punt de matar-lo. Éowyn va començar a lluitar contra el Genet, i amb l'ajuda d'en Merry el va matar.

Quan Éomer va arribar al lloc on van succeir els fets, va pensar que Éowyn estava morta, ja que al rebre el cop del Genet havia quedat inconscient, però quan el va veure el Príncep [Imrahil](#), va dir que estava viva i la van portar a les Cases de Guariment; allà va ser curada per l'Àragorn amb l'ajuda de la guaridora [loreth](#), que li va portar la planta [athelas](#) per a curar les ferides.

Mentre tots els guerrers que quedaven van anar a combatre contra la Torre de Bàrad-dûr, Éowyn es va haver de quedar a la Casa de Guariment per acabar de recuperar-se, però no millorava perquè en el seu cor només hi havia tristesa; aleshores va conèixer en Fàramir, el fill de Dénethor, i entre ells va sorgir l'amor i al comprometre's amb ell la seva melangia es va esvaïr: "Ja no seré la donzella que mena l'escut, ni rivalitzaré amb grans genets [...] Seré una guaridora i estimaré totes les coses que creixin i que no són estèrils."¹⁵⁴

Es van casar i van regnar a [Eryn Arnem](#), on van tenir un fill, [Elboron](#).

¹⁵⁴ *El Retorn del Rei*, pàg. 314

Anàlisi d'Éowyn

De la figura d'Éowyn se'n han dit moltes coses i ha estat comentada per molts crítics; uns es posicionen al seu favor i altres en contra; alguns per la funció que té al Senyor dels Anells titllen a Tolkien de masculista, i altres precisament pel seu paper el defensen d'aquesta acusació.

El que m'he proposat ha estat estudiar a fons les accions i els diàlegs d'aquest personatge per tal de descobrir la veritat sobre Éowyn; per dur a terme el meu objectiu i analitzar Éowyn m'he ajudat de dos articles molt específics sobre el tema: "Finding woman's role in The Lord of the Rings"¹⁵⁵ i "The woman warrior females and Combat in Tolkien and Lewis".

Fent referència a Éowyn destaquen dos aspectes: un, el paper que l'hi ha estat imposat com a dona i el rebuig d'Éowyn envers aquest, i l'altre és la seva admiració envers Àragorn, tot i que com més endavant veurem aquests dos aspectes estan molt relacionats.

Des de les primeres vegades que Éowyn apareix al llibre, se la presenta com a servidora del rei malalt; ella s'estima al seu oncle com

a un pare, i té un amor filial envers ell, aquest amor que té és molt palpable, fins i tot quan el rei està curat, Éowyn no s'aparta del seu costat: quan van a

¹⁵⁵ McCrory Hatcher, Melissa. "Finding woman's role in The Lord of the Rings." Mythlore, Spring-Summer, 2007

parlar a fora en Gàndalf li demana a l'Éowyn que es quedi al castell, ja que volen parlar sols:

"I vós, senyora, deixeu-lo un moment amb mi. Jo en tindrè cura.

-Vés Éowyn, filla de germana! –digué el vell rei-. El temps de la por ha pasat."

Durant tot el temps que el rei Théoden va estar malalt, Éowyn el va cuidar, en aquella societat era quelcom normal; fins i tot quan estava curat ella el servia: " I servint el monarca hi havia també la senyora Éowyn"¹⁵⁶.

Aquest paper que tenia la dona es veu molt reflectit en algunes escenes del llibre: quan han de buscar a algú perquè es quedi a vigilar el castell i al poble mentres els cavallers van a la batalla de la Gorja d'en Helm, des d'un principi el Rei no compta amb l'Éowyn: "-Atenció! Vaig a emprendre la marxa i és molt possible que aquesta sigui la meva darrera expedició- va dir en Théoden- [...]

Nomeno al fill de la meva germana, Éomer, el meu hereu. [...] A algú, però, he de confiar en aquest moment la meva gent que quedarà enrere i aquesta persona els haurà de governar en lloc meu. Qui es vol quedar? [...]En qui confia la meva gent?

-En la casa d'Éorl- va respondre en Hama.

-Però no puc deixar l'Éomer i ell tampoc voldria quedar-s'hi; i, a més, ell és l'últim d'aquest llinatge.

¹⁵⁶ *Les dues torres*, pàg.160

-[...] Hi ha l'Éowyn, la seva germana[...], no coneix la por i és molt animosa de cor. Tots l'estimen. Permeteu que ella sigui una mena de senyor dels eorlingas mentre duri la nostra absència.”¹⁵⁷

Com hem vist el Rei no comptava amb Éowyn perquè tingués cura del seu poble mentre ell s'absentava, només quan en Hama li proposa que es quedi l'Éowyn, qui la reconeix des d'un bon principi com una dona guerrera, accedeix; a més, quan en Hama diu que l'Éowyn es pot quedar a càrrec del poble, diu que sigui “una mena de senyor dels eorlingas” ja que una dona no es quedava mai de cabdill, i quan Éowyn es queda no ho fa com a dona sinó com a home.

Quan l'Àragorn, ja acabada la batalla de la Gorja d'en Helm, s'avança amb els Dúnedain i arriba primer que el Rei a Puigdelera on hi ha Éowyn amb tot el poble, Éowyn sent admiració per l'Àragorn perquè el veu com un guerrer, el veu com a símbol de poder i força, per tant quan Éowyn se n'assabenta que vol penetrar als Camins dels Morts li demana si el pot acompanyar i l'Àragorn li contesta: “-El vostre deure és romandre amb els vostres.” “-Ja n'he sentit a parlar massa sovint, del deure -s'exclamà ella -. És que no pertanyo a la Casa d'Éorl, és que no sóc una donzella guerrera i no pas una mainadera? He estat al costat de qui necessitava recolzar-se en mi molt de temps. Com que ara ja no necessita el meu suport, no puc fer amb la meva vida allò que millor em sembli?”¹⁵⁸

L'Éowyn es rebel·la contra el rol que li ha imposat la societat; reclama el lloc que creu que li pertoca com a descendent de la casa d'Éorl: “Sempre m'hauré de quedar enrere quan els genets marxin i tenir cura de la casa mentre ells guanyen la fama, perquè tinguin menjar i llit parat quan tornin a casa?”¹⁵⁹

¹⁵⁷ *Les dues torres*, pàg.163

¹⁵⁸ *El Retorn del Rei*, pàg.65

¹⁵⁹ *El Retorn del Rei*, pàg.65

Com podem veure, la seva lluita està estretament relacionada amb la de les dones al segle XX, que es van revelar contra el paper que els havia imposat la societat i van reclamar igualtat de drets amb els homes.¹⁶⁰

“-No trigarà a arribar el dia en què no en torni cap –va dir l’Àragorn-. I aleshores caldrà el valor sense glòria, perquè ningú no recordarà les fetes acomplertes en la darrera defensa de les vostres llars. I, tot i no rebre elogis, això no vol dir pas que aquestes fetes hagin de ser menys valeroses.

-Totes les vostres paraules només volen dir una cosa: sou una dona i us correspon ser a casa. Però quan els homes han mort en batalla i amb honor, aleshores teniu permís per ser cremada amb la casa, perquè els homes ja no la necessitaran. Però pertanyo a la casa d’Éorl i no sóc una minyona. Sé galopar i manejar l’espasa i no m’espanta el dolor ni la mort.”¹⁶¹

En aquesta conversa Éowyn mostra el seu desafiament cap al rol tradicional de les dones a la Terra Mitja, les paraules que sent de la boca d’Àragorn les ha sentit moltes vegades al seu germà i al seu oncle. Tot i que li ha estat concedit un cert poder al deixar-la a càrrec d’Edoras i la seva gent, ella no en té prou, vol conquerir honor i glòria, vol anar a la guerra com tots els cavallers. Té les qualitats necessàries per anar a lluitar ja que la van educar amb les mateixes arts que un guerrer; no veu perquè posseint les mateixes qualitats que els homes l’han de deixar enrere; però quan Àragorn li respon, veu que la única raó es que és una dona i el seu paper és cuidar de la casa i de

¹⁶⁰ Vegeu l’apartat del context històric.

¹⁶¹ *El Retorn del Rei* pàg.65

la família, la qual cosa és molt important però no porta cap honor ni cap gloria, i ella és el que busca per sobre de tot.¹⁶²

Quan Àragorn li pregunta a què té por, li contesta: “Una gàbia. Trobar-me darrera de barrots fins que els costums i la vellura m’obliguin a acceptar-los i qualsevol oportunitat de dur a terme grans empreses s’hagi esvait del record i del desig.”¹⁶³

Ella no té por a la mort, té por a quedar-se tancada entre les lleis de les costums i caure en l’oblit, ella vol per tots els mitjans aconseguir honor i gloria. Ella té por de ser posada en una presó de submissió femenina.¹⁶⁴

Al matí següent, quan l’Àragorn ja està a punt de reprendre la marxa, ella fa un intent desesperat per que se l’enduguin: “-I no em voleu deixar cavalcar amb la vostra companyia, tal i com us he demanat?

-No vull, senyora[...].

Llavors l’Éowyn es deixà caure de genolls i digué:

-Us ho suplico!

-No, senyora –va respondre l’Àragorn, i l’agafà de la ma i la va fer aixecar. A continuació li besà la mà, saltà damunt la sella i es va posar en camí sense mirar enrere; només aquells qui el coneixien bé i s’hi trobaven a prop s’adonaren del dolor que li causava”.¹⁶⁵

El fet que Éowyn li supliqui de genolls, no és un acte de desesperació, sinó que és un soldat que vol que se’l prenguin seriosament, de la mateixa manera que el fet d’agenollar-se no és un acte d’una dona enamorada, sinó d’un soldat que desesperadament busca la glòria. No hem de pensar que Àragorn està

¹⁶² Cfr. "Finding woman's role in The Lord of the Rings."

¹⁶³ *El Retorn del Rei*, pàg.66

¹⁶⁴ Cfr. "Finding woman's role in The Lord of the Rings."

¹⁶⁵ *El Retorn del Rei*, pàg.67

enamorat de Éowyn. A l'Àragorn li causa dolor no endur-se Éowyn perquè veu que està atrapat entre les convencions que els homes han posat a les dones a través del temps, l'Àragorn està convençut que Éowyn és una bona guerrera; l'únic que li impedeix prendre-la és el fet que sigui una dona.¹⁶⁶

Un cop el Rei ja ha arribat a Puigdelera i es prepara per anar a lluitat amb Gondor, li diu a en Merry que ell no pot anar a la guerra ja que no el considera capacitat, jutjant només el seu aspecte físic i el seu exterior; en teoria Éowyn s'ha de quedar a cuidar del poble, però desafiant tot el que li han dit, fins i tot les ordres del Rei, es disfressa de genet sota el nom de Celatelm i es prepara per cavalcar amb els Rohirrim.

Éowyn, ja disfressada de Celatelm, sabent que en Merry desitja anar a la batalla però no el deixen, li diu que si vol pot anar amb ell d'amagat: "sense que ningú ho advertís, un genet s'atansà al hòbbit i li parlà a cau d'orella. –si la voluntat no falla, sempre hi ha un camí, que solen dir, i jo mateix he pogut comprovar-ho.[...]Voleu anar allà on va el Senyor de la Marca: us ho veig a la cara.

–Efectivament- va dir en Merry.

–Aleshores heu de venir amb mi -afegí el genet.-
Us duré davant meu, amagat sota la capa, fins que siguem camps enllà fins que aquesta foscor sigui encara més obscura. Tanta bona voluntat no pot veure's destorbada. No digueu res més a ningú i veniu!"

En aquest passatge, podem descriure l'actitud de Éowyn gairebé maternal, comprèn perfectament com se sent en Merry, ja que tant ella (per ser una

¹⁶⁶ Cfr. "Finding woman's role in The Lord of the Rings."

dona), com ell (per la seva estatura, pròpia de la raça hòbbit), són exclosos de l'oportunitat de lluitar.

Quan estan a la guerra, tant en Merry com Celatem veuen que el Nazgûl fa caure el Rei Théoden del cavall, que, mort, resta damunt del Rei. Quan el Nazgûl va per matar al Rei, Éowyn s'hi interposa i diu:

“-Vés-te'n, dwimmerlaik, senyor de la carronya! Deixa els morts en pau!

Una veu gèlida va respondre:

-No t'interposis entre el Nazgûl i la seva presa!

[...] -Fes el que vulguis, però jo ho impediré, per poc que pugui.

-Impedir-ho? Ximple. No hi cap home viu capaç d'impedir-me res!

Aleshores en Merry li semblà sentir el més estrany de tots els sons que escoltà en aquella hora. Li semblà que en Celatelm i la veu era clara com el dring de l'acer.

-No sóc pas cap home viu! Estàs davant d'una dona! Sóc l'Éowyn, filla de l'Éomund. Estàs entre mi i el meu senyor i parent. Vés-te'n, si no ets immortal! Perquè si el toques, tant si ets viu com un no-mort tenebrós, et mataré.

[...] L'espectre de l'Anell no respongué res i romangué callat, com si de sobte dubtés”¹⁶⁷

La declaració d'Éowyn sembla fer frontollar el dwimmerlaik, que es queda un moment callat, dubtant. És

molt important veure que el fet de ser una dona, i no una dona disfressada

¹⁶⁷ *El Retorn del Rei*, Pàg.144-145

d'home, és crucial per matar el monstre; per tant, ella canviarà el curs de la guerra pel fet de ser una dona.¹⁶⁸

“Un xic a l'esquerra, de cara a ells dos, hi havia aquell que fins ara havia anomenat Celatelm. Però s'havia llevat l'elm que amagava el seu secret i els cabells brillants, alliberats de la seva presó, li brillaven damunt les espatlles amb color d'or pàl·lid. Els ulls, grisos com la mar, eren durs i ferotges, però tenia llàgrimes a les galtes.

[...] A la memòria d'en Merry s'encengué el rostre que havia copsat durant la cavalcada des de Puigdalera: el rostre d'algú que va a l'encontre de la mort,

sense cap esperança.”¹⁶⁹

Éowyn anava a la guerra sense esperança, anava només a l'encontre de la mort.

Després que l'Éowyn mati al Nazgûl, el Capità Negre la va colpejar amb la maça,

l'escut d'Éowyn va saltar a trossos i li trencà el braç. Quant el Genet Negre anava a matar-la amb la maça, en Merry socorre Éowyn i fereix el

Capità Negre pel darrere, però és Éowyn qui dona el cop final: “enfonsà l'espasa entre la corona i la capa”¹⁷⁰

Sobre la mort del Genet Negre, ja l'havia profetitzat Gorindfield, un elf, qui havia dit que cap home no el podria matar.

Amb aquesta escomesa, Éowyn demostra que sí que està capacitada per anar a la guerra, i desbanca l'estereotip de que les dones no han d'anar a lluitar.

A més, aquí Tolkien ens ensenya que el personatges marginats (hobbits, dones) són necessaris per derrotar l'enemic; però, a més de complir aquesta

¹⁶⁸ Cfr. "Finding woman's role in The Lord of the Rings." Pàg.

¹⁶⁹ *El Retorn del Rei*, Pàg.145

¹⁷⁰ *El Retorn del Rei*, Pàg.146

missió, també estan capacitats per impulsar allò que és essencial, la pau, la perseverança i la memòria cultural.¹⁷¹

Més tard, a les Cases de Curació, Éowyn està inconscient, per culpa de la ferida del Genet Negre. Quan Àragorn l'examina, diu que a banda de la ferida del braç, el primer cop que la va veure ja es va adonar de la seva infelicitat. L'Éomer no enten perquè no era feliç i en Gàndalf li respon: “-Amic, vós sempre vaau tenir cavalls i fets d’armes i els camps oberts; però ella, nascuda en el cos d’una donzella, tenia un esperit i valor comparables, com a mínim, als vostres. I, tot i així, estava fatalment destinada a tenir cura d’un vell, que estimava com a pare i contemplava com en un repapieig mesquí i poc honorable; i el seu paper li semblava més innoble que el de la vara en què el vostre pare es recolzava.”¹⁷²

Aquí en Gàndalf descriu amb precisió l’origen de la pena d’Éowyn i el seu desig de lluites i de triomf; tal com diu en Gàndalf, sols pel fet d’haver nascut al cos d’una

donzella, tot i tenir més valor que els homes, va ésser destinada a cuidar del seu Rei i veure com la Casa d’Éorl es destruïa, i tot i que va ser entrenada en l’art de les armes, mai no va poder gaudir de tenir cavalls i fets d’armes i camps oberts, i la seva vida “semblava encongir-se i les parets de la seva alcova li devien caure al damunt, com per retenir a alguna bèstia salvatge.”¹⁷³

¹⁷¹ Cfr. "Finding woman's role in The Lord of the Rings." Pàg.

¹⁷² *El Retorn del Rei*, Pàg.180

¹⁷³ *El Retorn del Rei*, Pàg.180

Un cop l'Àragorn ha curat en Fàramir, l'Éowyn i en Merry, decideix anar a les Portes Negres per a la Batalla Final. Tant a en Merry com en Fàramir com a Éowyn, se'ls prohibeix anar-hi.

Desesperada, Éowyn va a buscar el guardià de les cases de guariment per a demanar-li notícies dels guerrers i li diu: "no és sempre bo estar guarit corporalment. Ni és sempre dolent morir en batalla, encara que sigui en mig de grans dolors. Si m'ho permetessin, en aquesta hora fosca, jo triaria la segona opció."¹⁷⁴

L'Éowyn ha estat curada físicament però no interiorment, tal com va dir l'Àragorn "És possible que tingui prou força per guarir el seu cos i per cridar-la perquè torni de la vall fosca. Però si, quan desperti, trobarà esperança, oblit o desesperació, això ja és quelcom que jo no sé."¹⁷⁵

L'Éowyn reclama veure qui s'ha quedat a càrrec del castell, i el guardià la porta en presència d'en Fàramir, qui estava passejant pels jardins i recuperant-se; el Guaridor el va cridar, i ell "en girar-se, va veure a la Senyora Éowyn de Ròhan; i sentí compassió perquè s'adonà que havia estat ferida i que en ella hi havia tristesa i inquietud."¹⁷⁶ Ella li va dir: "No puc romandre sense fer res, indolent, engabiada. A la batalla hi buscava la mort. Però no he mort i la batalla continua." Ella aquest moment no desitja curar-se, sinó anar a la guerra i morir, guanyant honor i glòria, va anar a la batalla sense esperança, i ha sobreviscut; però la guerra continua, i no l'hi deixen participar perquè s'ha de recuperar; tot i estar curada del cos, no està curada d'esperit, tal com percep en Fàramir el primer cop que la veu; les seves actituds envers l'espera són molt diferents, ella es vol rebel·lar i desafiar les ordres dels seus majors, ja que s'ha esvaït tota

¹⁷⁴ *El Retorn del Rei*, Pàg.306

¹⁷⁵ *El Retorn del Rei*, Pàg.181

¹⁷⁶ *El Retorn del Rei*, Pàg.306

esperança en ella i l'únic que desitja és morir; en canvi, ell espera pacientment, tot i tenir "el cor apesarat i albirava per damunt de les muralles cap a l'est."¹⁷⁷

No intenta passar per sobre de les recomanacions del seu major, sinó que obeeix, sabent que és el millor per a ell. Podem veure en ell una persona madura; a més, l'Éowyn, quan el veu, ja sap "que es trobava davant d'algú que cap dels genets de la Marca no hauria pogut vèncer en batalla."¹⁷⁸

Quan en Fàramir li pregunta què desitja, ella li contesta "-Desitjaria que donéssiu a aquest guardià l'ordre de deixar-me anar –va dir ella, però tot i que les seves paraules encara eren orgulloses, el cor li vacil·là i, per primer cop, va tenir dubtes. Endevinà que aquell home alt, sever i bondadós a la vegada, podia considerar-la simplement capritxosa, com un infant que no té la ferma intel·lectual de continuar fins al final amb una tasca avorrida."

Fàramir demostra la seva maduresa quan li diu que ni que tingués el poder ho faria ja que continuaria escoltant el consell del Guaridor i diu: "no m'oposaria a la seva voluntat en allò que fa referència a son art.

-Però jo no tinc ganes de curar-me –va dir l'Éowyn -.Jo vull cavalcar cap a la guerra, com el meu germà Éomer o, millor encara, com el rei Théoden, que ja ha mort i gaudeix d'amor i de pau."¹⁷⁹ Es veu clarament que l'únic que busca l'Éowyn és morir en la batalla tot aconseguint honor i glòria, i d'aquesta manera gaudir d'amor i pau; i el seu desig de morir prové de la impossibilitat d'aspirar a ser la companya d'Àragorn.

Un cop en Fàramir li ha fet veure que el millor que pot fer és recuperar-se i quedar-se al castell, ella diu: "-Però els guaridors volen que encara m'estigui al

¹⁷⁷ *El Retorn del Rei*, Pàg.307

¹⁷⁸ *El Retorn del Rei*, Pàg.307

¹⁷⁹ *El Retorn del Rei*, Pàg.308

llit uns altes set dies. I la meva finestra no dóna a l'est –ara la seva veu era la de una donzella jove i entristida.”

Ella, d'alguna manera comprèn que la actitud que havia adquirit no era l'apropiada per a una donzella madura, més aviat era la d'un soldat que buscava desesperadament l'honor i la fama.

Quan van a acomiadar-se, en Fàramir la convida a anar a passejar amb ell i a parlar per a alleujar les seves preocupacions, però l'Éowyn li respón: “encara duc l'Ombra al damunt. No em mireu a mi, si voleu alleujar-vos! Sóc una donzella guerrera i la meva mà no coneix gentileses.”

Aquell mateix dia, en Fàramir va cridar a en Merry per tal que li informés sobre l'Éowyn; després de la llarga conversa, li va semblar entendre molt més la seva pena; al matí següent, quan la va veure, la va cridar i van conversar i van seure a l'herba sota els arbres, i el guardià al veure'ls, es van esvaïr les seves preocupacions, ja que aquells

dos “van refer-se, i cobraren cada dia noves forces.”¹⁸⁰

Al setè dia des de que els guerrers havien marxat al Fat, l'Éowyn estava mirant a l'horitzó, i en Fàramir li va dir: “aquests set dies m'han fet

experimentar una joia i un dolor que mai no havia pensat que arribaria a conèixer. La joia de veure-us i el dolor perquè ara les temences i els neguits

¹⁸⁰ *El Retorn del Rei*, Pàg.308

d'aquests temps malvats s'han enfosquit extraordinàriament. Éowyn, no voldria que aquest món acabés ni voldria perdre tan aviat allò que acabo de trobar.

-Perdre el que acabeu de trobar? –repetí ella; però li dirigí una mirada severa i els seus ulls eren amables-. No sé què podeu haver trobat aquests dies que poguéssiu perdre. Però veniu, amic, no en parlem més! No diguem res! Em trobo al caire d'un abisme absolutament negre, encara que sóc incapaç de dir si hi ha alguna llum a la meua esquena. Perquè encara no puc girar-me. Espero alguna escomesa del destí.

-Sí, tots esperem l'escomesa del fat –va dir en Fàramir. I ja no van dir res més; i els semblà, que el vent minvava i que la llum s'afeblia i que el sol semblava apagar-se,[...] fins i tot el batec del cor semblava aquietat. El temps s'havia aturat. I mentre restaven així, immòbils, les seves mans van trobar-se i s'estrenyeren, però sense que ells se'n adonessin. I van continuar esperant, sense saber el què. Tot seguit els semblà que, per damunt les carenes de les serralades llunyanes, s'aixecava una altre muntanya descomunal de tenebres, que s'alzinava com una onada que anés a engolir el món sencer i, tot el voltant, el cel llampeguejava; i llavors una tremolor va recorre la terra i van sentir com les muralles de la Ciutat s'estremien. Un so com sospir s'enlairà de totes les terres que els circumdaven; i els seus cors van tornat a bategar tot d'una.[...] I així van restar a les muralles de la Ciutat de Góndor, i un gran vent s'alçà i bufà amb força els seus cabells, daurats i d' atzabeja, van voleiar tot entrellaçant-se en l'aire. I l'Ombra desaparegué, i el Sol quedà al descobert i la llum brillà amb força.”¹⁸¹

Junts van presenciar la derrota de les tenebres.

¹⁸¹ *El Retorn del Rei*, Pàg.311-312

Els dies següents van ser de glòria, i es van preparar grans celebracions; tot i això, Éowyn va voler quedar-se a la Ciutat en comptes d'anar al camp de Cormal·len, tal com li havia pregat el seu germà. En Fàramir també es va quedar al castell per posar-ho tot en ordre, es va estranyar que Éowyn no marxés i li va preguntar; ella li va respondre: “-No ho sabeu?

I ell va dir: -Hi poden haver dues raons, però no sé quina és la veritable.[...] No hi aneu perquè contemplar el senyor Àragorn, l'hereu d'Eléndil, en ple triomf no vos seria motiu de goig. O bé perquè jo no hi vaig i encara desitjau estar a prop meu. I pot ser per totes dues raons, sense que vos mateixa pogueu destriar entre totes dues. Éowyn, no m'estimeu o no voleu estimar-me?

-Volia ser estimada per un altre, però no vull la compassió de ningú.”

Veiem clarament que l'Éowyn vol l'amor d'algú que no li pot donar.

“-Això ja ho sé, desitjàveu tenir l'amor del senyor Àragorn. Perquè era important i poderós i volíeu tenir renom i glòria i enlairar-vos damunt de les coses insignificants que s'arrosseguen per la terra. I ell us semblava admirable, com ho és un gran capità als ulls del soldat jove. I ho és, és un senyor entre els homes, el més gran de tots els qui avui existeixen. Però quan ell només us atorgà comprensió i compassió, aleshores no en vau voler absolutament res i només desitjareu morir en batalla.[...] No menyspreu la compassió que és do d'un cor amable, Éowyn! Però jo no us ofereixo compassió. Perquè sou una donzella important i valerosa, i us heu fet creditora d'un renom que no serà oblidat; i posseïu una bellesa que no podria ser descrita per la llengua èlfica, i us estimo. Abans compadia la vostra aflicció. Però ara, encara que no tinguéssiu cap pena, encara que no tinguéssiu cap temença ni cap

insatisfacció, encara que fóssiu, fins i tot, la benaurada reina de Góndor, jo us continuaria estimant. Éowyn, no m'estimeu?

Llavors el cor de l'Éowyn canvià o, com a mínim, va ser capaç de comprendre'l i tot d'un plegat, el seu hivern s'esvaí i el sol brillà en ella.

-Sóc a Minas Anor, la Torre del Sol –va dir-, i vet aquí que l'Ombra ha desaparegut! Ja no seré la donzella que mena l'escut ni rivalitzaré amb els grans genets, [...] Seré una guaridora i estimaré totes les coses que creixen i que no són eixorques. Ja no desitjo ser reina.”¹⁸²

En Fàramir ha entès que ella tant sols es volia enlairar de les coses de la terra, i no s'estimava l'Àragorn, només s'estimava el seu poder, el seu honor i la seva gloria; en Fàramir subratlla la idea que l'Àragorn només li ofería la seva compassió, que és el que ella no desitjava tenir, només volia la glòria i la mort. L'Àragorn se'n compadeix de l'Éowyn perquè veu la tristesa que l'embarga, i sap que és infeliç, però en Fàramir la veu com el seu igual. Immediatament després de declarar-li el seu amor, el cor de l'Éowyn canvia, en Fàramir li ajuda a entendre quin és el seu lloc al món, ella proclama que l'Ombra ha desaparegut, i ja no vol ser una reina, sinó que vol estimar totes les coses vives. En Tolkien ha escollit Éowyn per a dur a terme el seu projecte per a la pau i la perseverança de la Terra Mitja. L'amor entre Fàramir i Éowyn es pot veure més aviat com un amor ideal modern, com la unió entre iguals, ja que l'Éowyn pren una importància important en el curs de la relació.¹⁸³

¹⁸² *El Retorn del Rei*, Pàg.313-314

¹⁸³ Cfr. "Finding woman's role in The Lord of the Rings."

Hi ha una gran diferència entre l'atracció que l'Éowyn sent per l'Àragorn i la que sent després per en Fàramir. Aquesta diferència es pot percebre ja només des del principi; quan Éowyn coneix l'Àragorn només es fixa en el seu honor: "La dona va fer mitja volta i va entrar lentament al palau. En passar el llindar es girà per mirar enrere. La seva mirada era greu i pensadora i esguardà al monarca amb una compassió freda als ulls. El seu rostre era molt bell i la cabellera llarga era com un riu d'or. Era esvelta i alta dins el vestit blanc recamat d'argent que l'envoltava; però semblava forta i dura com l'acer, veritable filla de reis. Així fou com l'Àragorn va veure per primer cop a plena llum del dia l'Éowyn, Senyora de Ròhan, i pensà que era bella, bella i freda, com un matí pàl·lid de primavera que encara no ha assolit la plenitud. I ella també s'adonà de la presència d'ell: l'alt hereu dels reis, amb el seny prudent de molts hiverns i la capa grisa, bo i ocultant un poder que, tanmateix, l'Éowyn pressentia."¹⁸⁴

Com hem vist l'Éowyn es fixa en el seu llinatge i en el seu honor, des de la primera vegada que el veu, s'aferra a la il·lusió de ser estimada per ell, però ell, des del principi, sap que ella no és feliç i que en ell només busca una fugida que la dugui lluny dels camps de Ròhan.

Quan ella li suplica si el pot acompanyar pels Camins dels Morts ell s'adona que busca poder i fama, i aspira i enveja la situació dels homes. Però l'Àragorn no vol que vagi amb ell, tot i que li fa molta pena deixar-la, ja que està sotmès als

¹⁸⁴ *Les Dues Torres*, pàg. 151-152

prejudicis que es tenien de les dones; per això li dol molt deixar-la enrere: “Només aquells que el coneixien bé, i s’hi trobaven a prop, s’adonaren del dolor que li causava.”¹⁸⁵ En aquest passatge no es veu una dona que busca l’amor de l’Àragorn, sinó una dona que busca la glòria desesperadament o que vol fugir del que li pertoca.

Al capítol de les Cases de Guariment, l’Àragorn explica que l’Éowyn realment no està enamorada d’ell, sinó que després d’estar tots aquells anys cuidant el rei, va veure en l’Àragorn una escapatòria que la pogués dur lluny dels camps de Ròhan i ser una reina i poder guanyar honor i fama; per tant, no s’estimava l’Àragorn: “en mi només estima una ombra i una idea: una esperança de glòria i de grans gestes i de terres allunyades dels camps de Ròhan.” De la mateixa manera que l’Àragorn no s’estima l’Éowyn, només té compassió d’ella: “D’ençà que la vaig deixar desesperada a Puigdelera i vaig cavalcar pels Camins dels Morts, m’han acompanyat el desconhort i la compassió; i al llarg d’aquell camí, no hi va haver cap temor més punyent del que li podria ocórrer a ella.”¹⁸⁶

L’Àragorn no l’estima; simplement desitja la seva felicitat perquè va veure en ella infelicitat: “Quan la vaig veure per primer cop i vaig adonar-me de la seva infelicitat, em va semblar que veia una flor blanca que es dreçava tibada i orgullosa, esvelta com un lliri; però ja m’adonava que era dura, com si hagués estat forjada d’acer fargaires èlfics.”¹⁸⁷; “Hi ha poques afliccions entre els infortunis d’aquest món que duguin més amargor i avergonyiment al cor d’un home que adonar-se de l’amor d’una dama tant bella i poderosa i no poder-lo correspondre.”¹⁸⁸

¹⁸⁵ *Les Dues Torres*, pàg.66

¹⁸⁶ *El Retorn del Rei*, Pàg.181

¹⁸⁷ *El Retorn del Rei*, Pàg.180

¹⁸⁸ *El Retorn del Rei*, Pàg.181

En cap moment la novel·la diu que l'Àragorn té compassió d'Éowyn perquè estimi una altra dona.

Quan l'Éowyn coneix en Fàramir, primer no té cap esperança de curar-se, l'únic que vol és anar a la guerra per morir, però a mesura que passen els dies i comparteixen l'angoixa que els provoca l'espera, s'enamoren.

Quan en Fàramir li declara el seu amor, en ella alguna cosa canvia, i ja no desitja ser una reina guerrera, sinó que es consagra com a guaridora.

¹⁸⁹En Tolkien també representa l'Éowyn com si tingués una obscuritat interior que la fes actuar; quan l'Éowyn està anant a la batalla dels camps de Pelennor, en Merry la descriu com "el rostre d'algú que va a l'encontre de la mort, sense cap esperança."¹⁹⁰ Això podria formar part de la idea de que la seva obscuritat prové en part de l'amor no correspost per Àragorn, però tampoc no hi ha esperança en la cerca de vanitat, ella mai no en té prou.

La Dama Blanca de Ròhan estima el concepte de gloria, que justament va oposat al tema de Tolkien, que és la pau, la perseverança i la memòria cultural.¹⁹¹

La lluita d'Éowyn contra la seva ombra, no és simplement del bé contra el mal, ja que la seva ombra pot ser vista també com una característica positiva, ja que és la font de la seva determinació; per aquest motiu, la transformació d'Éowyn encara és més complicada, perquè ha de rebutjar aquesta obscuritat però alhora mantenir aquests aspectes saludables de la seva personalitat tot realitzant el seu paper de guaridora de la Terra Mitja. Després que en Fàramir ajudi l'Éowyn a descobrir quin és el seu lloc al món, ella proclama que "l'Ombra

¹⁸⁹ Cfr. "Finding woman's role in The Lord of the Rings."

¹⁹⁰ *El Retorn del Rei*, Pàg.145

¹⁹¹ Cfr. "Battling the woman warrior females and combat in Tolkien and Lewis."

ha desaparegut”¹⁹² al mateix temps que “el cor de l’Éowyn canvià”¹⁹³, i proclama que ja no vol ser una reina. En Fàramir l’ajuda a acabar en la recerca de la glòria.

Després que l’Ombra hagi desaparegut, l’Éowyn proclama que serà una guaridora: finalment s’adona que ha de lluitar per protegir el seu tros de món.

Segons alguns crítics moderns¹⁹⁴ també s’ha concebut el personatge d’Éowyn com a representació del pensament de Tolkien envers el lloc que havia d’ocupar la dona a la societat.

Si analitzem el personatge d’Éowyn veiem que és irracional deixar el seu poble quan el rei li havia dit que ella en tindria cura, també és irracional desafiar al Nazgûl en combat singular; ella actua d’aquesta manera moguda per l’amor que sent cap al seu oncle. Des de la perspectiva de Tolkien, tot i que l’Éowyn és capaç de lluitar (potser destinada a lluitar), ella hauria d’escollir no fer-ho, excepte en cas d’extrema necessitat i després hauria d’assumir contenta el seu rol domèstic.¹⁹⁵

Tolkien, per fer que una dona vagi a lluitar, necessita disfressar-la d’home, s’ha de posar sota un personatge masculí (Celatelm); tot i això, no pot reprimir certes accions maternals com la de recollir en Merry quan els genets es queden enrere.

Quan per primer cop s’interposa entre el Nazgûl i el Rei, el Capità Negre li diu: “-Ximple. No hi ha cap home viu incapaç d’impedir-me res.”¹⁹⁶

¹⁹² *El Retorn del Rei*, Pàg.315

¹⁹³ *El Retorn del Rei*, Pàg.315

¹⁹⁴ Cfr. “Battling the woman warrior females and combat in Tolkien and Lewis.”

¹⁹⁵ Aquest punt de vista és segons l’article ja esmentat.

¹⁹⁶Cfr. “Finding woman's role in The Lord of the Rings.”

-No sóc pas cap home viu! Estàs davant d'una dona! Sóc Éowyn, filla d'Éomund. [...] –La criatura alada va fer-li un grall estrident, però l'espectre no respongué res i romangué callat, com si de sobte dubtés.”¹⁹⁷

És justament pel fet que Éowyn és una dona que el Capità Negre dubte, i gràcies a que és una dona canvia el curs de la batalla.

Quan l'Éowyn ja li ha tallat el coll al Nazgûl, el Genet Negre la “va colpejar amb la maça”¹⁹⁸, això es pot interpretar com un últim intent de mantenir-la al seu lloc. Quan el Genet Negre ja li anava a fer l'estocada final, en Merry “enfonsà la capa entre la corona i la capa.”¹⁹⁹ Un Hòbbit mascle l'ajuda, però és ella qui dóna el cop final.

En la seva lluita, Éowyn ens demostra el seu valor, i s'oposa a l'estereotip de que les dones no han de participar a la batalla. Al mateix temps Tolkien demostra que fins i tot les més marginades i petites persones són necessàries per combatre l'enemic.

Abans que l'Àragorn curi a l'Éowyn, diu: “és possible que tingui poder per guarir el seu cos i per cridar-la perquè torni de la vall fosca. Però si quan desperti, trobarà esperança, oblit o desesperació, això ja és quelcom que jo no sé. I si és la desesperació, aleshores morirà”.²⁰⁰ Aquí podem interpretar les paraules de l'Àragorn de la següent manera: el seu mal li venia de no voler assumir el paper que li tocava dins la societat; a causa de la seva imprudència, abandona el seu poble i desafia el Genet Negre, a qui aconsegueix matar; ella però cau mal ferida i queda inconscient. L'Àragorn la pot curar del cos, però el que no pot fer és curar-la d'esperit. Si no assumeix el seu rol morirà.²⁰¹

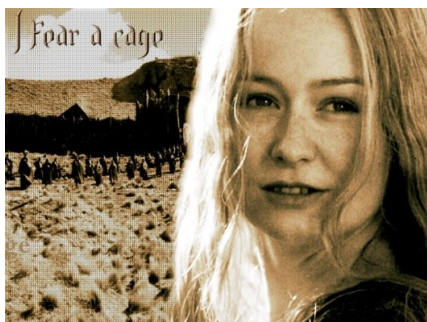
¹⁹⁷ *El Retorn del Rei*, Pàg.145

¹⁹⁸ *El Retorn del Rei*, Pàg.146

¹⁹⁹ *El Retorn del Rei*, Pàg.315

²⁰⁰ *El Retorn del Rei*, Pàg.181

²⁰¹ Cfr. “Battling the woman warrior females and combat in Tolkien and Lewis.”

Segons alguns crítics el guariment d'Éowyn prové d'acceptar el rol que la civilització demana per a la dona: ser la companya bonica i alegre d'un home.

Però, realment, el guariment d'Éowyn no prové de subjugar-se a un home, i estar a casa i tenir fills, sinó que ella, lliurament, tria tenir un actiu paper dins la reconstrucció de la Terra Mitja com a Guaridora, i en Fàramir li fa veure que una dóna és important per la seva maternitat, el poder únic que tenen d'engendrar vida.

En Fàramir veu l'Éowyn com el seu igual, en cap moment intenta oprimir-la

Per tant, el fet que l'Éowyn es curi, no és només una victòria per en Fàramir sinó per tota la Terra Mitja.²⁰²

Podem establir un cert paral·lelisme entre la lluita d'Éowyn i la lluita del moviment feminista del S.XX. Les dones del segle XX es van rebel·lar contra el rol que els havia imposat la societat: "ser una bona filla, esposa i mare."²⁰³ I van reivindicar els mateixos drets que els homes. Éowyn fa el mateix: vol ser com el seu germà Éomer, vol anar a la guerra, no vol restar sotmesa contra la seva pròpia voluntat.

El paper que li imposava la seva societat és el mateix que el que els era imposat a les dones del S.XX: "les funcions dins el seu gènere consistien a administrar la llar. [...] L'espai femení per excel·lència era, doncs, l'àmbit privat. [...] era en el redós domèstic on la dona trobava "la calma d'esperit" i esdevenia

²⁰² Cfr. "Finding woman's role in The Lord of the Rings."

²⁰³ Història del món contemporani pàg. 165

“l’àngel de la llar”. L’espai exterior, el carrer, era un espai hostil on hi havia tota mena de perills i vicis.”²⁰⁴

Conclusió:

En el paper que li imposa la societat, Éowyn se sent empresonada i encongida dins el seu rol; necessita obeir el desig que té d’aconseguir honor i fama. En veure l’Àragorn poderós i noble, s’enamora d’ell, però Àragorn la rebutja.

Éowyn, desesperada, decideix anar a la guerra on obté honor i fama i demostra el seu valor. Però tot i això no és feliç. Quan coneix en Fàramir s’adona que no té compassió d’ella sinó que l’estima i l’admira per ser com és, no per ser una guerrera o una princesa. Llavors Éowyn troba el seu verdader lloc al món: ser una guaridora i estimar totes les coses que creixin sobre la terra.

En Tolkien tria el personatge d’Éowyn per difondre una idea clau: s’ha de lluitar per la pau i no anar només a la recerca de la glòria.

²⁰⁴ *Història del món contemporani* pàg. 165

9.5 · Mullerents

Les mullerents són les dones dels ents. Els ents són uns personatges fantàstics que apareixen a *El Senyor dels Anells* quan en Merry i en Pipin, perseguits per orcs, s'endinsen a Fangor. Són descrits de la següent manera: “Es trobaven esguardant un rostre absolutament extraordinari. Pertanyia a una figura enorme, semblant a un home, gairebé com un ogre, de catorze peus d'alçària, pel cap baix, molt resistent, de cap llarg i pràcticament sense coll. Si anava vestit d'una cosa que semblava escorça verda i grisa o si allò era el seu amagatall, era difícil de dir. En qualsevol cas, els braços a poca distància del cos, no eren pas arrugats, sinó coberts d'una pell bruna i llisa. Els peus grossos tenien set dits cadascun. La part baixa d'aquella cara allargassada quedava coberta per una barba grisa i penjadissa.”²⁰⁵

Així era un ent; es diu que els nans tallaven els arbres, i per protegir-los, Ilúvatar va crear els ents o pastors d'arbres; però com l'amic dels hòbits, Barbarbat, els va dir, cada cop s'adormien més i ja s'estaven acabant, i a més no hi havia entillics (ents nen); per tant, ja s'estaven extingint.

Després que els hòbits els descrivissin La Comarca els va preguntar si havien vist mullerents; els hòbits no sabien què eren i li van preguntar si s'assemblaven a ell. En Barbarbat els va dir: “-si, ehem, en realitat no: la veritat

²⁰⁵ *Les Dues Torres* pàg.80

és que ara no ho sé –va dir en Barbarbat pensatiu-. Però els agradaria la vostra terra, per això ho pregunto.”²⁰⁶

Més tard els va explicar la història de com havien perdut a les mullerents.

Prime de tot els va dir que no estaven pas mortes sinó que les havien perdut.

Contava així el relat: quan els boscos eren joves els ents i les mullerents vivien junts; al cap d'un temps es van anar separant, ja que “els ents estaven enamorats dels grans arbres i dels boscos feréstecs i dels vessants dels pics elevats; i bevien dels rierols muntanyencs i només menjaven aquells fruits que els arbres deixaven caure en llur camí; i aprenien dels elfs, i parlaven amb els arbres. Però les mullerents fixaren el seu magí en els arbres més petits i en els camps a plena llum del sol, lluny del llindar dels boscos; i veien l'aranyor a l'esbarzer i la poma salvatge i la cirera que esclatava a la primavera i les herbes verdes als terrenys xops a l'estiu i l'herbam

granat als camps de tardor. No és que desitjessin parlar amb aquestes coses; però volien que les escoltessin i obeïssin allò que els deien. Les

mullerents els ordenaren que creixessin tal i com elles volien i

fessin fulla i fruit segons elles desitjaven; perquè les

mullerents volien ordre i abundor i pau (amb la qual

cosa volien donar a entendre que tot havia de quedar

elles ho havien posat). De forma i manera que les mullerents feren horts per

viure-hi. Els ents, però, continuaren rondant món i només apareixien pels horts

de tant en tant. Aleshores, quan la Foscor arribà al nord, les mullerents van

creuar el Gran Riu i plantaren nous horts i conrearen nous camps i nosaltres les

vam veure molt ocasionalment. Després, quan la Foscor fou vençuda, la terra

²⁰⁶ *Les Dues Torres* pàg.92

de les mullerents fructificà, ubèrrima, i els seus camps eren plens de blat. Molts homes van aprendre de les arts de les mullerents i les honraren, però per a elles, nosaltres erem sols una llegenda, un secret al cor mateix de la boscúria. I, tantmateix, nosaltres encara existim, mentre que tots els horts de les mullerents han esdevingut terra erma: els homes ara els anomenen les Terres Brunes.

Recordo que, fa molt de temps, [...], vaig sentir el desig de tornar a veure la Fimbrèthil. Als meus ulls, l'última vegada que l'havia vist encara era molt bella, tot i que ja no s'assemblava gaire a les poncellents dels temps antics. Les mullerents s'havien anat acotant i eren colrades a conseqüència de les seves tasques, els seus cabells s'havien assecat amb el sol i havien adquirit el color del blat de moro madur i tenien les galtes com pometes vermelles. Els seus ulls, nogensmenys, continuaven essent els ulls de la nostre gent. Vam travessar l'Ànduin i arribarem a la seva terra, però hi vam trobar un desert: tot hi era cremat i desarrelat, car la guerra hi havia passat pel damunt. I les mullerents ja no hi eren. Les vam cridar molt de temps i vam buscar molt; i vam preguntar a tota la gent que vam trobar quin camí havien seguit les mullerents. Alguns van respondre que no les havien vist mai; i d'altres digueren que les havien vist marxar cap a l'oest, o cap a l'est, o cap al sud, però enlloc on vam anar no vam poder trobar-les. La nostre aflicció era enorme. Però com que el bosc feréstec ens cridava, hi vam haver de tornar. Durant molts anys vam sortir de tant en tant a cercar les mullerents i anàvem fins a molt lluny i les cridàvem pels seus noms bellíssims. A mesura que transcorregué el temps, però, vam sortir cada cop més rarament i no ens allunyàrem tant."²⁰⁷

²⁰⁷ *Les Dues Torres* pàg.98

Després de la guerra de l'Anell quan els hòbbits i en Barbarbat es van acomiadar l'ent els va dir: "I no oblideu que si al vostre país sentiu cap notícia de les mullerents m'ho heu de dir de seguida."²⁰⁸

Fins i tot els elfs van fer cançons sobre les mullerents:

(Ent)Quan desclou la primavera

les fulles a la fageda

i hi ha saba als branquillons;

quan el rierol boscà

toca el llum i al cim al vent;

quan la passa es fa més llarga

i esdevé l'alè pregon

i és bo l'aire muntanyenc;

torna, torna! Torna a mi!

i digues: "quin bell país!"

(MULLERENT)Quan la primavera arriba

i entre per tanques i camps

i esclata el gra i la tija;

quan les flors com neu brillant

s'escampen per tots els horts;

quan pluja i sol a la terra

tornen l'aire més fragant;

vull restar, i no venir,

perquè és bell el meu país

²⁰⁸ El Retorn del Rei pàg.337

*(ENT)Quan l'estiu cobreix el món
i, al migdia d'or, els arbres,
sota el fullam adormit,
van desplegant els seus somnis;
quan verd i fres és el bosc
i bufa el vent de l'oest;
torna, torna! Torna a mi!, i digues:
"res millor que mon país!"*

*(MULLERENT)Quan l'estiu escalfa el fruit
i fa madurar les baies;
quan és daurada la palla
i es torna l'espiga blanca
i ve el temps de la collita;
quan la mel ja sobreix
i es va arrodonint la poma,
malgrat el vent de l'oest,
vull restar aquí sota el sol,
car és el millor país.*

*(ENT)Quan l'hivern cruel arriba
i acaba amb turons i boscos;
quan cauen d'arrel els arbres
i la nit sense cap estel*

*devora el dia sens sol
i el vent de l'est, mortal, bufa;
llavors en la pluja amarga
et buscaré i cridaré
i altre cop tornaré a tu.*

*(MULLERENT)Quan és l'hivern que s'acosta
i s'acaben les cançons;
quan per fi cau la foscor
i es trenca la branca nua
i queda enrere la llum
i el treball de cada dia;
t'esperaré i buscaré,
fins que ens tornem a trobat
i emprenguem junts el camí
dessota la pluja amarga.*

*(AMBDÓS)Junts emprendrem el camí
que ens menarà a l'oest,
per trobar, lluny, un país
on els cors tinguin arrest.*

9.6 Ioreth

Ioreth era una dona de Minas Thirit; una guaridora que treballava a les Cases de Guariment; en temps de guerra, les guaridores eren les poques dones que restaven a la ciutat: "Hi vivien les poques dones que havien estat autoritzades a romandre a Minas Tirith, perquè sabien com efectuar curacions o perquè eren al servei dels guaridors."²⁰⁹

És important recordar que a la guerra no hi podien haver dones, -considerades no aptes per la batalla-, en canvi, a les cases de Guariment les dones eren necessàries perquè posseïen una saviesa indispensable (com veurem amb la Ioreth), o perquè ajudessin als guaridors.

Les Cases de Guariment eren "unes edificacions apartades, bastides per tenir-hi cura dels malalts greus, però ara estaven preparades per rebre els ferits en la batalla i els moribunds. No eren gaire lluny de la porta de la Ciutadella, al sisè cercle, prop de la muralla sud, i estaven envoltades d'un jardí i de gespa amb arbres, únic lloc d'aquesta naturalesa en tota la ciutat."²¹⁰

Quan en Fàramir, l'Éowyn i en Merry estaven ferits tots del mateix mal pels Nazgûl, els van portar a les Cases de Guariment, però els guaridors estaven desesperats perquè

²⁰⁹ El Retorn del Rei, capítol 3

²¹⁰ El Retorn del Rei, capítol 3, pàgina 165

aquest mateix mal “l’anomenaven l’Ombra Negra, perquè havia estat causada pels Nazgûl. I els qui n’havien estat colpits queien a poc a poc en un somni cada cop més pregon i després s’enfonsaven en el silenci i en un fred mortal i així morien.”²¹¹ Tot i que la saviesa i el coneixement dels guaridors era molt elevat, ara es trobaven desconcertats.

“Aleshores una vella, la loreth, la més gran de totes les dones que eren al servei d’aquella casa, esguardant el bell rostre d’en Fàramir, arrencà a plorar, perquè tothom l’estimava, va dir:

-Quina llàstima que hagi de morir! Tant de bo encara tinguéssim reis a Góndor, com n’hi va haver, segons que diuen, en temps antics! Perquè la vella tradició diu: les mans d’un rei són les mans d’un guaridor.[...]

I en Gàndalf, que li era a prop, va dir:

-És possible que els homes recordin durant molts anys les vostres paraules, loreth. Perquè portes l’esperança. Potser sí que un rei ha tornat a Góndor.”

Realment, tal com diu en Gàndalf, els homes recordaren les paraules de loreth perquè van portar la cura i la salvació per als malalts que es veien atacats per aquella malaltia incurables que ni el més savi dels guaridors sabia posar-hi remei; sorprenentment, la solució provingué de la persona menys esperada, una dona, la loreth.

Un cop en Gàndalf va haver parlat amb l’Àragorn, van cridar a la loreth i li va demanar quines herbes remeieres guardaven, ella els va contestar parlant massa i embolicant-se en temes que no venien al cas; finalment va respondre que, tot i la guerra, sí que en tenien.

Aquí veiem el defecte de loreth, parla massa, aquest defecte és tractat d’una manera quasi graciosa; però els homes generalment s’impacienten i no tenen

²¹¹ *El Retorn del Rei* pàg.171

cap problema en fer-li notar, ja que l'Àragorn li va contestar "Hi ha una cosa que també ens manca: temps per xerrar. Teniu *athelas*? [...] També se'n diu Fullreig –va explicar-li l'Àragorn.[...]

-Ah, això! –va dir la loreth-. Si la vostre senyoria l'hagués anomenada així d'entrada, li podria haver contestat. No, no en tenim gens, n'estic segura. Per què? Mai no havia sentit a dir que tingués cap virtut especial; i la veritat és que sovint els he dit a mes germanes, quan trobaven que creixia pela boscos: Fullreig, els deia, ves quin nom més estrany, i em pregunto per què li ho deuen dir; perquè si jo fos rei, en mon jardí hi tindria plantes amb més coloraines. De tota manera, quan es frega fa una olor dolça, oi? Si és que se'n pot dir dolça; saludable, potser, s'hi acostava més.

-Saludable de debò –va repetir l'Àragorn-. I ara, senyora, si us estimeu el Senyor Fàramir, correu tant com la vostra llengua i porteu-me fullreig ,[...].”²¹²

Aquí hem vist una mostra la manera de ser de loreth i de les respostes de l'Àragorn; però aquest defecte de parlar massa a Góndor no només era característic de les dones, ja que quan arriba l'herbolari també respon donant moltes voltes a les coses.

Les altres guaridores, potser menys sàvies, s'encarregaven de fer coses més secundàries, les podríem assimilar a infermeres: “Quant la loreth hagué sortit Àragorn va demanar a les altres que escalfessin aigua.”²¹³

Les fulles de fullreig van guarir els malalts ja que “la fragància que arribava a cadascú era com el record de matins de rosada amb sol resplendent en algun país en el qual el món bell de la primavera no passa de ser, també, una memòria passatgera.”²¹⁴

²¹² *El Retorn del Rei* pàg.176-177

²¹³ *El Retorn del Rei* pàg.177

²¹⁴ *El Retorn del Rei* pàg.179

Per tant, tot i que Ioreth sigui tractada d'una manera poc seriosa, gràcies a ella, una de les poques dones que deixaven romandre al castell en temps de guerra, ve la solució al problema recorrent a frases populars que potser en una altra ocasió no s'haguessin pres seriosament.

9.7 · *Dones hòbbit*

Les dones hòbbit són les primeres dones que surten al llibre, en concret, la primera és la Lobèlia.

Abans de començar cal dir que aquest apartat de les dones hòbbit en general l'he inclòs per donar una visió global d'aquestes.

Podem dir que tota La Comarca és un lloc ideal per Tolkien, ja que estimava la tranquil·litat i la naturalesa; per tant en les dones de La Comarca es veu reflectida la dona ideal per Tolkien: hospitalària, amable i senzilla; tal i com ho era Edith.

L'he posat en últim lloc perquè es vegi el contrast, a El Senyor dels Anells hi ha dos classes de dones: les dones nobles de elevada estatura (Galàdriel, Arwen, Éowyn), i les dones d'un estatus més baix (dones hòbbit) però no per això menys noble.

9.7.1 Roseta

La Roseta és una dona hòbbit que habita a La Comarca amb el seu pare Tom Caballanes, la seva mare- Lily Fosca- i els seus germans: Tom Jolly, Nick i Nibs.

El primer cop que apareix a la novel·la és quan en Frodo i en Sam Estàn a l'últim tram per tirar l'Anell al foc, en Sam se'n va a donar que la seva situació era precària, i tot i que sempre havia guardat esperança per la tornada a casa, ara se'n va adonar de la realitat, no els quedaven provisions per la tornada: “no hi podia haver retorn”²¹⁵.

“De manera que aquesta era la feina que vaig sentir que em calia acomplir quan vam iniciar el viatge, pensà en Sam, ajudar al senyor Frodo fins a l'última passa i després morir amb ell? Bé, si aquesta és la tasca, hauré de fer-la. Però m'agradaria moltíssim tornar a veure Voralaiqua i la Roseta Caballanes i els seus germans, i el Vellot, i la Ginestera i tots els altres. No puc acabar de creure que en Gàndalf hagués enviat al senyor Frodo en aquesta missió si no hagués existit absolutament cap esperança de tornar.”²¹⁶

Ens pot semblar curiós que la primera vegada que surt la Roseta és com a símbol d'esperança; en Sam sempre havia conservat l'esperança de tornar perquè trobava que aquell viatge sense tornada no tenia sentit. Pensar en la Roseta i en La Comarca sempre li havia donat esperances i li havia enfortit la voluntat: “Però fins i tot mentre l'esperança agonitzava, o semblava agonitzar, a en Sam, això li proporcionava una nova força.”²¹⁷

²¹⁵ *El Retorn del Rei* pàg. 270

²¹⁶ *El Retorn del Rei* pàg.270

²¹⁷ *El Retorn del Rei* pàg.270

La Roseta li donava esperança a en Sam, una esperança totalment necessària per dur a terme la missió i per no caure en la desesperació ni ell ni en Frodo.

Un cop acomplerta la missió i havent arribat a La Comarca, al trobar-se-la devastada organitzen una rebel·lió en contra dels invasors.

De seguida en Sam s'ofereix voluntari per anar a cridar a la família Caballanes "és la persona més important d'aquest topants, i la més ferma. Som-hi!".

En Sam hi va anar i pel camí es va trobar a el pare i a dos germans de la Roseta que acudien a la crida de la rebel·lió i havien deixat a la Roseta i a la Lily amb en Nibs perquè les protegís. El més normal és que en Sam hagués anat amb els Cabellanes a la lluita però no va poder resistir-se i va anar a casa dels Cabellanes; allà hi havia la Roseta amb la seva mare i el seu germà.

En Sam saluda primer la senyora Caballanes i després la Roseta; ella li diu: "on t'havies ficat? Deien que eres mort; però jo t'he estat esperant d'ençà de la primavera. No t'ho has pres amb gaire pressa, no?"

-Potser no –va dir en Sam avergonyit-. Però ara sí que hi vaig amb pressa. Estem fent neteja d'aquests facinerosos i he de tornar amb el senyor Frodo. Però he pensat que podia arribar-me per veure com estava la senyora Caballanes, i tu, Roseta. [...]

Però quan es posava en camí , la Roseta va baixar corrents els graons.

-Trobo que tens molt bon aspecte, Sam –va dir-. Apa, ara vés! Però vés amb compte, i torna tant bon punt els hàgiu donat el que es mereixen!"²¹⁸

Aquí es veu com els homes anaven a lluitar i les dones es quedaven a casa esperant tal com deia Éowyn; la Roseta, però, no es rebel·la. Compleix la seva funció; per tant, podríem dir que s'assembla més a Edith Tolkien assumeix el seu rol, no amb resignació sinó amb gust.

²¹⁸ *El Retorn del Rei* pàg.374-374

En aquesta escena podem saber que en Sam i la Roseta havien fet alguna promesa o s'havien parlat dels seu amor, ja que la Roseta diu que l'havia estat esperant des de la primavera.

Més tard en Frodo li diu al pare Gamgí que en Sam havia esdevingut un heroi i per la Terra Mitja se'n feien cançons de les seves gestes: “En Sam envermellí, però va dirigir una mirada d'agraïment a en Frodo, perquè els ulls de la Roseta resplendien i la noia li somreia.”²¹⁹

Quan en Frodo li va preguntar a en Sam quan aniria a viure amb ell a l'Atzusac en Sam li va dir que estava partit per dos, ja que estimava la Roseta i es volia casar amb ella, però alhora volia viure amb en Frodo, però en Frodo li va dir: “Això té un remei ben fàcil, Sam estimat! Casa't de seguida i us instal·leu aquí amb la Roseta. Per nombrosa que sigui la família, a l'Atzusac hi ha lloc de sobres.[...] I així quedà decidit. En Sam Gamgí es casà amb la Roseta Caballanes la primavera del 1420 (que també va ser famosa per les bodes) i van anar a viure a l'Atzusac. [...] El primer fill d'en Sam i de la Roseta va nèixer el vint-i-cinc de març, una data que en Sam anotà.”²²⁰

Després que en Sam anés a acomiadar en Frodo als Ports Grisos va tornar a La Comarca “i no s'aturà i, a dins, s'hi veié una llum grogosa i el foc encès; i el sopar ja era parat a taula i l'esperaven. I la Rosa l'acompanyà endins i el va fer seure a la seva cadira i li va asseure la petita Élanor a la falda.

En Sam sospirà profundament.

-Bé –va dir-, ja he tornat.”²²¹

En Sam i la Rosa van tenir tretze fills.

²¹⁹ *El Retorn del Rei* pàg.383

²²⁰ *El Retorn del Rei* pàg.398-399

²²¹ *El Retorn del Rei* pàg.406

Com hem vist la Roseta, dins el Senyor dels Anells no té gaire importància, però per al personatge d'en Sam, si.

Ell quan han de llençar l'Anell al foc no perd l'esperança gràcies a ella; tot i que només ens ho diu un cop, podem intuir que constantment els seus pensaments van a La Comarca i a l'esperança de un retorn. Quan veu que aquest retorn és gairebé improbable es consola pensant que aquest és el seu destí i és el seu deure: acompanyar al senyor Frodo fins a la fi i si pot ser, tornar.

Un cop allà la Roseta està admirada de el que conten d'ell: tot i no posar-ho al llibre, es sospita que abans de marxar de la Comarca en Sam i la Roseta ja s'havien promès d'alguna manera; per tant, en Sam ha pogut complir el seu deure, i, finalment allò que tant havia desitjat es duu a terme.

Si no hagués estat per la Roseta probablement en Sam no hagués pogut suportar haver de deixar en Frodo, però el fet de tenir una família és el que el lliga a quedar-se a La Comarca.

9.7.2 · Lobèlia

La Lobelia és de la família Vilabossots i de Saquet, si en Bilbo no hagués adoptat a en Frodo (Brandiboc i de Saquet) ells haurien estat hereus de totes les pertinences d'en Bilbo; per aquest motiu li no li tenen simpatia.

Tot i que en Bilbo tampoc experimenta cap simpatia envers ells els va convidar a la festa del seu cent onzè aniversari: “L'Oto i la seva muller, la Lobèlia, també hi eren. No experimentaven cap mena de simpatia per en Bilbo i detestaven en

Frodo.”

Quan en Bilbo ja havia emprés el viatge cap a Lothlórien, havia deixat objectes amb una targeta per al destinatari com a herència i per aquest motiu la casa d'en Bilbo estava plena de gent

intentant apropiar-se d'allò que no era seu.

Per a els Brandiboc i de Saquet els havia deixat només unes culleres de plata i estaven completament enfurismats.

Quan van anar a buscar la seva herència, la Lobèlia i el seu home van ser molt mal educats envers Frodo: “començaren oferint-li preus de regateig (com entre amics) per algunes coses valuoses i sense etiqueta. Quan en Frodo els respongué que només donava les coses que en Bilbo havia deixat directament especificades, comentaren que tot allò els feia mala espina.

-Únicament tinc una cosa clara –va dir l'Oto-, i és que en sortiu extraordinàriament beneficiat. Insisteixo en veure el testament.

L'Oto hauria estat l'hereu d'en Bilbo si aquest no hagués adoptat en Frodo. De manera que llegí el testament amb atenció i rondinà. Dissortadament era molt clar i correcte [...] –Ens ha tornat a engalipar –va dir a la seva dona-. I això després d'esperar *seixanta* anys. Culleres? Foteses! –va fer petar els dits sota el nas d'en Frodo i sortí fet una fúria.”²²²

Com veiem Lobèlia és l'única dona dins *El Senyor dels Anells* a la qui es presenta cobdiciosa i desagradable: tot i que a ella no li pertany la herència sinó al seu home, no suporta la idea que tot haurà de pertànyer a en Frodo. Després d'una estona, en Frodo encara la va descobrir “que encara feia el ronsa per la casa, després d'haver-li pres una colla de petits (però valuosos) objectes que, misteriosament, li havien anat a parar dins el paraigua. La seva cara feia la impressió de rumiar per produir, com a comiat, una remarca final que fos realment aclaparadora, però l'única cosa que se li acudí, mentre feia mitja volta sobre el marxapeu, fou: -Jovenet, viureu per penedir-vos dels que heu fet! Per què no us n'anàveu, també? Aquest no és el vostre lloc; ni tant sols sou un Saquet..., sou..., sou un Brandiboc!”²²³.

Corria el rumor que en Bilbo quan va tornar del seu misteriós viatge va portar nombroses riqueses i tresors; per tant, molts hòbbits intentaven trobat el tresor per la casa tot fent-hi forats... però els més detestables eren la Lobèlia i l'Oto.

Quan en Frodo, tot preparant la seva partença va posar en venda la casa, la Lobèlia (el seu home, Oto, ja era mort) la va comprar: “ –Per fi és nostre! –va dir la Lobèlia, en traspasar el llindar. No era un comentari gens educat, ni estrictament cert, perquè la venda de l'Atzusac no passava a ser efectiva fins a mitjanit. La Lobèlia, però, potser podria ser perdonada: s'havia vist obligada a

²²² *La Germendat de l'Anell* pàg. 64

²²³ *La Germendat de l'Anell* pàg.64

esperar per l'Atzusac setanta-set anys més del que en un altre temps havia

confiat, i ara ja en tenia cent de repicats.[...] Trigà molt a quedar-ne satisfeta, perquè havia dut un inventari sencer i el va comprovar peça per peça.”²²⁴

Aquí veiem el seu tarannà desconfiat, mal educat i descarat.

En aquesta visita anava acompanyada pel seu fill Lotho.

Ella no mostrava simpatia per en Frodo ni en Frodo en mostrava cap envers ella ja que “Deixaren els plats bruts perquè els rentés la Lobèlia”²²⁵.

Quan els hòbbits tornen a La Comarca i ja s’ha dut a terme la Guerra de l’Anell la troben envaïda per “gent grossa”. Hi ha un tal Xarquiú (Sàruman) que la governa, i l’ha convertit en un lloc regit per la por; els arbres han estat tallats i en comptes de arbres hi ha fàbriques amb grans xemeneies, els hòbbits que s’oposaven al règim han estat tancats...

Per aquest motiu en Frodo se n’assabenta que la Lobèlia va ser tancada perquè un dia quan anava cap a casa seva va veure que els homes d’en Xarquiú també hi anaven i li van dir que anaven a construir barracots per en Xarquiú, la Lobèlia enfadada “aixeca el paraigua i envesteix cap el cap de la colla que en feia dos com ella. De manera que se la van endur. La van haver d’arrossegar fins a les garjoles a la seva edat.”²²⁶

Quan en Frodo va anar a alliberar als presoners de la garjola “també hi havia la Lobèlia. La pobrissona, quan la van rescatar d’una cel·la fosca i estreta, tenia un aspecte molt revellit i esprimatxat. Va insistir a sortir pel seu propi peu, encara que fos ranquejant; i, quan va aparèixer repenjada del braç d’en Frodo

²²⁴ *La Gernendat de l’Anell* pàg. 105

²²⁵ *La Gernendat de l’Anell* pàg. 106

²²⁶ *La Gernendat de l’Anell* pàg.382

però aferrada encara al seu paraigua, va rebre una aclamació tal, amb tants d'aplaudiments i de visques, que s'emocionà de veres i s'allunyà amb llàgrimes als ulls. Fins a aquell moment, mai en la seva vida havia estat un personatge popular. Però la notícia de l'assassinat d'en Lotho la va deixar abaltida i no va voler tornar a l'Atzusac. El va tornar a en Frodo i ella se n'anà amb la seva família, els Serrafaixes de Pedraburgues. [...] La pobre morí la primavera següent [...] en Frodo s'endugué una sorpresa que l'emocionà molt: va deixar tot el que li quedava dels seus diners i dels d'en Lotho a en Frodo perquè aquest els emparés per ajudar als hòbbits que s'havien quedat sense casa durant els avalots. Així acabà aquella vella amistat²²⁷.

La transformació de la Lobèlia és notable, li va caldre sofrir, estar tancada i al sortir veure que d'alguna manera era estimada per tothom, la gratitud envers en Frodo (la va ajudar a sortir de la garjola) la va pagar tornant-li la casa i donant-li l'herència, (va ser un símbol de confiança envers ell), i la gratitud envers La Comarca (la havien aplaudit quan havia sortit de la presó) la va mostrar donant la seva herència per a la reconstrucció de La Comarca.

Aquest personatge ens demostra que mai no és tard per canviar.

Gràcies al seu tarannà agosarat i altiu la posen a la presó i allà canvia. Quan en Frodo la treu s'entendreu en veure que és aclamada per tothom i que no li guarden rancor, amb això en té prou per canviar. Quan mor li dona la seva herència a Frodo confirmant d'aquesta manera la seva voluntat d'ajudar als altres després de que la hagin ajudat a ella.

²²⁷ *El Retorn del Rei* pàg.393

10 · *Conclusions*

Partint de la meva hipòtesi inicial: “Les dones a *El Senyor dels Anells* són personatges purament narratius?” Puc afirmar que no.

Les dones a *El Senyor dels Anells* no són simples peons d’una història, són part de l’ànima de la novel·la.

Crec que amb aquest treball queden invalidades les crítiques sobre el paper de la dona a *El Senyor dels Anells*.

Totes tenen una funció en particular²²⁸ que s’entrellaça amb la novel·la formant en conjunt una esplèndida obra literària.

Les dones de la novel·la són heroïnes que lluiten pel bé i que vencen les seves debilitats donant forces d’aquesta manera a totes les persones de la Terra Mitja. Sense les dones, en Frodo i en Sam mai haguessin arribat a Mórdor ni haguessin aconseguit destruir l’Anell, no s’haguessin aliat races de la Terra Mitja ni s’haguessin pacificat els Regnes.

La funció de la dona a *El Senyor dels Anells* és portar esperança als homes i portar esperança a la Terra Mitja.

Tolkien va crear les dones perquè fessin una funció que només les dones poden fer. D’aquí la enorme importància de les dones a *El Senyor dels Anells*.

Onen i-Estel Edain, porten esperança als Dunedain.

²²⁸ Vegeu les conclusions de cada dona en concret.

11 Agraïments

He dut a terme aquest treball gràcies a la constant direcció i suport de la meva tutora.

També agraeixo el suport de la meva família, sobretot de la meva germana que s'ha implicat molt en el treball i m'ha ajudat en tot el què li he

demanat.

Agraeixo també a la Patricia Díaz, membre de la Societat Tolkien, per la seva atenció; gràcies a ella vaig poder posar-me en contacte amb persones molt relacionades amb Tolkien i la seva obra i em vaig poder fer membre de la “Societat Tolkien”.

També vull agrair a la meva professora d'història que m'ha facilitat la informació necessària per fer el context històric.

D'altres persones a qui estic molt agraïda i que m'han ajudat han estat les meves amigues i professores de l'escola.

12. Bibliografia

12.1 · Llibres consultats

- ❖ Carpenter, humphrey: *J.R.R. Tolkien Una Biografia*, Editorial Minotauro, Barcelona, 1990.
- ❖ Tolkien, J.R.R.: *El Senyor dels Anells, La germandat de l'Anell*. Ed. Vicens Vives, Barcelona, 2001.
- ❖ Tolkien, J.R.R.: *El Senyor dels Anells, Les Dues Torres*. Ed. Vicens Vives, Barcelona, 2001.
- ❖ Tolkien, J.R.R.: *El Senyor dels Anells, El Retorn del Rei*. Ed. Vicens Vives, Barcelona, 2001.
- ❖ Tolkien, J.R.R. : *El Señor de los Anillos*. Ed. Minotauro, Barcelona, 1995.
- ❖ Tolkien, J.R.R. : *El Silmarillion*. Ed. Minotauro, Barcelona, 2002.
- ❖ David Day: *El mundo de Tolkien*. Ed. Oceano Ambar, Barcelona, 2004.
- ❖ *Història del món contemporani*. Ed. Teide.
- ❖ *Història del món contemporani*. Ed. Barcanova.
- ❖ Francisco Ezquerra; Isabel Gutiérrez-Gamero: *Nuevo Aldaba*. Ed. Barcanova.

12.2 · *Articles consultats*

- ❖ [Taylor, Taryne Jade](#): "[Investigating the role and origin of Goldberry in Tolkien's mythology.](#)" Ed. Mythlore.
- ❖ [Basso, Ann McCauley](#): "[Fair Lady Goldberry, daughter of the River.](#)" Ed. Mythlore.
- ❖ [Fisher, Jason](#) : "[Tolkien On Fairy-Stories.](#)" Ed. Mythlore.
- ❖ [Carter, Susan](#): "[Galadriel and Morgan le Fey: Tolkien's redemption of the lady of the lacuna.](#)" Ed. Mythlore.
- ❖ [Lakowski, Romuald Ian](#): "[The Fall and Repentance of Galadriel.](#)" Ed. Mythlore.
- ❖ McCrory Hatcher, Melissa. "*Finding woman's role in The Lord of the Rings.*" Ed. Mythlore
- ❖ [Hatcher, Melissa McCrory](#): "[Battling the woman warrior: females and combat in Tolkien and Lewis.](#)" Ed. Mythlore.

12.3 · *Fotografies extretes de:*

- ❖ <http://www.freewebs.com> (30/10/2010)
- ❖ <http://images2.fanpop.com>(29/10/2010)
- ❖ <https://segue.atlas.uiuc.edu>(29/10/2010)
- ❖ <http://lh3.ggpht.com> (30/10/2010)
- ❖ <http://arwenundomiel.com> (30/10/2010)
- ❖ ¡Error! Referencia de hipervínculo no válida.(29/10/2010)
- ❖ <http://www.anarda.net/tolkien/Enciclopedia>(29/10/2010)
- ❖ <http://images.epilogue.net>(29/10/2010)
- ❖ <http://www.tolkienlibrary.com> (30/10/2010)
- ❖ <http://4.bp.blogspot.com>(29/10/2010)

- ❖ <http://www.liceus.com>(30/10/2010)
- ❖ <http://www.valaquentia.com>(29/10/2010)
- ❖ <http://www.planet-tolkien.com>(29/10/2010)
- ❖ <http://upload.wikimedia.org>(30/10/2010)
- ❖ <http://www.hazdeluz.net>(29/10/2010)
- ❖ <http://www.aurelia-art.com>(29/10/2010)